

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЗАГАДКИ И ОБЕЩАНИЯ

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Гъст мрак обгръщаше градината на луксозното имение в Холивуд Хилс, където две неясни сенки разговаряха тихо. Двама мъже, единият — висок, широкоплещест и як, другият — излъскан и надменен.

— Сигурен ли си? Абсолютно сигурен? — попита зализаният с тон, който определено не блестеше с изтънченост, отправяйки безмилостен поглед към своя събеседник.

— Не е била в колата... — приглушено настоя високият.

— Но ти твърдеше обратното. После я погребях.

— Погребя урна с пепел, която решихме, че е останала от нея след катастрофата. Само че не е било така, сбъркали сме.

— И откъде си толкова сигурен, че не е била тя? — ноздрите на изтънчения се разшириха, ала не повиши глас.

— Един от нашите дочул да се шушука такова нещо между следователите. Не са открили никакви остатъци от човешко тяло. Само изгоряла чанта и обувки. Разбира се, това са слухове. Официално тя е мъртва или поне такова е заключението на следствието.

Надменният изруга тихо. Измъкна пакет цигари от джоба си. Не бе успял да го отвори, а другият вече поднасяше угоднически запалената клечка.

— Не е намерен труп... — промърмори сякаш на себе си занизаният и изпъна рамене назад. — Значи е офейкала.

Мъжагата благоразумно замълча. Беше наясно какво щеше да последва и не си правеше илюзии, че може да разчита на снизхождение.

— Искам да бъде намерена! — изръмжа онзи с изтънчената осанка. — Още сега!

Мускулестият мъж мълчеше.

— Тя няма близки или поне не ми е казвала, че има. Не знам да има и приятели, освен моите — горящият край на цигарата проблесна за момент в тъмнината. — Ще ѝ трябва помощ — добави, като изпусна спирала дим, която мигом се разнесе. — Нова самоличност, жилище,

пари... Мамка му! — изскърца той със зъби. Мозъкът му трескаво работеше. — Бижутата... Продала е бижутата! Никаква кражба не е имало. Тая мръсна кучка е свила бижутата и ги е продала.

— Ще я намеря.

— Ще я намериш и още как! Половин милион в диаманти и рубини и най-малко стотина хиляди в кожи... Никоя жена не може да си позволи да ме обира по този начин!

— Искаш ли да ти я доведе?

Шефът на едрия мъжага явно претегляше идеята. Потърка с пръст гладко избръсната кожа над горната си устна. Когато заговори, гласът му отново беше тих, по-мрачен от самата нощ.

— Тя е крадла. И долна предателка. Устрои царско погребение. Не искам да изпадам в неловко положение, ако тая мръсница изведнъж вземе, че възкръсне от гроба — за момент направи пауза, преди да продължи с арогантен изтънчено перверзен тон. — Без друго официално тя е мъртва. Жива не ми трябва. Но първо искам да я поизмъчиш. Нека разбере, че знам какво е сторила. Измъкни скъпоценности, пари, каквото можеш. Погрижи се после да я заровят на метър и половина под земята, но този път върху надгробния ѝ камък да няма даже знак.

С тези думи зализаният захвърли в тревата горящата угарка и я стъпка с пета. После приглади с длан гънките на коприненото си сако, вирна предизвикателно брадичка и със спокойна крачка се запъти към къщата.

ПЪРВА ГЛАВА

За кой ли път Лорън Стивънсън плахо вдигна очи към отражението си в огледалото. Отмести поглед, после отново се втренчи в кристалната повърхност.

— Колкото и да се гледам, още не мога да повярвам, че съм аз — прошепна едва чуто тя.

— Че си ти, ти си. И трябва да призная, че си страхотна! — отбеляза с широка усмивка Ричард Боуен.

Лорън го погледна крадешком. През седмиците, прекарани в клиниката, доверието ѝ в доктор Боуен укрепваше и днес с чиста съвест можеше да каже, че между лекаря и пациентката се бяха установили чудесни взаимоотношения. Не можеше да се отрече, че Ричард Боуен бе чаровен мъж, и това, естествено, придаваше още по-голяма тежест на комплимента му.

— Бас държа, че го казваш на всичките си пациентки — подхвърли тя.

— Не, невинаги. Някои от тях просто изглеждат добре. Други изглеждат по-добре, отколкото преди пластичната операция. Между впрочем има и такива, които изглеждат по-добре, преди да се намесе със скалпела — добави той и намигна.

— Не ми се вярва, че го споделяш с тях — закачи го Лорън.

— За нищо на света не бих си създал смъртни врагове? Голяма част от моите пациентки идват тук, водени от суетата. Не мисля обаче, че твоят случай е такъв. Прав ли съм, Лорън?

— Беше абсолютно необходимо да го направя — поклати тя глава и отново се вгледа в огледалото. — И въпреки всичко, удивена съм, наистина съм удивена! Знаех, че ще има положителна промяна във външността ми... — Лорън замълча неловко. Лицето ѝ порумения и тя добави притеснена: — Не съм очаквала обаче дори половината от резултата...

Ричард посрещна думите ѝ със смях, който преливаше от задоволство.

— Да се работи със случаи като твоя е направо удоволствие. Може да се каже, че като дойде в клиниката, ти си имаше „маята“ на красавица. Наложил се да направя само незначителни корекции.

— Не бих ги нарекла чак толкова незначителни... — Лорън докосна леко с върха на пръстите безупречната линия на носа си и ги плъзна по очертанията на брадичката. После отпусна ръка върху бедрото си. — Освен това качих цели пет килограма. Странно наистина, но смятах, че ще отслабна с това хранене със сламка.

— Специално ти назначих висококалорична течна диета, защото в противен случай щеше да се стопиш съвсем. Сега, когато вече си в състояние да дъвчеш, настоявам да спазваш стриктно предписания ти режим. Спокойно можеш да сложиш още два-три килограма, без изобщо да се отрази на фигурата ти. Значи, залавяй се сериозно с яденето, но не забравяй, че не бива да претоварваш челюстните мускули, преди да са укрепнали напълно. Така че храни се често, но по малко. Как се чувстваш, откакто свалихме превръзките?

— Понаболява ме, но не е страшно.

— И това е напълно естествено, минали са само три дни. Болезненото напрежение ще отшуми. Нямах проблеми и с говора. Понякога се налага да прибегваме до помощта на логопед, но, слава Богу, не и в твоя случай.

Доктор Боуен, който бе приседнал на ъгъла на бюрото си, се надигна. През отворения прозорец подухна лек ветреца, напоен с нежното ухание на разцъфнал жасмин и тихо шумолене на палмови листа.

— Е, как мислиш, готова ли си да се прибиращ у дома?

Преди да отговори, Лорън въздъхна театрално. Очите ѝ искряха закачливо.

— Право да ти кажа и аз не знам. Десет седмици, прекарани на Бахамите... Никак не е трудно да свикнеш с укрепващите процедури, с разкошните масажи, със слънцето и морето, с всички тия вкуснотии, дето си ги пиеш със сламка... Не, човек не може да се оплаче от такъв живот!

— Но най-хубавото е пред теб. Кога е самолетът ти?

— След два часа.

— Нервна ли си?

— Заради „дебюта“ с новата външност? — Лорън го погледна безпомощно и умолително. — Мъничко...

— Ще те чака ли някой на летището в Бостън?

— Бет ще ме посрещне.

Доктор Боуен присви очи и повдигна пръст, стараяйки се да си припомни името.

— Това не е ли твоята съдружничка?

— Точно така — усмихна му се Лорън. — Изгаря от нетърпение да ми покаже какво е свършила, докато отсъствах. Сключила е договор за магазина на Маркетплейс, който и двете харесахме, и пише, че почти е приключила с ремонта. Вече е поръчала рекламните афиши и рамките и казва, че е в постоянен контакт с художниците, които ще ни поверят свои гравюри. Остава само да се сложат в рамки и да направим официалното откриване.

— Да ти призная, Лорън, ти ме поразих не само като пациентка, но и като изключително решителна жена. Сигурен съм, че ще успееш! — той я прегърна нежно през рамо и двамата се запътиха към вратата. — Нали няма да забравиш да ми драснеш някой ред, за да ми разкажеш как вървят нещата?

— Непременно.

— Имаш и името на специалиста в Бостън, ако случайно възникне някакъв проблем, нали?

— Да.

— И да се храниш добре!

— Ще се постарая.

Лекарят свали ръка от рамото ѝ и за последен път се вгледа в лицето на своята пациентка. Проследи с очи свършената симетрия на носа, нежния овал скулите и безупречното очертание на брадичката, преди да се взре с много топлота в красивите ѝ светлосиви очи.

— Да, страхотна си! Неотразима! Кълна се, наистина си неотразима, Лорън!

— Благодаря ти, Ричард! Благодаря за всичко.

— Няма за какво, мила ми госпожице, за мен беше удоволствие!

Преди да се завърти кръгом, за да се върне в кабинета си, доктор Боуен стисна дружелюбно ръката ѝ. Последното, което Лорън го чу да промърморва, беше самодоволното почти галовно: „Чудесна работа си свършил, Ричард! Гордеем се с теб!“ Тя прихна тихичко, после вдигна

оставения пред рецепцията куфар и се насочи към изхода на клиниката.

— Изглеждаш... Ти си... неотразима! — бе първото, което съумя да изрече сащисаната Бет Лавин, когато най-сетне съобрази, че ослепителната красавица, която я гледаше усмихната от една минута, беше самата Лорън Стивънсън. Двете се хвърлиха в прегръдките си.

— Все едно, че чувам моя доктор — засмя се Лорън.

— Ами че той е абсолютно прав! — Бет се взираше в нея с широко ококорени очи. С ръце върху раменете на приятелката си, тя я завъртя първо наляво, после надясно. — Не, не мога да повярвам на очите си! Профилът ти е безумен, поналяла си се, очите ти са станали още по-огромни и бездънни, отрязала си си косата...

Съвсем по навик, Лорън зарови смутено пръсти в гъстия кестеняв водопад над ухото си, за да го придърпа напред, ала се спря навреме, и вместо това приглади назад косата, откривайки лицето си, което години наред се бе старала да скрие.

— Наистина ли смяташ, че изглеждам добре? — тревожното напрежение в гласа ѝ беше искрено.

— Господи, и питаш?

— Като се погледна в огледалото, виждам, че външността ми е различна, но някак образът, който се е запечатал в съзнанието ми, е предишният — сви неопределено рамене Лорън.

— Не искам да се пиша голям психолог, но ми се струва, че е съвсем нормално — лицето на Бет буквално излъчваше възбуда, примесена с добре познатото на Лорън игриво дяволито изражение. — Нова външност... Само като си помисли човек какви възможности се откриват! Представи си, че срещнеш случайно на улицата някой стар познат, като например Рейф Джонсън...

— Мъжественият Рейф?

— Мъжкарят Рейф, който преди не би ни удостоил дори с поглед, сега обаче се пули прехласнат в разкошната жена насреща му и започва своите свалки. Ти се преструваш, че му вярваш, замотаваш го, а после му откриваш коя си и го довършваш. Ах, каква неопикуема наслада!

— Направо си ужасна!

— Кой знае, може би... — Бет отново се вторачи в Лорън. Този път в погледа ѝ се четеше благоговение. — Господи, изглеждаш невероятно! — добави и миг след това гримаса на престорен ужас изкриви лицето ѝ. — До тебе ще изглеждам като някоя грозотия!

— Да не съм чула такива приказки, Бет Лавин!

Лорън хвана под ръка приятелката си и двете се насочиха към лентата с куфарите. Бет бе привлекателна жена, ала от петнайсет години не беше сменяла прическата си, ако дългата права коса, свободно падаща на раменете, можеше да се нарече въобще прическа. Блузката с кръглата якичка и тясната пола с прихлупената предница, с които Бет се беше пременила, бяха толкова демоде, колкото и ниските сандали на краката ѝ — между впрочем същите, с каквито и Лорън бе заминала за клиниката.

— Обещавам ти, че и двете ще изглеждаме съвсем прилично, когато дойде време да отворим нашия магазин. Знаеш ли, Бет, колко работи научих, докато бях в клиниката? Имаше специални семинари как да се грижим за грима, прическите си, облеклото. Изписах купища бележници със съвети...

— Е, не е било напразно...

— И за теб ще са от полза, тъй че не ми се прави на интересна! — закачи я Лорън, после попита оживено: — Разказвай, какви са последните новини от нашия магазин?

— Най-сетне направиха рекламата както я исках! — рече Бет, въздъхвайки с облекчение. — Ще я отпечатат в следващия брой на „Бостън“. След ден-два майсторите приключват окончателно ремонта. И слава Богу, защото гравюрите започнаха да пристигат. Да не говорим за разните там бланки, канцеларски принадлежности, рамки, кукички, телове и етикети. Наблъскала съм всичко в апартамента.

— О, я кажи, как изглежда новото ти жилище?

— Аз си го харесвам. Не е голям, но е удобен, пък и се намира съвсем близо до магазина. Спокойно мога да ходя на работа пеша. Районът е невероятен! — Бет спря, за да огледа — за кой ли път — приятелката си с възторжен поглед.

— Не мога да повярвам, че си ти!

— Ако продължиш още малко така, ще ме принудиш да си сложа фередже.

— Хей, да не си посмяла! Доставя ми огромно удоволствие да се кипря до такава умопомрачителна красавица. Между другото, не съм отказала да търся по-голям апартамент, за да живеем заедно.

— За нула време ще ни писне да работим и да живеем под един покрив. Пък и ти предпочиташ да живееш в града, а аз на село. Мечтая за простор, зеленина, спокойствие и тишина.

— Знам за какво си мислиш — за онази къща, която огледахме, преди да заминеш.

— Има такова нещо.

— Там ще си като отшелник!

— Чак пък отшелник в Линкълн? — Лорън набърчи нос. — Я стига! Имотът не е повече от десетина декара. През зимата, когато се оголят дърветата, ще се виждат съседните къщи. С влака за около половин час си в града.

— Но къщата е абсолютна съборетина!

— Просто ѝ е нужно едно любещо сърце...

— Признай си, вече си се свързала с посредника и си поискала офертата му!

— Признавам! — засмя се Лорън и закачливо мушна приятелката си в ребрата. Бет изпъшка съкрушена. — Това ранчо просто ми влезе в главата и, като видях, че няма отървяване, се свързах с човека. Договорът за покупката е готов и чака само да бъде подписан.

— Лорън, Лорън! Кажи ми какво да те правя?

— Програмата е следната — отвърна тя със светнали очи. — Тази вечер ще ме приютиш у вас, а още утре сутринта ще ме разведеш из обекта на нашата обща гордост и радост. После ще обиколим магазините на Нюбъри стрийт.

— О-хо!

— Точно така.

— Там е доста скъпичко...

— Права си — съгласи се Лорън без капка угризение.

— Знаеш ли, че ми харесва? Адски ми харесва! — Бет изпъна рамене и най-безцеремонно се изкиска. После присви очи и продължи с монотонен глас, сякаш четеше заглавие във вестник: — Две провинциалистки превземат с щурм града. Ефектна трансформация, напомня Кларк Кент.

— Кларк Кент? — Лорън я изгледа въпросително.

— Все едно кой. И двете сме малко откачени, не е ли вярно?

— Смятам, че когато си навършил двадесет и девет години, ти се полага да вършиш по-малко щуротии.

— Ще го кажа на кредиторите, като потропат на портата.

Лорън Стивънсън нямаше защо да се тревожи за кредиторите. Не беше прахосница, но най-сетне бе осъзнала, че животът е твърде кратък, за да го изживееш свит в черупката на излишна скромност. Благодарение на спестяванията си и на парите, наследени преди около година след смъртта на брат й, разполагаше с достатъчно средства, за да купи и да ремонтира онази селска къща, в която се беше влюбила от пръв поглед, да заплати пластичната операция, която остана непокрита от здравната осигуровка, да се обзаведе с гардероб, подходящ за „новата“ Лорън, и да започне свой бизнес.

— Ето го и моят куфар — рече тя, когато го забеляза на въртящата се лента. — С кола ли си или с такси?

— С твоята кола. Горкичката, едва не се задуши от радост, като ме видя.

— Трябва да й се смени маслото — измърмори Лорън. — Освен това мисля, че има нужда да я поразходя извън града. Виждаш ли, и на моята количка й се иска да живее извън града!

Напуснаха летището и се насочиха към паркинга.

— Смяташ ли да прескочиш до вашите през почивните дни? — попита Бет.

— Не съм решила още.

— Бас държа, че изгарят от нетърпение да те видят. Нов човек и така нататък...

— Знаеш ги какви са — Лорън сбърчи нос. — Правят се на много либерални, но всъщност са тесногръди като образцови викторианци. Ако питаш тях, изобщо нямаше нужда от фациална корекция. Според тях и преди си бях добре.

— Лорън, но в случая не става дума за празна суета. Корекцията се налагаше и от медицинска гледна точка, ти просто страдаше.

— Така е. Предполагам, че в известен смисъл те също го разбират. Защото не са глупави, макар и затворени в своите кули от слонова кост. Струва ми се обаче, че свързват пластичната хирургия единствено със суетата, а тя не се котира високо в тяхната схема от стойности. Много пъти са ми казвали, че ме обичат такава, каквато

съм, и съм убедена, че е така. Пък и не би могло да бъде другояче от позицията им на родители. Но сега аз се чувствам много по-добре, даже ако забравим чисто медицинската страна на въпроса. Не съм сигурна обаче, че те ще ме разберат.

— Ще те разберат. Непременно! — натърти убедено Бет.

Лорън предпочете да не спори. Вътрешното напрежение и боязън, с които очакваше срещата с родителите си, всъщност не бяха свързани единствено с хирургичната корекция, на която се бе подложила. Беше решила да започне нов живот, до известна степен предопределен от завещанието на покойния ѝ брат. Родителите ѝ се чувстваха обидени от това решение. Колин и Надин Стивънсън бяха отписали сина си Брад цели единайсет години, преди той да умре. Не можаха да му простят доброволната абдикация от трона на литературната слава.

— Каквото и да става, в края на седмицата ще ги посетя — въздъхна Лорън и сложи точка на тревожните си мисли. На устните ѝ заигра усмивка. — Може би скоро няма да ми се отдаде друга възможност. Нещо ми подсказва, че следващите седмици ще бъдат доста „напечени“.

„Напечени“ бе твърде меко определение, макар че радостната възбуда, съпътстваща трескавия ритъм през следващите дни, бе толкова всепоглъщаща, че Лорън въобще не мислеше да се оплаква. Щом приключи ремонта, двете с Бет започнаха да пренасят нещата от апартамента на приятелката ѝ в магазина. Поставиха гравюрите в рамки и ги окачиха по стените. Подредиха останалите в специални големи папки, които сложиха на пода в отворени кашони, за да са достъпни за бъдещите клиенти. На стената върху плексигласово табло закрепиха V-образни мостри за рамки от матирано дърво в безкраен асортимент от цветове. До декоративните предмети от естествено дърво бяха изложени ръчно щамповани тъкани, а от тавана висяха като банани всевъзможни възглавнички.

Лорън подписа договора за имота в Линкълн и седмица по-късно се премести там. И най-повърхностният оглед на къщата показваше, че щеше да ѝ се наложи солиден ремонт, за да я направи що-годе приемливо обитаема, но този факт изобщо не помрачи първоначалния

й ентусиазъм. Трябваше само да застане на верандата пред входа и да обгърне с поглед пищната зеленина, в която бе потънал дворът, или да вдъхне упойващия аромат на розите, отрупали с цветове страничните решетки до верандата, или да се заслуша в песента на птиците, отдадени с цялата си страст на своя ритуал на пролетно чифтосване, за да се убеди, че е взела правилно решение.

И най-вече, всеки бегъл поглед в огледалото беше достатъчен, за да се увери, че наистина живее нов живот.

Нов живот, който просто от само себе си налагаше и нови дрехи. С Бет обиколиха магазините и си накупиха модни и елегантни панталони, поли, ярки трикотажни блузки и леки летни рокли. Естествено, не пропуснаха да подберат подходящи обувки и допълващи аксесоари за новите си дрехи. Може би от време на време им се струваше, че постъпват безотговорно, но това съвсем не помрачаваше радостта от пазаруването. В целия си досегашен живот и за секунда не бяха допускали безотговорност, затова с чиста съвест можеха да си позволят подобен лукс.

Три седмици след като Лорън се завърна от Бахамите, някъде около десети юни, магазинът за гравюри и рамки беше открит. Великолепното време привличаше многобройни посетители в Маркетплейс, които не подминаваха и магазина. Неочаквано високият оборот хвърли във възторг Бет и Лорън дотам, че когато в петък вечерта спуснаха кепенците, решиха единодушно да отпразнуват успеха в едно съседно, доста лъскаво, заведение.

— Ако нещата продължат с такова темпо, ще се наложи да си вземем и помощник — подхвърли Лорън. Двете бяха седнали в претъпкания бар и отпиваха от ледените питиета, докато чакаха да се освободи маса.

— А питаш ли мен? — въздъхна Бет, ала лицето ѝ сияеше от задоволство. — През деня не ми оставаше дори минутка свободно време да сложа малко ред в сметките, та се наложи да вися до среднощ над счетоводните книги. А и ти не подгъна крак.

— Мисля да се обадя в музея, може би ще ни препоръчат някой. Ако не стане, ще пуснем обява във вестника.

— Не мога да повярвам, че нещата тръгнаха толкова добре още от първата седмица — рече замечтано Бет, като поклащаше бавно

глава. — Случихме невероятно с мястото на магазина. Минават толкова хора...

— Да не забравяме, че сега е лято, а „Фанюил хол“ в Маркетплейс е едно от местата, отбелязани във всички туристически справочници за Бостън.

— И през зимата е доста оживено или поне така ми каза Том. Знаеш го, нали? Държи съседния спортен магазин...

— Значи вече си завързала приятелства в квартала? — намигна дяволито Лорън. — Видя ли, че има полза от новата прическа и от дрехи, дето хващат окото?

Бет прекара пръсти през гъстата си чуплива коса, отрязана сега до раменете, и смръщи уж сърдито вежди.

— Ама че нахалство! Откакто сме влезли тук, мъжът на оная маса като те е зяпнал, не откъсва очи от тебе!

— Вероятно е изпаднал в пиянско вцепенение и по една случайност съм попаднала в полезрението му.

— Я не дрънкай глупости! Като че ли още не можеш да повярваш колко си красива!

В това Бет бе абсолютно права. Лорън беше свикнала да е незабележима за мъжете, а знайно е, че старите навици умират бавно. Погледна крадешком към огледалото на отсрещната стена, сякаш да се убеди сама в своето преобразяване. Даже пъстрата ѝ памучна рокля с презрамки хващаше окото. Обърна се пак към Бет. Очите ѝ искряха заговорнически.

— Я ми опиши как изглежда моя „обожател“! Не искам той да забележи, че го зяпам.

Бет не страдаше от подобни скрупули, но все пак подхвана шепнешком:

— Среден на ръст, добре сложен, с кафяв костюм. Тъмнокос, подстриган сравнително късо. Сложил е тъмни очила, предполагам от снобизъм, защото просто не се връзват с външния му вид — изведнъж гласът ѝ придоби ледена окраска. — О-оп! Какво виждам? Халка на дясната ръка — завъртя се на високото столче и вторачи очи в отсрещната стена. — Забрави го! От такъв можеш да очакваш само неприятности.

— Вече го забравих! — засмя се Лорън.

— Не се хили! Само да го беше погледнала, залагам си главата, че този негодник щеше да започне да те сваля.

— Според мен, вдигаш много шум за нищо — сви рамене Лорън и отпи от питието. — Накрая ще изляза права — това приятелче май плува в мъгла.

— Трябва да направим нещо... — продължи замислено Бет.

— Какво имаш предвид?

— Интимният ни живот.

— Сега пък каква муха ти влезе в главата? Какъв интимен живот?

— Там е работа, я! Няма го, такъв не съществува. Трябва да излизаме с мъже.

— Защо не? Ето, имаме толкова познати. Например твоят приятел Том от спортния магазин и Антъни — от музикалния отсреща, и Питър, който продава онези фантастични блузки, рисувани на ръка, или пък твоите съседи... Нали и тримата са ергени? Винаги можем да преразгледаме нашите „съображения“ и да отидем на някое тяхно събиране.

— Точно при тях ли? — изсумтя Бет. — Обзалагам се, че се друсат. Колкото пъти съм ги срещала, имат вид на абсолютни сомнамбули. Продължавам да твърдя, че постъпихме много разумно, като отклонихме оня път поканата им. Каквито сме си будали, ако ченгетата решат да претарашат апартамента им ще приберат нас. Онези сигурно щяха да се покрият и да ни оставят на топа на устата.

— Може би щяхме да имаме късмет да се запознаем с някое готино ченге...

— Зарежи шегите, Лорън! Ако ще говорим сериозно, мисля, че трябваше да приемеш поканата на онова момче в сряда.

— Но аз го видях за първи път! Просто минаваше през магазина...

— Беше много симпатичен и те покани на кафе. Между другото, момчето, което се отби тази сутрин, беше още по-голям сладур!

— Истински досадник! Призля ми само като ме заразителства, уж равнодушно, откъде съм, къде живея и кой бил астралният ми знак. Само дето не поиска да знае кой номер обувки нося... Та аз дори не знам коя зодия съм! Тия неща никога не са ме вълнували.

— Признай, че се уплаши.

— Признавам — съгласи се Лорън след секунда колебание.

— Добре де, но защо? И по-рано си излизала с момчета.

— Тогава беше по-различно.

— Права си. Сега си „нов“ човек, имаш нов живот.

— Привидно е така. Изглежда ми е нужно повече време да придобия увереност. Какво да ти кажа, Бет, тия младежи са прекалено... припрени. Пък и изглеждат толкова самоуверени, лъскави, изискани...

— Ти си по-различна!

— Изглеждам, но не съм. Мисля, че ме познаваш добре, по-добре от всеки друг на този свят. Животът ми досега може да се нарече спокоен и улегнал. Приятелите, с които съм излизала, са били кротки, сериозни, задълбочени мъже.

— И ужасно скучни!

— Може би си права. Но и аз не си падам много по шумния светски живот.

— Май ще трябва да се понаучиш.

Приблужи една от сервитьорките и ги покани на масата.

Щом се настаниха в елегантния салон с куполовиден таван от опушено стъкло, Бет поднови прекъснатия разговор.

— Знаеш ли какво си мисля? Защо не опитаме в така наречени барове за самотни хора? Можем да използваме и услугите на някое бюро за запознанства.

— Ние с теб нямаме кураж да отидем на гости у твоите съсед, та хич не мога да си представя как ще се решим да влезем в един от онези барове. А да тръгнеш да се запознаваш, ей така, слепешката — не, тази работа не е за мен. Признавам, че самата мисъл ме хвърля в паника.

— Едно време е било така. Сега изглеждаш страхотно и няма причини да се притесняваш. Пък и не става въпрос за „слепи“ запознанства. Свързваш се с едно бюро, казваш им какви са предпочитанията ти и те ти дават възможност да избереш между няколко потенциални кавалери.

— Не забравяй, че те също ще ни избират. Тази идея не ми допада.

— Но трябва да направим нещо! Ето, седим си тук, две очарователни жени, умни и без ангажименти. Би следвало сега на

нашата маса да седят двама също не по-малко чаровни мъже. А ние дремем като кукувици.

— Ще се наложи май да пускаме обява във вестниците — пошегува се Лорън, но усмивката ѝ трая кратко. — Целият проблем е в това, че сме страхливи. Правим си само гимнастика на езика — думи, думи, а като се стигне до действия, никакви ни няма! Хората обаче казват, че хубавите неща се случват на онзи, който умее да чака — продължи тя замечтано. — Нямам нищо против, но ако знам, че някой ден ще се появи един разкошен мъж — млад, умен, възпитан, добряк и веселяк — и без ангажменти, разбира се, ще приближи към мен и ще ме помоли да се запознаем.

— Ние сме еманципирани жени и не би трябвало да чакаме със скръстени ръце, а да хванем бика за рогата.

Лорън се загледа за момент в самотен мъж, който довършваше вечерята си на една от масите зад Бет. Не беше точно хубавец, но определено беше симпатичен. Той вдигна шава, улови погледа на Лорън и ѝ се усмихна. Бет не устоя на любопитството и се обърна. Непознатият ѝ подари усмивка.

— Ето, имаш шанс — прошепна театрално Лорън. — Аз не го искам, целият е твой. Хващай бика за рогата!

Бет грабна моментално менюто и забодя поглед в съдържанието му. Лорън я последва. Дори не забелязаха кога самотният мъж плати на келнерката и се отправи към вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Втората седмица от отварянето на магазина бе не по-малко обещаваща от първата. Лорън тъкмо си задаваше въпроса как щяха да се справят сами с Бет с постоянно нарастващата работа, когато един ден ги посети фотограф-професионалист на свободна практика, за да им предложи свои художествени фотографии. Беше млад — на не повече от двайсет и пет, и работите му определено бяха на ниво. Заприказваха се и стана дума, че младежът търси някаква почасова работа, за да може да покрива разходите си за фотографските материали. Без много да му мисли, Лорън му предложи да започне при тях. И не сбърка. Сега вече двете с Бет можеха да си позволят по някой час почивка през деня — да хапнат нещо на обяд, да обиколят набързо магазините или да отхвърлят натрупалата се канцеларска работа.

Джейми — така се казваше фотографът — работеше при тях близо седмица, когато Лорън се прибра от една такава обедна почивка. Стискаше в ръка найлонов плик с току-що купения нов пуловер, а лицето ѝ бе бледо като платно. Влезе направо в задната стаичка, която им служеше за канцелария. Бет незабавно я последва.

— Добре ли си? — попита разтревожена.

Лорън остави плика на бюрото и се отпусна на креслото.

— Да знаеш само какво ми се случи преди малко! Тъкмо бях излязла от магазина, откъдето си купих пуловера, и зяпах по витрините на улица „Нюбъри“, когато една кола се отклони от уличното платно и връхлетя на тротоара. Признавам, че въобще не я забелязах, защото се бях заплеснала, и ако един от минувачите не ме беше дръпнал в последния момент, Бог знае какво щеше да се случи!

— Опитай се да не мислиш повече за това! Нали си жива и здрава — това е важното! Онзи смотаняк, шофьорът, да не е бил пиян?

— Знам ли? Овладя колата и изчезна. Дори не си направи труда да спре, за да провери дали не съм ранена.

— Копеле! А минувачът, който те спаси... Готин ли беше?

— Минувачът беше с рокля! — сопна ѝ се Лорън, но явно преиграваше с раздразнението. — Как можеш да задаваш такива въпроси, когато едва не загинах под колелата на някакъв откачен тип?

— Хайде и ти сега! Къде остана чувството ти за хумор? Я си представи колко романтично би било, ако от ноктите на смъртта те бе изтръгнал някой снажен тъмнокос красавец! Ти припадаш от уплаха и се отпускаш в ръцете му, той те вдига внимателно, притиска те до стоманените си гърди и онемява, поразен от красотата ти.

— О, Боже! — Лорън завъртя отчаяно очи.

— Един ден и това може да се случи — рече убедено Бет, като поклати пръст. — Нали знаеш, стават чудеса...

— Не мога да повярвам, че само преди седмица тази жена най-яростно защитаваше женската еманципация! — възкликна заядливо Лорън.

— Зарежи това. Добре ли си сега? — Бет сложи ръка на рамото ѝ. Тонът ѝ беше изпълнен със загриженост. — Искаш ли да пийнеш нещо освежително?

Лорън си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Не, всичко е наред. Признавам, че със закъснение осъзнах какво е можело да ми се случи, и бях направо ужасена, но мисля, че ми мина. Предпочитам да се хвана за работа, та да не мисля повече за станалото.

И наистина, когато късно вечерта се върна в Линкълн, Лорън почти бе забравила този неприятен инцидент. На другия ден неотложни задачи около магазина напълно го изтласкаха от съзнанието ѝ. След работа веднага се прибра вкъщи. Преоблече се по джинси и фланелка и се зае с вечерята, следвайки прилежно указанията на доктор Боуен. Понякога ѝ костваше усилие, струваше ѝ се, че се тъпче прекалено, но наистина наддаде килограм и половина, както беше поръчал доктор Боуен. Не можеше да си крива душата — отиваше ѝ.

След като се върна от Бахамите, ангажиментите около магазина запълваха почти изцяло времето на младата жена, та досега просто не бе намерила пролука да помисли за плана на ремонта на новия си дом. Реши да го направи тази вечер. Взе бележник и писалка и тръгна из стаите. Нужен ѝ бе списък на всичко, което предстоеше да се ремонтира или обнови. Посредникът, от когото купи имота, ѝ даде имената на тукашен строителен предприемач, дърводелец,

водопроводчик и електротехник. Естествено, нямаше намерение да ги наема, както се казва, със затворени очи, но ѝ се щеше да сложи малко ред в мислите си, преди да уговори срещи с майсторите.

Повече от час записва най-прилежно в бележника си какво, според нея, бе необходимо да се направи. Накрая ѝ омръзна, заряза бележника и излезе на верандата. Нощта бе топла и ясна. На осеяното със звезди небе блестеше сребърният полумесец. Лорън пое с пълни гърди свежия въздух, слезе от верандата пред входа и излезе на двора. Спря, отметна назад глава, зарея поглед към небето. Търсеше да си избере една звезда и да си пожелае нещо.

Но какво? Можеше ли да се желае нещо повече в живота? Здраве? От години за първи път се чувстваше напълно здрава. Лицето ѝ изглеждаше различно и тя обожаваше новата си външност. Започна работа, която ѝ харесваше, и имаше всички основания да вярва в успеха. Сдобила се бе със собствен дом, намираще го прекрасен и се чувстваше щастлива в него. Какво ѝ пречеше да се надява, че безоблачното щастие ще продължи още дълго, много дълго време? Оставаше ли още нещо, което да си пожелае? Може би съпруг? И деца... Е, всичко с времето си...

Свела замислено глава, Лорън пое с бавни крачки обратно към къщата. Зад гърба ѝ се разнесе странен звук, като че ли изръмжаване, който я накара да спре. Има нещо враждебно в този шум, си каза тя и смръщи чело. И пак! Този път нямаше съмнение — това беше ръмжене. Лорън се обърна рязко, като се взираше напрегнато в близките дървета. Забеляза сянката на някакво животно, което бавно се придвижваше напред. Куче, въздъхна тя с облекчение. Навярно беше на съседите.

— Хей, приятел, знаеш ли, че ме уплаши? — подвижна тя високо, притиснала с ръка гърдите си. Сърцето ѝ биеше до пръсване. — Така ли се посрещат новите съседи? — направи крачка към кучето, за да покаже, че е настроена дружелюбно, но то оголи зъби и изръмжа предупредително. — Няма да ти сторя нищо лошо, момчето ми! — опита се да го успокои тя и протегна ръка към звяра. — Ето, на, души!

Кучето не само че не приближи към нея, но изръмжа още по-заканително и сви уши. Явно се готвеше да я нападне.

— Хей, не се плаши... — подхвана Лорън с треперещ глас, ала звярът не я остави да довърши. Хвърли се върху нея и я събори на

земята със зловещо оголени зъби.

Тя се помъчи да се предпази с ръце, като същевременно раздаваше ритници, но не ѝ се наложи да се бори дълго. Почти веднага след като я повали на земята, кучето побягна към дърветата и изчезна в гъстата зеленина.

Макар да се тресеше цялата от ужас, Лорън успя да се надигне и седна в тревата. Миг по-късно стана на крака и хукна като обезумяла към къщата. Влезе вътре, залости здраво вратата, подпря се на нея и затвори очи. Мина доста време, докато преодолее донякъде шока от преживяното. Постепенно безсилен гняв измести ужаса. Едва се съдържа да не грабне слушалката и да вдигне порядъчен скандал на съседите си, семейство Иънг. Кучето бе изчезнало по посока на техния двор. Отказа се в последния момент — беше твърде късно. Поуспокои се и размисли. Слава Богу, че се въздържа! В гнева си можеше да изтърси нещо, за което после да съжалява. Познаваше хората съвсем бегло и не би искала от самото начало да си развалят отношенията.

На сутринта им се обади от магазина. Въздъхна с облекчение, като чу гласа на Карол Иънг.

— Здравей, Карол, обаждат се Лорън Стивънсън — новата ви съседка. Запознахме се преди две-три седмици, когато се преместих.

— Радвам се да те чуя, Лорън. Как си? Успя ли да се пооправиш в новия си дом?

— Горе-долу... Дано не съм ти попречила!

— Моля ти се, какво говориш! Едно от удоволствията да работиш на компютърен терминал вкъщи е, че можеш да си позволиш почивка, когато си поискаш. Тази седмица момчетата гостуват на старците в Мериленд, затова спокойно мога да си побъбря по телефона. Започна ли ремонта?

— Не, за съжаление. Бях много заета в магазина, та не ми остана време да се разправам с майстори. Обаждам ти се за друго... — Лорън замълча. Опитваше се да подбере внимателно следващите думи. — Снощи имах ужасно преживяване. Беше доста късно, някъде към единадесет. Излязох да се поразтъпча из двора и ме нападна куче.

— Нападна те куче?! Господи, добре ли си?

— Да, да, нищо ми няма. Кучето се нахвърли върху мен и ме събори на земята. Ръмжеше злобно и се зъбеше отвратително, но после избяга. Слава Богу, отървах се само с уплахата!

— Боже Господи! Не знаех, че наоколо бродят бездомни кучета!
— Значи... кучето не е ваше...
— О, не! Не е, разбира се! Така ли си помисли?
— Изскочи откъм вашия двор, та предположих...
— Още снощи е трябвало да ни се обадиш! Може би щяхме да го пипнем. Как изглеждаше?

— Беше голямо черно куче с къса козина. Приличаше на доберман, но не съм много сигурна... На двора беше тъмно, а и аз бях толкова ужасена, че въобще не си помислих да го оглеждам.

— Горкичката, какво си преживяла! Че кой не би си изкарал ума!
— Карол замълча, явно обмисляше нещо. — Доколкото знам, никой от съседите наоколо няма такова куче... Със сигурност обаче мога да твърдя, че и да има, не би нападнало човек. Сигурно е било бездомно. Защо не се обадиш в полицията?

— Не... Да занимавам чак полицията? Едва ли е нужно — побърза да отклони идеята Лорън. Живееше отскоро тук и не искаше да вдига излишен шум около себе си. — Сега, когато зная, че не е на някой от съседите, съм по-спокойна. Би могло да бъде от онези специално обучените кучета — пазачи. Може да е избягало или да се е загубило... В крайна сметка, не ме нарани, макар че като нищо щеше да го направи.

— Лорън, обещавам ти да сме нащрек. Ще предупредя и хората наоколо. Но ако пак го забележиш, непременно се обади в полицията. Човек трябва да се разхожда спокойно из двора си, не е ли така?

— Аз също ще се постарая да съм малко по-внимателна — каза Лорън, преди да се сбогуват. — Благодаря ти, Карол. Много ми помогна.

— Наистина няма за какво! Но ако пак се случи нещо, непременно се обади у нас, чу ли?

— Благодаря ти, дано не се налага!

В момента, в който Лорън остави слушалка, Бет се вмъкна в стаичката.

— Какво чух? Снощи си била нападната от куче? Онзи ден — кола, сега пък — куче! Боже мой, какво става, Лорън? Май новото ти „аз“ привлича злокобни елементи...

— Давай, давай, шегувай се за моя сметка! — сръза я Лорън добродушно.

— Слушай, моето момиче, съвсем не ми е до смях! — Бет потри драматично ръце. — Знаеш ли какво? Може би някой те преследва... По-точно духът на някой, който е живял в тази селска къща преди, да кажем, повече от век. И този дух няма да миряса, докато не те прокуди от своя дом, защото го смята за свой.

— Бет...

— Не, изслушай ме! — приятелката ѝ вдигна повелително ръка. — Представи си, само за момент си представи, че този дух е решил да те изгони не само от къщата, но и от града. Затова измисля разни „инцидентчета“, та да се изплашиш до смърт...

— Бет!

— И тогава се появява един адски готин супермен и по една случайност притежава тайнствено оръжие, с което може да срази дори един гаден призрак и да го превърне... да речем, на парцалив чаршаф.

Лорън се отпусна на креслото, неспособна да овладее напирания кикот.

— Свърши ли с приказката?

— О, не, най-интересното започва, след като нашият герой разпердушини призрака! Умопомрачителният супермен се влюбва лудо в теб, оженвате се и живеете щастливи до дълбока старост.

— Я ми отговори на един въпрос! Ти защо не си в магазина?

— Защото Джейми е там.

— Струва ми се, че би трябвало да си в магазина — Лорън се надигна от креслото. — Същото важи и за мен — добави, като стисна нежно ръката на приятелката си, и се промъкна през вратата.

Няколко дни по-късно Лорън взе твърдото решение да започне незабавно ремонт. Механизмът на вратата на гаража, която се отваряше нагоре, неочаквано изпусна и за малко тежката рулетка да се стовари върху главата ѝ. Наистина гаражът бе допълнителна пристройка към къщата, правена преди около двацет и пет години, но изглежда предишните стопани са го занемарили напълно, заключи Лорън, като оглеждаше с отчаян вид падналата врата.

Обади се на майсторите, чиито имена беше взела от посредника — и уреди срещи. Не беше кой знае колко въодушевена след разменените реплики по телефона, но все пак реши, че няма да загуби

нищо, ако се срещне с тях, преди да търси други възможности. Искаше новият ѝ дом да стане едно бижу, така, както го виждаше в представите си, и бе готова да плати за това.

Решението беше взето, така че можеше да отхвърли и малко канцеларска работа, свързана с магазина. Седна на пода във всекидневната до ниска масичка, която в момента заместваше бюрото, и се зае да попълва поръчките за рамки, но работата не ѝ вървеше. Беше притеснена и разсеяна. Много пъти се улавяше, че писалката е замръзнала върху листа, а погледът ѝ блуждае през прозореца. Навън — тъмно като в рог, а тя беше съвсем сама. Използвайки прикритието на тъмнината, всеки можеше да се залости някъде наблизо и да я наблюдава. Дори в момента...

Лорън изруга наум Бет, заради небивалиците, които ѝ внушаваше, а себе си, заради учудващото лековерие и податливост, и отново започна да попълва формулярите. Кой знае защо обаче, преди да заспи си зададе идиотския въпрос дали е в състояние стогодишен призрак да повреди една двайсет и пет годишна порта на гараж...

Към обяд на следващия ден Лорън го забеляза за първи път. Докато сваляше от витрината една фотография в рамка, купена преди това от един клиент, погледна разсеяно към пейката пред магазина. На пейката седеше той — неподвижен и някак напрегнат. И я гледаше втренчено.

С попресилена усмивка, Лорън отмести бързо поглед, окачи на мястото на фотографията една гравюра и се върна в магазина. След четвърт час, когато за малко настъпи временно затишие, отново погледна навън. Непознатият от пейката не бе помръднал. Кръстосал небрежно крак връз крак, провесил ръка през облегалката, той имаше вид на човек, решил да си почине и да позяпа минувачите. В следващия миг обаче Лорън изпита неприятното усещане, че е забил очи в нея, и смутена отмести поглед. На Маркетплейс бе съвсем обичайно хората да поседят на пейките. Както бе облечен — с карирана риза, джинси и маратонки, мъжът отвън приличаше на един от многото разхождащи се всеки ден, макар че не ближеше традиционната фунийка сладолед. Нищо чудно човекът просто да се наслаждава на пъстрата и живописна атмосфера в квартала. Или да си почива... Или да чака някой... А в това, че поглеждаше към магазина,

нямаше нищо неестествено. Къде другаде да гледа, като седеше точно срещу него?

В този момент Джейми я извика на телефона. Търсеше я един гравьор, с когото се мъчеше да се свърже от сутринта. След това шайбата я завъртя. Спомни си за непознатия след час и половина, когато излезе да купи марки. Озадачи я фактът, че изобщо се беше сетила за него.

От мъжа нямаше и следа.

Вечерта, когато се прибра вкъщи, Лорън усещаше необяснима вътрешна възбуда. Отдаде го на двете чаши кафе, които бе изпила в следобедните часове, по липса на по-приемливо обяснение.

Лорън включи печката, за да стопли френската рибена супа, която купи пътъм от луксозен кулинарен магазин. Докато чакаше да се стопли изисканият специалитет, огледа кухнята с критично око. Смяташе да я обзаведе изцяло в бяло — бели шкафчета с пепеляв обков, снежнобяла печка и хладилник, подът щеше да облицова с бяла теракота. И тук-там по някое „петно“ в бледосиньо — например емаилираните съдове, шарките на тапетите, гравюрите, които щяха да красят стените. Защо не и светлосини щори? Първоначалният ѝ замисъл бе да не слага нищо на прозорците, но все пак реши, че няма да е лошо да гарантира малко уединение, особено в нощи, загадъчно възбуждащи като тази...

Да, явно беше превъзбудена. Заради кафето... Не биваше да прекалява!

На другия ден, малко след като отвориха магазина, непознатият се появи отново. Беше сменил карираната риза с бяло поло. Седеше на пейката, но бе изпружил напред крака, за разлика от миналия път.

— Страхотен е, нали? — Бет се лепна за Лорън, като се хилеше нахално.

— Кой?

— Как кой? Онзи, готиният тип на пейката, дето не откъсваш очи от него. Виждала ли си някога такава фантастична коса? — косата на непознатия бе светлокестенява със златист отблясък, сресана грижливо, макар че беше гъста и доста дълга.

— Не...

— А такива стройни крака виждала ли си?

— Не съм.

— Кой ли може да е?

— Нямам представа.

— Навярно е турист. Дявол да го вземе, защо винаги става така — забележиш някой симпатяга, дето да ти хване окото, а на следващия ден и следа няма от него.

— Този и вчера беше тук.

— Какво?!

Лорън премигна, откъсна неохотно очи от непознатия и погледна приятелката си. Несъзнателно отри овлажнелите си длани в лепената пола.

— Видях го и вчера — гласът ѝ трепна някак особено.

— Не е шега, нали? Искаш да кажеш, че ни наблюдава?

— О, я престани с тези щуротии, Бет! Защо ще ни наблюдава?

— Ами защото е чул, че в Маркетплейс има две страхотни мацки, които държат ъгловия магазин за рамки и гравюри. И човекът решил лично да провери дали отговаря на истината.

— Ами защо виси навън? Да беше влязъл, щом е толкова куражлия!

— Защо ние не излезем при него, щом сме такива куражлийки.

— Май куражлияте са на привършване! — приключи спора Лорън.

В това време непознатият се изправи и бавно се отдалечи, проследен от два чифта очи. Лорън не беше много сигурна дали този факт предизвика облекчение, или разочарование у нея. Имаше нещо обаятелно в този мъж — не само заради косата със златисти кичури и дългите мускулисти крака. Внушаваше увереност и сила. Неочаквано ѝ хрумна налудничавата мисъл дали случайно той няма голямо черно ръмжащо куче... Побърза да я изтласка от ума си, заедно с останалите мисли за непознатия. Докато не го видя отново още същия следобед.

— Кой би могъл да е? — прошепна на Бет.

Бет моментално вдигна глава от бланката, която попълваше, и проследи озадачения ѝ поглед.

— Значи пак е тук — Бет отново се зае с писането, но продължи да шушне: — Намирам го за малко недодялан за моя вкус. Твой е, отстъпвам ти го.

— Пфу! Изобщо не ме интересува! — промърмори Лорън с половин уста. — Ще ми се обаче да разбере за какъв дявол се мотае тук? Втори ден при това...

— По-добре върви и го питай! — подкачи я Бет, подавайки усмихната химикалка и попълнената бланка на клиента: — Ако обичате, подпишете се тук. Най-долу попълнете адреса си и телефона.

— Как така ще го питам? — продължи приглушената размяна на реплики. — Човекът сигурно си има някаква причина... Не мога да се правя на глупачка!

— Ами тогава престани! Какво толкова въртиш и сучеш? Няма причина за тревога.

Лорън не беше толкова убедена в това. Струваше ѝ се, че непознатият наблюдава магазина с едно особено скрито напрежение. Буквално усещаше натиска на неговия поглед — твърде силен, за да не го забележи.

Приблужи клиент да купи някаква декоративна тъкан. Лорън искрено му се зарадва. Последва го друг, който вече си бе избрал гравюра и търсеше съвета ѝ за рамката. Лорън го обслужи с такава задължаваща готовност, че спокойно можеше да бъде номинирана за наградата „Търговец на годината“. С трети клиент много дълго, дори прекалено дълго, избираха гравюри, които да се връзвали с новите тапети и дамаска във всекидневната му. Човекът бе донесъл със себе си и мостри.

Наближаваше край на работния ден. Лорън се чувстваше смазана от умора. Затвори се в задната стаичка, за да попълни инвентарните карти. С нетърпение очакваше момента, когато щеше да се прибере вкъщи, да хапне нещо, после да се мушне в леглото с някоя приятна книга и да почете, докато ѝ се приспи.

— Лорън! — тихо, но настойчиво подвикна Бет. — Той е тук! Пита за теб.

Лорън вдигна рязко глава от бумагите.

— Кой е тук?

— Онзи. Непознатият от пейката — с мълниеносна скорост Бет хвърли едно око през рамо.

— И пита за мен?! — долното чене на Лорън увисна от изненада.

— Пита по име.

— Ама как... Откъде... Къде е?

— Ей там, отвън — гримасниченето на Бет щеше да разсмее Лорън, ако не беше толкова объркана и неуверена в себе си.

Този мъж изглеждаше различен. Нямаше вид на досадник. Нито на сваляч. Беше... беше... Просто беше много различен. Бет й махна припряно.

— Ей сега, идвам — измърмори Лорън. Гласът ѝ неволно трепна. Изправи се, пригладя дългия памучен пуловер, опна рамене и като се молеше да изглежда по-спокойна, отколкото всъщност беше, неохотно напусна своето убежище.

ТРЕТА ГЛАВА

Отблизо непознатият бе доста по-висок, отколкото на Лорън ѝ се стори от разстояние, докато го наблюдаваше през витрината. И поширокоплещест. Лицето му — с наситен бронзов тен. Но най-учудващото беше, че изглеждаше и някак неуверен.

— Лорън Стивънсън? — попита колебливо той.

— Да... — Лорън спря на две-три крачки от него, подпирайки се с ръка върху солидния дървен щанд.

— Странно наистина... — мъжът направо се вгледа озадачен в лицето ѝ. — Съвсем не съм очаквал, че изглеждате така...

Лорън трепна вътрешно и на свой ред попита предпазливо:

— А какво очаквахте?

— Очаквах да сте... някак... Как да кажа? По-различна...

Ако този мъж по някакъв начин имаше отношение към миналото ѝ, озадачението му бе разбираемо. Лорън обаче бе нащрек. От два дни непознатият я наблюдаваше.

— Познаваме ли се отнякъде? — запитва колебливо тя.

За първи път той се усмихна. Неловка стеснителна усмивка, посвоему подкупваща.

— Казвам се Матю Крюгер. Мат — за части от секундата се поколеба. — Бяхме приятели с брат ви.

Лорън не беше много сигурна какво очакваше да чуе, но определено не това.

— Приятели с Брад?! — нотките на скептицизъм, примесен с учудване, доста ясно прозираха в тона ѝ.

— Да, с Брад бяхме приятели. След като се случи онова нещастие, бях до него в болницата до последния му час. Съжалявам за смъртта му.

— Аз също — Лорън беше искрена. Смръщила леко вежди, тя разглеждаше внимателно Матю Крюгер. Този човек бе доста далеч от представата, която имаше за Брад и приятелите му. Странно, но никога не бе чувала за него... Всъщност защо пък непременно трябваше да

знае за него? Откакто брат й се откъсна от семейството, не поддържаха близки отношения. — Но брат ми почина преди година... — остана неизказаният въпрос защо този, който наричаше себе си приятел на Брад, я търсеше едва сега.

— Знам от Брад, че не сте поддържали близки отношения — продължи Матю Крюгер сякаш четеше мислите й. — На два-три пъти той ми спомена за вас... Случи се да имам работа насам и реших да ви потърся.

— Какво работите?

Отново почти незабележимо колебание.

— В строителството. Фирмата, в която работя, сключи неотдавна договор за един обект в западната част на Масачусетс. Дошъл съм да организирам предварителната подготовка на строежа.

Лорън кимна. Значи предприемач, но явно не от тези, свикнали да действат зад бюрото. Този човек си цапаше ръцете наравно с работниците. Великолепното телосложение не бе постигнато в спортна зала. Да... Мат Крюгер наистина се вписваше в собствените й представи за новия живот и новите приятели на брат й. Е, според родителите й, би трябвало да изглежда доста по-груб и недодялан. Външно поне човекът си изглеждаше съвсем прилично. „Чиста проба американец“ бе най-точното определение. Често обаче външността лъжеше...

— Да... — обади се най-сетне тя. Испита неудобство и отмести поглед. В интерес на истината, не знаеше почти нищо за живота на брат си, откакто напусна Бенингтън. И изведнъж се появява някакъв непознат, който твърди, че му е бил приятел. Този мъж я плашеше. Може би неоснователно... — Отдавна ли сте в Бостън?

— От седмица — Лорън кимна. — Отседнах в хотел „Лонг Уорф Мариот“.

— Казахте, че обектът е в западната част на щата. Не е ли по-удобно да сте на място?

— Бях там, но инвеститорската компания е със седалище в Бостън. Тъй като трябваше да оформим някои документи, реших, че е по-практично да отседна няколко дни в града и, съчетавайки ангажиментите с приятното, да го разгледам.

Лорън забеляза, че той отмести поглед някъде зад гърба й, и се обърна. Бет излезе от задната стаичка.

— Аз ще затворя магазина — прошушна тя, минавайки край тях, като не пропусна да огледа с любопитство Мат.

— Бет, чакай малко — спря я Лорън. — Запознайте се — Матю Крюгер. Той е... Били са приятели с Брад — все още имаше съмнения по отношение на това твърдение, но така или иначе опростяваше представянето. — Мат, това е Бет Лавин.

— Приятно ми е да се запознаем — усмихна се стеснително тя на Мат.

— За мен е истинско удоволствие! — отвърна той на усмивката ѝ и отново насочи вниманието си към Лорън. — Не бих искал да ви преча, ако имате работа.

Лорън отвори уста да каже, че наистина има работа, която непременно трябва да довърши, но беше изпреварена от Бет:

— О, не се притеснявайте, въобще не пречите! След малко затваряме магазина. Лорън, останалите инвентарни карти са попълнени. Можете да тръгвате с Мат, аз ще заключа.

Да тръгва с Мат? Господи, това пък е последното, което искам в момента, помисли ядосана Лорън. Първо на първо, не беше много сигурна, че е това, за което се представяше — приятел на Брад. Да не говорим, че изобщо не беше я канил „да си тръгват“ заедно.

— Какво ще кажете, Лорън, да се поразходим? — каза веднага той сякаш четеше мислите ѝ. Замълча, пое си припряно дъх и добави: — Чух, че всеки ден по залез-слънце имало туристическа атракция — разходка с корабче из залива. Ако побързаме, сигурно ще успеем да го хванем...

— Не знам какво да кажа... Имам малко работа...

— Лорън, Господи, върви! Зарежи я тази работа! Откога не си излизала? Виж само каква прекрасна вечер е навън! И ти имаш нужда от малко чист въздух — ще ти се отрази добре.

— Ще се радвам, ако се съгласите да ми правите компания — много деликатно настоя Мат.

И точно това накара Лорън да отстъпи. Ако бе започнал да я убеждава дръзко и настойчиво, най-вероятно щеше да му откаже. Стори ѝ се искрен и някак неуверен в себе си. Беше доловила тази неувереност, макар и почти незабележима, още когато застана пред него. Въпреки огромния ръст и малко грубовата външност, кафявите очи на Мат говореха за доброта и благ характер. Стори ѝ се, че

забелязва даже една особена ранимост, а в такъв момент Лорън Стивънсън бе готова веднага да развее белия байрак.

— Ей сега ще си взема чантата — каза тихо тя и побърза към стаичката. Кой знае защо изведнъж ѝ олекна, душата ѝ се отпусна.

Не след дълго двамата вървяха мълчаливо един до друг към пристанището. От време на време Мат мятеше поглед крадешком към Лорън, тя пък си задаваше въпроса и той ли се чувства така особено като нея.

— Как узнахте, че съм в Бостън? — попита първото, което ѝ дойде наум, само и само да сложи край на неловкото мълчание.

— От родителите ви.

— От тях ли?

— Защо, не е ли трябвало да ми казват? — изглежда я Мат косо.

— Не... Тоест, да... Изненадана съм просто, това е...

Още малко повървяха мълчаливо. Този път Мат наруши мълчанието.

— Смятате, че вашите не би трябвало да дадат адреса ви на един приятел на Брад, така ли?

— Аз... Такова... Така е горе-долу...

Челюстта му неволно трепна.

— Поне сте откровена — отбеляза той.

— Предполагам, че знаете защо Брад напусна своя дом... — сви рамене Лорън.

— Знам само онова, което ми е казвал той. Вашите не се примирили с факта, че предпочита да си вади хляба, тъй да се каже, с ръцете, а не с главата. Когато напуснал колежа, просто го отписали.

Изглежда Мат наистина познаваше добре брат ѝ.

— Казано така, звучи доста жестоко — промърмори Лорън.

— Било е в известен смисъл. Брад изживяваше тежко раздялата с родителите си.

— Аз съм жив свидетел, че и за тях не беше леко, но нито те, нито Брад, предприеха нещо, за да поправят злото.

— А вие, Лорън? Вие направихте ли нещо?

Лорън го стрелна ядосана с очи, но погледът ѝ бързо омекна.

— Не — призна тя, навеждайки глава. — Смятах, че ще мога след известно време, но се оказа, че то не стигна...

— Съжалявате ли за пропуснатата възможност?

— Брад беше четири години по-голям от мене. Смея да твърдя, че и като деца не бяхме близки. Той се вълнуваше от неща, съвсем различни от моите интереси. Ще ми се да вярвам, че ако бе останал жив, с възрастта щяхме да открием онова общо между нас, което можеше да ни сближи.

Стигнаха до крайбрежния булевард. Пресякоха го тичешком. Мат я прихвана леко за лакътя, за да избегнат една връхлитаща кола.

— Значи сте била седемнадесетгодишна, когато Брад е решил да скъса със семейството си — продължи той прекъснатия разговор, щом стъпиха на срещуположния тротоар на булеварда.

— Виждам, че наистина сте го познавали добре! — вметна Лорън, без да крие доскорошния си скептицизъм.

— Знам от Брад, че е напуснал Бенингтън на двадесет и една години. Щом разликата е четири години... — Мат не довърши изречението. Изведнъж лицето му стана напрегнато. — Значи се усъмнихте, че съм му приятел? Смятахте, че лъжа?

— Не... Всъщност може би малко... Нали разбирате, човек приема с известни резерви твърдението на един непознат, когато никой не може да го потвърди или опровергае...

— Винаги ли сте така недоверчива?

— Не, но ставам подозрителна, когато забележа, че някой два дни наблюдава моя магазин, преди да се реши да влезе вътре — отвърна тя, като го гледаше право в очите.

— О, значи сте ме забелязали...

— Да — той изчерви ли се или така й се стори? И ако да — от гузна съвест или от смущение? За всеки случай Лорън реши да посмекчи тона. — Предполагам, че не сте се крили, нали?

— Да ви призная, не се решавах да вляза вътре... — смотолеви той.

— Защо? Толкова ли съм страшна? — удиви се Лорън.

— По две причини. Първата — не бях сигурен как ще ме приемете, защото знаех за проблемите между Брад и неговите близки. И втората — не бях сигурен, че вие сте Лорън... — отново на лицето му се изписа озадачение, докато се вглеждаше внимателно в нея. — Изглеждате съвсем различна... Много сте... красива.

Пръстите на Лорън импулсивно стиснаха дръжката на чантата, която бе праметнала през рамо.

— Брад имаше моя снимка...

— Доста стара снимка. На нея сте шестнайсетгодишна.

— Да, така е — съгласи се Лорън. Нямахте желание да споменава за пластичната операция. А защо — не ѝ се щеше сега да задълбава. — Хората се променят... — добави тихо.

— Права сте — рече Мат. — И все пак, наистина е удивително... — На Лорън ѝ се стори, че ще довърши изречението. За момент си зададе въпроса доколко подробно Брад бе разказвал на приятеля си за нея. Мат обаче погледна към нея и каза: — Мисля, че ей там са туристическите корабчета.

— Май да — проследи погледа му Лорън. — Не мога да кажа, че случихте особено с „екскурзовод“. Наистина, завършила съм колеж в Бостън, но преди доста години. Оттогава не бях стъпвала в града.

— Къде живеете?

— Защо, родителите ми не ви ли казаха? — попита развеселена Лорън.

— Споменаха само името на магазина — разбрал подтекста, Мат също се усмихна. — Предполагам са искали нещата да останат в строго делови порядък.

— В това не се съмнявам.

— А вие?

— Аз? Какво аз?

Изведнъж Мат стана сериозен.

— Смятате ли ме за втора ръка човек само защото нямам титла доктор на еди-каква си завързана наука?

— И аз не съм доктор на никаква наука!

— Да, но сте завършили колеж. А аз не съм и стъпвал на такова място.

— Както виждам, това не ви пречи да си вършите добре работата. Ако не греша, във вашата фирма високо ви ценят! — Лорън сама се удиви на разпалената си защита, още повече, че до преди малко почти не вярваше на думите му. Явно, будалите на този свят не свършваха... — Не, Мат, не ме сравнявайте с родителите ми! — продължи тя, поемайки дълбоко дъх. — Не само Брад имаше различия с тях. Просто ми беше нужно повече време, за да поема своя път.

Стигнаха до касата. Разговорът секна. Мат купи билети, качиха се на корабчето. Проправяйки си път през тълпата туристи, се добраха

до горната палуба. Намериха свободно местенце край парапета. Оттам като на длан се виждаше градът, окъпан в злато от залязващото слънце. Гледката бе изумителна.

— Обичам Бостън! — промълви унесено Лорън, след като няколко минути съзерцаваше мълчаливо града.

— Защо?

— Бостън е много по-голям град от Бенингтън и затова е много по-вълнуващ, но е по-малък от Ню Йорк и някак по-човешки. Можеш да го опознаеш, така да се каже, да го разбереш. Приятно е да се живее в този град.

— Къде живееш, в апартамент или в самостоятелна къща?

— В ранчо.

— В Бостън?!

— В околностите на Линкълн... — Лорън се усети и го изглежда намръщена. — Не беше честно! Използва, че бях свалила гарда!

— Прощавай, не беше преднамерено — усмихна ѝ се дружелюбно Мат. — Наистина ли имаш къща край Линкълн?

— Да — глупаво беше да го увърта повече. — Неотдавна купих имот и стара селска къща. Има нужда от солиден ремонт, но като се оправи, ще стане невероятна! Имотът е приличен и съм убедена, че тази къща притежава неподправено очарование. За мен има направо покоряващ чар!

— Така е с повечето стари сгради. Времето и следите от историята придават стил. Затова и аз харесвам Бостън. Ето, разхождаш се из града и гледаш — на това място е прочетена за първи път Декларацията за независимост, там е било бостънското клане — и усещаш, че настръхваш... — Мат замълча, поглеждайки въпросително към Лорън. — Защо се усмихваш?

— Ами, не мога да си представя, че настръхваш. Толкова си едър, силен... Някак не се връзва.

— Позволи ми да не се съглася с теб. Човек настръхва и от вълнение. Да си едър и силен, не означава непременно и безчувствен!

— Извинявай, не исках да кажа това...

— Зная — отсече Мат. Личеше, че иска да сложи точка на тази тема.

Двамата наблюдаваха смълчани как мостчето бе вдигнато и корабът бавно се отдалечи от кея. След малко моторите заработиха на

по-високи обороти. Корабът направи продължителна маневра, зави и започна да набира скорост.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Мат.

Лорън с усилие откъсна очи от гледката, която съзерцаваше унесена.

— Не... Всъщност бих пила нещо разхладително. Вино с газирана вода или лимонада...

Мат кимна и се отдалечи към стълбите за долната палуба. Лорън го проследи с очи, докато се скри от погледа ѝ. За едно не можеше да си криви душата — Мат определено можеше да привлече вниманието на нежната половина от човечеството. Не, не, че бе красавец в класическия смисъл на думата... С квадратната брадичка, леко гърбав нос и задебеляла кожа определено не съответстваше на понятието „красавец“. Излъчваше обаче здраве, сила и увереност! Внушаваше го даже твърдата му стъпка, докато вървеше по клатушкащата се палуба.

Вятърът заигра в косите ѝ и Лорън отново обърна лице към морето. В далечината се открояваха „Аквариумът“ и пристанищните кули, а край кея човек можеше да види какво ли не — като се почне от стотици рибарски корабчета, та чак до огромни танкери. Множество ресторанти и кафенета опасваха като пъстроцветни коледни гирлянди крайбрежния булевард.

— Взех лимонада — извади я от съзерцанието Мат, подавайки едната чаша. — Барманът ме изглежда много подозрително, когато го попитах за вино с газирана вода, а останалите питиета, които предлагаше, бяха доста силни. Имаше и сандвичи, но не бих казал, че изглеждаха особено апетитно.

Отвори пакет с чипс и ѝ предложи. Лорън си взе, схруска го и отпи глътка лимонада.

— Разкажи ми нещо за Брад — сама се изненада от думите си.

— Не знам... Не съм сигурен, че би искала да чуеш всичко... — отвърна той накрая. Около минута се вглеждаше замислено в нея.

Лорън отдаде колебанието му на раздвоението, което очевидно бе показала по някакъв начин.

— Може би си прав... Все пак разкажи ми, любопитна съм. Ти си първият, когото срещам, от хората, които го познават, след като напусна Бенингтън. Смятам, че не трябва да изпускам този шанс.

Мат налапа от чипса, схруска го, и попита:

— Какво те интересува?
— Заедно ли работехте с Брад?
— Не.
— А откога живееше в Сан Франциско? — Брад бе починал в Сан Франциско.
— В началото работеше в Сакраменто.
— Като дърводелец.
— Точно така, като дърводелец, но когато се премести в Сан Франциско, се занимаваше предимно с проектиране.
— Така ли? Какво проектираше?
— Най-вече къщи — кой знае защо, но за част от секундата Мат забави отговора си. — Понякога проектираше оформянето на зелените площи край административни сгради. Брад притежаваше вроден талант на архитект.
— Така ли се водеше във фирмата? Архитект?
— Не... Нямаше диплома. Беше, как да кажа, нещо като черноработник. Представяше на архитекта на компанията свои скици, но общо взето в суров вид, а онзи ги поразкрасяваше и доизкусуряваше, както се изисква.
— Ти познаваше ли добре компанията, в която Брад работеше?
— Бяхме конкуренти — отсече кратко Мат. Нещо в тона му обаче оставяше впечатлението, че не дава пукната пара за тази подробност.
— Но това не ви е пречело да сте приятели — отбеляза Лорън. — Как така?
— Много просто. Оставихме съперничеството за шефовете. А ние с Брад се забавлявахме — побратимяване с противника както се казва на езика на военните.
— Как се запознахте?
— На един турнир по боулинг.
— Странно, не си представям Брад и боулинг... — рече замислена Лорън. — Всъщност какво толкова чудно има? Не си го представям и как кове дъски на покрива на някаква къща... — изостави размишления и продължи да разпитва:
— А какво друго правехте заедно, освен че играехте боулинг?
— Ами, ходехме на кръчма... Понякога излизахме с приятелки. Отпускалата си обикновено карахме заедно — с още четирима приятели, ако трябва да бъдем точни. Спускане със сал по река Колорадо или

пътуване на коне през щата Монтана. Накратко, изкарвахме великолепно!

— Не се съмнявам. Така се развличат само истински мъже! — подхвърли шеговито Лорън.

— Ами сигурно е така... — отвърна Мат, като се усмихваше стеснително.

Усмивката на Лорън постепенно угасна.

— Брад не се е женил... — разбра го, когато адвокатът ѝ прочете завещанието. — Питам се защо.

— Може би не е срещнал момичето, което би го приело такъв, какъвто е...

— А ти женен ли си? — въпросът сам се изплъзна от устата ѝ и явно изненада Мат. Той помълча малко, вглеждайки се в нея, после поклати отрицателно глава. — А защо? — продължи да любопитства тя, напук на всичко.

— По същата причина.

— Струва ми се, че мога да разбера Брад... — рече тя замислено. — Той израсна в среда, в която единствената стойност беше интелектът. Известно време полагаше усилия да не изостава от нормите на тази среда, но после просто махна с ръка и се предаде. Такова поведение бе недопустимо и за родителите ми, и за техните приятели — за всички от тази затворена общност. Много преди да напусне Бенингтън, на Брад бе лепнат етикетът „неудачник“. Сигурна съм, че го понасяше ужасно тежко.

— Малцина са тези, които не са имали подобни проблеми...

— Съзнавам, че звучи нахално, но ако не е тайна, Мат, защо смяташ, че на една жена ще бъде трудно да те приеме такъв какъвто си?

Мат схруска още няколко картопки. Ако не беше мрачният блясък, припламнал за момент в очите му, човек би казал, че приема въпроса с пълно равнодушие.

— Аз съм работник с мазолести ръце, така да се каже, по рождение. Не мога да се похваля с родословно дърво или с разни странни комбинации от инициали, прикачени към името ми. Върша си работата, при това смятам, че не лошо, но не изгарям от амбиция един ден непременно да имам собствена фирма. Кой знае, може, като ми писне, да захвърля всичко и пак да започна да строя дървени бараки.

Ако някоя мацка си въобразява, че е пипнала бъдещ строителен магнат, по-добре е да поразмисли, докато има още време! — горчивината, която прозираше в последната му реплика, не остана скрита за Лорън.

— Предполагам, че си се опарвал... — каза тя.

— Неведнъж — плъзна поглед към плискащите се вълни и продължи по-меко. — Жените са ме харесвали от край време... — прозвуча едва ли не като оправдание. — Но това не е достатъчно. Или поне не е достатъчно за една по-трайна връзка.

— Човек е склонен да харесва чуждото... — тихо, като че ли говореше на себе си, подхвърли Лорън. — Знаеш ли колко от нас дават мило и драго някой да ги забележи...

Мат се опули сякаш бе изрекла велика глупост.

— Какво говориш? — извика той разпалено. — Това не се отнася за теб! Хващам се на бас, че пред дома ти има опашка от мъже, които чакат да им обърнеш поне мънирко внимание!

Чак тогава Лорън се усети какво бе казала и защо реакцията на Мат бе толкова бурна. Просто за момент бе забравила как изглеждаше сега. Случваше се често. Бузите ѝ пламнаха. Не беше свикнала да чува комплименти, а когато излизаха от устата на мъж като Матю Крюгер, една жена не можеше да ги приеме равнодушно...

— Не съм забелязвала опашка — ограничи се да отбележи тя.

— Тогава блазе му на щастливеца! — натърти Мат. Лорън поклати отрицателно глава. — Не е възможно, Лорън! Ти си толкова красива! Сигурно имаш много предложения — тя отново поклати глава. Нещо средно между смутена полуусмивка и гримаса се изписа на лицето ѝ. — Но защо?

Нетактичният въпрос я разсмя.

— Знаеш ли, по тактичност си приличате с Бет.

— Прощавай, не исках да те засегна. Казах го от любопитство. Не твърдя, че непременно е трябвало да се омъжиш досега. Още си на... двадесет и девет години. Очевидно първо искаш да се утвърдиш професионално... — внезапна мисъл го накара да се намръщи. — Спомена, че дълго си отсъствала от Бостън. Значи магазинът е отскоро?

— Едва от месец.

— А преди това с какво се занимаваше?

— Работех в един музей в родния си град.

— Да, разбирам, в родния ти град... — Мат плъзна показалец по ръба на картонената чаша, която държеше. — Това обяснява много неща. Брад ми е говорил за него.

— Любопитна съм да чуя какво ти е разказвал?

— Казваше, че в този град човек се задушава, защото нещата са еднозначни, едноточни. Имаш две възможности — да станеш художник или преподавател в колеж. Всичко останало се смята професия на неудачник.

— Не, не е справедливо да се говори така! — разпалено защити тя родния си град. — Бенингтън е красиво и спокойно градче, което някои наистина чудесни хора са избрали за свое постоянно местожителство. Брад просто предпочете да живее другаде.

— Ти също, Лорън.

— Аз исках да отворя свой магазин.

— Можеше да го направиш в Бенингтън.

— Не, пазарът е ограничен — поклати тя глава.

— Значи си поставяш по-големи цели?

— Искам да имам преуспяващ магазин! — подчерта дебело Лорън със своеобразна решителност в гласа. — Нямам аспирациите на мама и на татко да пиша една след друга дебели монографии, но това не означава, че ми липсва стремеж да успея в начинанието, с което съм се заела.

— Сега наистина говориш като Брад — имаше тъга в усмивката му. — Беше твърдо решен...

— Твърдо решен на какво?

— Да успее в живота, да получи признание — довърши бавно изречението Мат, сякаш грижливо подбираше думите. — Не съм сигурен дали сам съзнаваше коя бе основната движеща сила в живота му. Колкото и често да повтаряше, че прави всичко за себе си, че въобще не го интересува мнението на близките му, струва ми се, че той просто се самозалъгваше.

— Мат, брат ми беше ли щастлив?

— В известен смисъл — да — отвърна той след кратък размисъл.

— Искам да те попитам нещо друго, Мат... — Лорън замълча, забола поглед в празната си чаша. — За нещастния случай, при който Брад бе ранен смъртоносно... Казаха ни само, че ръководел взривни работи и пострадал от експлозията. Това ли е всичко?

— Това е всичко! — отвърна той бързо и категорично. Кой знае защо, но тази категоричност изненада Лорън.

— Спомена, че си го видял веднага след нещастieto — припомни тя.

— Да, в болницата — гласът му стана дрезгав. — Известно време Брад беше в съзнание, но имаше тежки вътрешни травми. Знам, че звучи жестоко, но може би така беше по-добре... Ако беше оживял — макар че шансовете бяха минимални — щеше да остане прикован за цял живот на инвалидна количка. Мисля, че Брад нямаше да го понесе.

— Не — прошепна Лорън и вдигна поглед. В очите ѝ блестеше влага. — Понякога се чувствам виновна...

— Виновна?

— Всичко, което притежавам сега — магазина, къщата в Линкълн, това... — с широк жест Лорън посочи себе си — дължа на парите, които ми остави Брад. Ти знаеше ли за завещанието?

Мат сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна.

— Такова бе последното желание на Брад. Аз го съобщих на адвокатата. Мисля, че той търсеше покой за душата си и го намери...

Лорън кимна, но някак не успя да спре напиралците думи.

— Ако не беше Брад, сигурно още щях да живея в Бенингтън. Не само заради парите. Смъртта му се превърна в повратна точка в живота ми. Като че ли за пръв път си дадох сметка, че всички сме смъртни. Замислих се какво щях да оставя след себе си един ден, когато удари последният ми час. Тогава взех решение да се преместя в Бостън и да открия този магазин. Как ми се иска да можеше да ме види Брад отнякъде, да разбере, че сега се чувствам много по-добре, че имам цел в живота си и се гордея със своята самостоятелност.

— Достатъчно е, че го осъзнаваш, Лорън! Сигурен съм, че Брад би бил ужасно горд с теб!

— Мъчно ми, че е невъзможно да имам всичко това, а същевременно и Брад да е жив — въздъхна тъжно Лорън.

Мат я прихвана леко през рамо и я привлече по-близо до себе си. Точно от това се нуждаеше в момента — успокояваща, стопляща душата, човешка съпричастност.

— Понякога животът е безмилостен, налагат се компромиси, налага се да избираш. Дори онези на върха правят жертви. Смятам, че

е по-разумно предварително да решиш на какви жертви си готов и да стартираш от тази позиция.

Когато Лорън вдигна очи към Мат, бузата ѝ докосна леко рамото му. Изглеждаше съвсем естествено.

— Но такава позиция е негативна — възрази тя.

— Мисля, че е реалистична.

— Може би съм непоправима романтичка. За мен е важна крайната цел, никога не разсъждавам предварително за препятствията. Ако се изпречат на пътя ми, тогава ще му мисля как ще ги преодоляя.

— Аз пък искам да съм подготвен за тях — каза Мат. — Просто различен подход към действителността — така го приеми. А кой е по-правилният — един Господ знае...

Лорън мълчеше. Изведнъж втренченият му поглед сякаш грабна нейния, прикова го и го погълна. На практика Мат ѝ бе почти напълно непознат човек, а въпреки това му довери неща, които не би се осмелила да сподели с никой. Дали защото го чувстваше като жива връзка с покойния си брат, или защото умееше да изслушва, или защото той също беше откровен с нея — кой знае... В началото се отнесе подозрително към него, може би с основание. В известен смисъл все още не бе преодоляла напълно това чувство. И въпреки това... И въпреки това, имаше нещо в този мъж, което я привличаше, което топеше недоверието.

Внезапно пронизително изсвирване на корабната сирена ги стресна. Трябваша им няколко секунди да се отърсят от унеса. Едва тогава забелязаха, че почти всички пасажери са се скупчили на срещуположната страна на палубата и махат с ръка на минаващия кораб с мачти. Мат и Лорън побързаха да се присъединят към множеството.

— Страхотна гледка! — възкликна Мат с нескрито възхищение. — Жалко, че не са опънали платната.

— Жалко, наистина. Едно време е нямало мотори на корабите.

— Нито уокмени — Мат посочи с ръка моряка, който висеше на въжетата, естествено, със слушалки на главата.

Гледката развесели Лорън. След малко погледът ѝ се плъзна към летището, което се виждаше в далечината.

— Ако от офиса ми се откриваше такава гледка, по цял ден щях да зяпам как кацат и излитат самолетите. Нямах да свърша за две

пари работа.

— Аз пък да не видя самолет! Изнервям се само като ги гледам...
Направо мразя да летя със самолет.

— Такъв мъжага като теб? — погледна го недоверчиво Лорън.

— Ами колкото си по-едър, по-силно тупваш на земята!

— Едно на нула за теб — Лорън не се сдържа и се усмихна. —
Все пак пътуваш със самолет, нали?

— Само когато се налага — отвърна Мат. Тонът му изразяваше
нещо средно между отвращение и примирение със съдбата.

— Ако се съди по тона — по-често, отколкото би предпочитал.

— Виж тук си абсолютно права.

— Мисля, че никога няма да ми омръзне да летя със самолет —
очите на Лорън заблестяха от възбуда. — Не, не искам да кажа, че го
права толкова често, но всеки път изпитвам страхотно въодушевление!
Когато излетиш, просто си в ръцете на съдбата. Вече нищо не зависи
от теб...

— Точно това ме притеснява, я! — изсумтя красноречиво Мат. —
Обичам да контролирам нещата. Подобно на препятствията...

Присвила закачливо очи, Лорън подхвърли:

— Обзалагам се, че ако трябва да подкараш нова кола, я
проверяваш сантиметър по сантиметър, че и по два пъти!

— Освен това, преди да хапна първата лъжичка мелба, опитвам
поотделно сметаната, печените бадеми, течния шоколад и накрая
самия сладолед.

— Е, и къде е изненадата тогава?

— В идеалната комбинация на съставките. По този начин
свеждам до минимум риска от разочарование. Ако не харесам някоя
съставка, мога да я сменя или ако не е възможно, поне ще съм
подготвен. Моите очаквания ще съответстват на действителността.

— Намирам, че си доста предпазлив човек.

— Бих казал крайно предпазлив.

— Да, сега разбирам защо два дни вися пред магазина, преди да
се решиш да влезеш. — Лорън наклони глава и попита: — Какво щеше
да направиш, ако изглеждах като на снимката?

— Щях да вляза веднага!

— Нещо не те разбирам... — Лорън се усъмни в искреността на
заявлението. — Искаш да кажеш, че външността ми те е възпирала да

влезеш?

— Точно така.

— Но... Не мислиш ли, че изглеждам по-добре, отколкото на снимката?

— Та ти си направо красива!

— Тогава...

Лорън съвсем се обърка. Даже не обърна внимание, че Мат я завъртя с лице към него. Ръцете му се склчиха над кръста ѝ.

— Плаша се от красиви жени — призна той, като се усмихваше смутено. — Нали ти казах, че вече съм се парил?

Усмивката му обаче не донесе очакваното разведряване на атмосферата.

— Да не мислиш, че ще хукна да те гоня само защото си „расов мъж“? — опули се Лорън. Гневната ѝ реплика привлече няколко озадачени погледа.

— Шшт! — Мат се огледа крадешком наоколо.

Лорън го сграбчи за ръцете, изтласка го и продължи, вече шепнешком, но все така ядосано.

— Това ли си помисли? Виж какво ще ти кажа — не съм те канила да влизаш в моя магазин! Не съм се натискала да ме водиш на някаква разходка с корабче! Не се интересувам от красивото ти тяло! Но даже и да се интересувах, щях да се уверя преди това, че под хубавата „опакровка“ има още нещо, разбра ли? — изпухтя тя с отвращение и извърна настрани глава. — От всички самовлюбени, арогантни...

— Лорън, нямах предвид това! — най-сетне успя да прекъсне Мат гневната тирада. — Защо избързваш със заключенията? Не ти ли е минавало през ум, че можеш да стреснеш един мъж?

— Кой? Аз?!

— Да, точно ти. Очаквах да видя една свитичка жена... — Мат очевидно се поколеба. Прокашля се и продължи: — Една такава слабичка, съвсем обикновена жена, която си живурка кротко в провинцията. Или поне с такова впечатление останах от разказите на Брад. Боже мой, ако можеше да те види сега! Красива, интелигентна, елегантна жена, която има собствен магазин в големия град! И аз да си помисля, че тази жена ще хукне да ме гони? Да, Лорън, стреснат съм, уплашен съм — добави с въздишка.

Докато траеше краткият монолог, Лорън осъзна колко абсурдно бяха прозвучали собствените ѝ обвинения.

— Нямах вид на уплашен човек... — промърмори тя в отговор.

— Признавам, че донякъде си възвърнах самообладанието — на устните на Мат заигра усмивка. — И знаеш ли защо? Ти се оказа съвсем нормална жена. Явно, под красивата обвивка се крие един добър човек...

Свела поглед, Лорън се усмихваше свенливо.

— Струва ми се, че ще изпуснем залеза — рече тя.

— Права си.

Преместиха се на другия борд. Корабът направи голям завой и се насочи към кея. Двамата се умълчаха. Лорън потъна в мисли. Обяснението на Мат, че красотата ѝ го бе уплашила, звучеше обезпокоително. Нали целта на пластичната корекция бе точно обратната? Затова избухна в несправедливи обвинения... А не беше ли друга причината? Не търсеше ли просто повод да наложи някаква дистанция между себе си и Мат?

Като мъж Мат бе твърде привлекателен. Държеше се непринудено, естествено. От друга страна обаче, бе твърде много свързан с един начин на живот, към който съвсем доскоро тя се отнасяше, меко казано, с неодобрение. Е, сега нещата бяха различни, ала не беше редно да се преструва, че преди години не бе изпитала разочарование от дезертьорството на брат си. Освен всичко се чувстваше и гузна. Всъщност мълчаливо се съгласи с родителите си, че Брад е неудачник, и въпреки това не се отказа от парите му. А те съвсем не бяха малко. Как е възможно един „дърводелец — архитект“ да печели толкова много? Нима в продължение на единайсет години бе спестявал всеки излишен цент?

Лорън си даваше сметка, че много от въпросите за Брад, които я вълнуваха, останаха незададени. Имаше усещането, че Мат съзнателно избягваше подробностите, когато заговореше за работата на брат ѝ. За личния му живот бе по-словоохотлив, но пак оставяше впечатлението за нещо недоизказано...

Корабът се изравни с пристана. Хвърлиха въжетата, след малко спуснаха и мостчето.

— Сигурно си гладна — каза Мат, когато слязоха на брега.

— Не искаш ли да хапнем нещо в ресторанта на хотела?

„Мариот“ бе на няколко преки от мястото, където стояха, ала Лорън побърза да откаже.

— Предпочитам да се прибера вкъщи.

— Сигурна ли си?

Този път Лорън не се поддаде на мекия и топъл блясък на кокосовите му очи. Трябваше ѝ малко време, за да възприеме появата на Мат в живота си. Той бе свързан с миналото на Брад, ала близостта му някак нарушаваше собственото ѝ равновесие. В момента имаше нужда да почувства сигурността на своя дом.

— Напълно — отвърна с дружелюбна усмивка. — Благодаря ти за чудесната разходка. Беше много приятно.

— Позволи ми да те придружа до колата. Вече се стъмни.

— Не се тревожи, минавам по осветени улици до гаража, където съм я оставила.

— Добре, но внимавай! — кимна той.

Лорън пое по улицата, след няколко крачки изви назад глава и му извика:

— Желая ти успех в работата, Мат!

Той ѝ махна с ръка, обърна се и се запъти към хотела. Чак когато пресичаше крайбрежния булевард, Лорън погледна назад, но Мат беше изчезнал.

В късния следобед слънцето все още блестеше ярко над Холивуд Хилс, но щорите в кабинета вече бяха спуснати, когато влезе стопанинът, прекоси облицования с теракота под и вдигна слушалката на телефона върху бюрото.

— Да?

— Действаме.

— Крайно време беше! Смятах, че ще се обадиш по-рано.

— Признавам, че е много хитра жена. Прикрива следите си почти като професионалист. Още не съм разнищил кой ѝ е помогнал да се измъкне от Лос Анжелис, но за Бахамите беше прав. Отишла е в същата клиника, в която е ходила миналата есен, докато сте почивали заедно на острова. Всъщност това е единствената грешка, която е допуснала досега.

— Значи най-после успя да я откриеш?

— Както предполагаше, направила си е пластична операция. Нищо особено. В болничното досие има някаква смешна снимка „отпреди“ и цял куп медицински изследвания, с цел да ни подведжат, но на снимката след операцията е досущ като „нашия човек“. Сега косата ѝ е по-тъмна и по-късо подстригана. Подвизава се под друго име.

— Както можеше да се очаква. Къде е сега?

— В Бостън. Има малък магазин за гравюри и рамки.

— С парите от моите подаръци! Значи магазинче... Колко забавно!

— Няма да повярваш на очите си, ако я видиш. Самата невинност! Дрехите ѝ — модни, но без да привличат вниманието — нищо общо с предишната екстравагантност. Кара някакъв сааб — сто на сто купен на втора ръка. Жената, с която работят в магазина, и тя — света вода ненапита. Върти се и някакъв голобрад младеж...

— А бижутата? Разбра ли нещо за бижутата?

— Засега нищо. Предполагам, че първо е продала кожата. Не е толкова трудно, а след продажбата е почти невъзможно да им хванеш дирите.

— Установи ли контакт с нея?

— Имам си човек за тая работа. Вече ѝ се случиха две-три дребни „инцидентчета“, нищо особено, колкото да я посплашим...

— Е, и?

— Резултатът е налице. Всеки път, когато излиза от къщата, се оглежда нервно.

— Каква къща?

— Купила е една стара селска съборетина недалеч от Бостън.

— С моите пари!

— Ще си получиш обратно всичко с лихвата.

— Искам да откриеш бижутата!

— Търсим ги, шефе! Изглежда обаче не ги държи вкъщи. Днес лично проверих.

— Претършува ли навсякъде?

— Е, не чак толкова очевадно! Поразрових тук-там. Нека само се съмнява, че някой души наоколо, но да не вика ченгетата.

— Няма да посмее, защото знае, че ръката ми е дълга. Не би рискувала да издаде следите си. И така, какви са следващите ти

стъпки?

— Имам още няколко фокуса в ръкава си. Нали каза, че искаш да скимти от страх. И аз го искам. Ще я накарам да се побърка от ужас!

— Ти май добре се забавляваш?

— Може и така да се каже. Миналия път се издъних пред теб — заради нея. Това е моето отмъщение!

— Това е моето отмъщение и си го набий добре в главата!

— Както кажеш, шефе, както кажеш!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Лорън влезе в магазина, Бет я подхвана от вратата:

— Е, казвай! Как мина? Какво стана? Родителите ти сигурно ще откачат, ако узнаят, че си излизала с него, но ако питаш мен, идеята му беше жестока! Разходка с корабче по залез-слънце... Много е романтично! Може да е малко недодялан външно, но определено има стил. А как се държа? Беше ли мил? Покани ли го в Линкълн след разходката? Едва се сдържах да не ти звънна още снощи, но не посмях! Разказвай, Лорън! Искам да чуя всичко!

Лорън влезе в задната стаичка и пхна чантата си в долното чекмедже на шкафа. Бет я следваше по петите.

— От теб човек не може да вземе думата.

— Добре, млъквам. Започвай.

Лорън не би имала нищо против, стига да знаеше откъде да започне. Снощи, преди да заспи, дълго мисли за неочакваното нахълтване на Матю Крюгер в живота ѝ, но доникъде не стигна.

— Държа се мило. И разходката беше много приятна. Казваш, че е романтично. Не знам... А на последния ти въпрос отговорът е не. Не го поканих в Линкълн.

— Защо?

— Защото не беше нужно. Освен това, той е приятел на брат ми и нищо повече. Поговорихме за Брад, за някои други неща... И стига вече за този човек.

— Каза ли ти защо два дни вися пред магазина?

Лорън се усмихна — за първи път от сутринта. Ала усмивката ѝ беше иронична.

— Сигурно няма да повярваш, но той обясни, че не се претрашавал да влезе в магазина. Брат ми му показал моя стара снимка. Не знам какво точно е очаквал да види. Вероятно някакво чудовище.

— Страхотно! — ококори Бет очи. — Господи, принцът от приказките бил омагьосан от твоята красота! Жестоко!

— Какви принцове и какви магии? — Лорън се вгледа внимателно в приятелката си. — Бет, ти май не си с всичкия си! Какво четеш в последно време?

— Я стига! Велико е! Ще го видиш ли пак?

— Не знам.

— Как така?

— Ами не знам. Той не каза нищо по този въпрос, а аз не исках да му се натрапвам — Лорън взе кутията с кафе и започна да зарежда кафеварката.

— Да му се натрапвала! — Бет изсумтя възмутено. — Все едно, че слушам старото ти „аз“. Боже мой! Та сегашната Лорън е мъчно достижима търсена жена! Ще му окажеш огромно благоволение, ако си помислиш по въпроса дали да излезеш с него... Е, какво?

Лорън наля вода в кафе машината и я включи.

— Не знам...

Кафето започна да се прецежда бавно в каничката.

— Не, това е невероятно! Пълен абсурд — продължи да мърмори Бет. — Въртим се в омагьосан кръг. Кажи ми направо, искаш ли да го видиш пак?

— Не знам — Лорън се обърна с лице към Бет. — По дяволите, как да ти отговоря, като самата не съм наясно. Да, харесвам го и при други обстоятелства бих се радвала да се срещнем пак. Но обстоятелствата не са съвсем нормални. Първо, той не живее тук, а в Сан Франциско. Човекът е дошъл по работа — фирмата му е поела някакъв строителен обект в западната част на щата. Щом го завършат, ще се върне в Сан Франциско. Освен това, ненавижда да лети със самолет, а аз не разполагам нито с време, нито със средства, за да се разкарвам дотам, за да се виждаме. Имам толкова неща на главата си! — пое си въздух след дългата тирада и добави: — И второ, той е приятел на Брад. Права си, родителите ми ще откачат, ако узнаят, че се срещаме...

— Лорън, ти си зрял човек и имаш мозък в главата си. Те не одобряваха пластичната операция, но ти я направи. Не искаха да напускаш Бенингтън и да отваряш магазин, но ти не ги послуша. Не се нуждаеш от разрешението им, за да се срещаш, с когото си поискаш!

— Знам, Бет, знам! — от гърдите на Лорън се откърти шумна въздишка. — Но в случая не става дума за тяхното разрешение. Аз самата не мога да реша как да постъпя занапред с Мат. Били са приятели с Брад и малко или много ще гледа на мен и на родителите ми с неговите очи. Да не говорим, че е заклет ерген. Прекарва отпуските из пущинаците с приятели. Право да ти кажа, не виждам смисъл.

— Разбира се, че има смисъл! — наблегна патетично Бет, извила нагоре вежди. — Най-важното е, че е свободен и че е страхотен мъж!

— Не каза ли, че бил малко недодялан?

— Добре де, казах. Но вие двамата сте чудесна двойка, нали снощи ви наблюдавах? Следиш ли мисълта ми?

— Мисълта ти винаги е еднопосочна... — измърмори Лорън и се зае с някаква невидима пращинка от трикотажната си рокля.

— А твоето настроение е отвратително. Загуби ли чувството си за хумор? Знаеш ли какво ми хрумна? Матю Крюгер е много подходящ за бодигард и ще се справи с призрака, дето се навърта в дома ти.

— Започвам да си мисля, че ще се наложи да си взема бодигард. „Призракът“ пак е шетал...

Бет премигна с очи, опули се и пак премигна. Кафето продължаваше да тече в каничката. Разкошният му аромат изпълни въздуха.

— Моля?!

— Призракът, както го наричаш, вчера е ровил в нещата ми.

— Чакай малко, Лорън. Призраци не съществуват!

— Ти самата твърдеше обратното!

— Я стига! Шегувах се, естествено!

— Значи тогава си голяма шегаджийка и много убедителна при това. Почти повярвах на майтапите ти.

— Нали сега се майтапиш...

— Може би, но има нещо... свръхестествено — Лорън направи подобаваща гримаса. — Залагам си главата, че оставих някои неща на определени места, не че са изчезнали, само са поразместени.

Бет се облегна на бюрото и кръстоса ръце на гърдите си.

— В какъв смисъл „поразместени“? — попита тя. С този любезно снизходителен тон, можеше да мине за психоаналитик.

— Нищо особено. Парфюмът беше обърнат с етикетчето към стената. Обувките бяха разменени. Отлично помня как ги подредих в килерчето до входа. Освен това, е ровено в бельото ми. Едни бикини бяха сгънати наопаки, а аз винаги ги сгъвам налице. Господи, представяш ли си! В собственото ми бельо — потръпна тя.

— Мисля, че трябва да се обадиш в полицията.

— И аз си го мислех, но се опасявах да не ме вземат за истерична идиотка. В крайна сметка нищо не е откраднато. Не са разбивани врати, нито прозорци. Все едно, че някой е отключил, влязъл е, ровил е из къщи и си е отишъл. А аз си мисля, че съм единствената с ключ от къщата...

— А посредникът, от който я купи?

— Щом се настаних, смених ключалките. Май, това е всичко, което съм направила по къщата — Лорън се засмя, макар че явно не ѝ беше до смях. — Струваше ми се достатъчно, за да спре неканен гост от плът и кръв. Остават две възможности — или е призрак, или просто съм станала разсеяна. Най-вероятно е второто... В последно време магазинът поглъща цялото ми внимание и нищо чудно да започна да забравям. Какво да кажа в полицията? И как мислиш, че ще реагират те?

— Мм, да... Защо не си вземеш куче пазач?

— О, стига ми онова, което се нахвърли отгоре ми!

— А алармена система против крадци?

— Тя няма да спре призраците. И определено не помага при разсеяност, ако случаят е такъв — Лорън взе една чаша и си наля кафе. Погледна Бет. На лицето ѝ грееше хитра усмивка.

— Пак си намислила нещо! — подметна Лорън.

— Виждаш ли, че бях права от самото начало! Не ти ли казах, че небето ти праща Матю Крюгер да те пази? От теб се иска само да го прикоткаш. Преди да се усети, ще е убеден, че твоята селска съборетина е неговият втори дом.

— Колко пъти трябва да повтарям, че Мат се връща в Сан Франциско? Пък и не съм свикнала да използвам хората.

— Ако питаш мен, и той няма да остане на сухо.

— Я, стига! — изсумтя сърдито Лорън. — Когато реша да приютя любовник в дома си, ще бъде, защото го обичам истински, а не защото ми е нужен бодигард!

— Добре де, и какво ти пречи да обичаш своя бодигард?

Лорън се отпусна на креслото и отпи глътка кафе. После заговори бавно и отчетливо, сякаш само така можеше да бъде разбрана от приятелката си.

— Сега смятам да си изпия кафето. Докато го пия, ще подредя мислите си. После — край на всякакви размишления и дълбокомислени разговори. Започвам новия ден с ведра усмивка и необременено съзнание.

Затвори очи, отпи от чашата и въздъхна. Между глътката и въздишката Бет се предаде и излезе от стаичката.

Към обед магазинът се изпълни с клиенти. Джейми се появи в един, така че можеха да си поемат дъх. Бет отскочи за сандвичи. След малко се върна с новини, далеч по-вълнуващи от тази, че ръженият хляб бил с кимион.

— Поглеждала ли си скоро навън? — прошепна тя възбудено, минавайки край Лорън, за да влезе в стаичката.

Лорън обслужваше един клиент, който вече четвърт час не можеше да се реши коя от двете щампи върху коприна да купи. Хвърли поглед към витрината.

Мат! Седеше на „неговата“ пейка — мислено Лорън бе започнала да я нарича така — и четеше книга.

Виж, това бе нещо ново! Не, не че се съмняваше, че изобщо чете... Но да седнеш да четеш наред Маркетплейс и то точно на тази пейка? По дяволите, какво искаше в края на краищата този човек?

Лорън отново насочи вниманието си към колебливия клиент. Слава Богу, докато зяпаше навън, той бе избрал най-сетне щампата, която тя му препоръча още в началото. Изборът на подходяща рамка се оказа далеч по-сложно нещо, понеже магазинът предлагаше голямо разнообразие, но това не притесняваше Лорън. Бе част от работата и ѝ доставяше истинско удоволствие. Сметките показваха, че правят по-голям оборот от продажбата на рамки, отколкото на самите гравюри.

Лорън записа старателно поръчката, взе предплата и чак когато го изпрати с поглед до вратата, си позволи да хвърли едно око навън.

Мат продължаваше да чете.

Привършила с обяда, след малко се появи Бет, за да смени Лорън. Погледна любопитно навън.

— Какво прави?

- Чете, ако можем да вярваме на очите си.
- Да де, но какво прави в действителност?
- Да ме убиеш, не мога да ти кажа.
- Не ти ли се иска да разбереш?
- Искан ми се.
- Добре, защо не се опиташ да разбереш?
- Първо ще си изям сандвичите. Умирам от глад.
- Ти си безнадежден случай! — изпуфтя отчаяно Бет.

Лорън я удостои със свиване на раменете и се запъти към стаичката.

„Безнадежден“ не бе най-точната дума. Чувстваше се поласкана. Мат не бе избрал случайно пейката. Поласкана — да, но и озадачена. Ако толкова искаше да я види, не беше ли по-просто да влезе в магазина?

А тя самата искаше ли да го види? Все още не бе готова с отговора. Нещо в този мъж я смущаваше, може би дори я плашеше, но не можеше да си обясни причината.

Задъвка бавно сандвича. От време на време отпиваше по глътка кола от кутията. Привърши с обяда и изглежда приливът на енергия разпали любопитството ѝ. Естествено искаше да разбере какво е намислил този Матю Крюгер! И кой му даваше право да монополизира пейката? С какво право я разсейва, докато тя работи? Защо я кара да се чувства едва ли не гузна, че е игнорира присъствието му?

Без капка колебание, Лорън прекоси магазина, излетя навън и с решителна крачка приближи към пейката. Мат изглежда не я забеляза, защото не вдигна поглед. Тя остана права около минута, после приседна в другия край на пейката. Разстоянието, което ги делеше, изключваше всякакво предположение, че интимничи. Той обаче бе тъй погълнат от четивото, че изобщо не я забеляза. Лорън се загледа в него. Освен очите, които се движеха ритмично по редовете, лицето му беше спокойно и гладко избръснато. Лъскавата кестенява коса, леко разрошена от подухващия вятър, докосваше яката на ризата. Пак бе с джинси и маратонки, но днес бе облякъл бледорозова памучна риза. Ако някога ѝ беше хрумвало, че розовият цвят е много женски, набързо ревизира заблуждението си. Ръкавите на ризата, навити малко под лакътя, откриваха загорели от слънцето ръце. Мургавата шия и

брадичка контрастираха великолепно с розовия цвят на ризата. Накратко, Мат изглеждаше адски секси. Даже неприлично секси.

Лорън посегна към книгата и я дръпна леко от ръцете му. Преди да прочете заглавието, не пропусна да забележи стреснатото изражение, което се изписа на лицето му.

На глас прочете: „Диво място“.

— Не е лоша, но в други книги Паркър прави страхотни описания на Бостън. Препоръчвам ти ги.

— Чел съм ги — рече Мат. Ясните му кафеникави очи уловиха нейните, когато тя вдигна поглед. — Отдавна съм запален по Паркър.

Ядът на Лорън се бе изпарил. Всъщност вече не си спомняше да е имала съмнения по отношение на Мат нито вчера, нито снощи, нито тази сутрин. Единствената мисъл, която се въртеше натрапчиво в главата ѝ в момента, беше, че това са най-топлите, най-човечните очи, които някога бе виждала, и че тази негова стеснителна усмивка сгрява душата ѝ, кара я да се чувства необикновено. С усилие отмести поглед и го насочи към книгата.

— Мистерия, комбинирана с малка доза насилие, това ли ти допада? Или може би си завладян от безстрашния мъжествен Спенсър? — тонът ѝ в никакъв случай не беше заядлив.

— Всъщност, да си призная, харесвам стила на Паркър — изчистен, стегнат. Има ритъм в повествованието, много мъдрост и чудесен хумор.

Лорън кимна мълчаливо. Значи Мат не разиграваше театър — наистина бе погълнат от книгата. Познаваше и ценеше Паркър.

— И все пак защо избра тази пейка? — попита неочаквано тя. В леко присвитите ѝ очи проблясваха закачливи пламъчета.

Мат понечи да отговори, но явно се отказа. Гледаше я някак по детски сконфузено и гузно.

— Харесвам тази пейка, защото е до твоя магазин — все пак реши да обясни накрая и Лорън мигновено осъзна, че няма мърдане. — Надявах се по някое време да те видя, но най-вече се надявах следобед да излезем заедно, да наемем платноходка и да се разходим из залива. Тази сутрин наблюдавах морето от прозореца на хотелската стая на тридесет и втория етаж. Изглеждаше така примамливо! Ти си имаш обаче работа... — добави с унила физиономия. — Знам, че не е честно

да искам да зарежеш работата и да хукнеш по разходки. Имаш си задължения. Приемам го и се отнасям с уважение!

Лорън не беше сигурна какво заслужава Мат — да го утеши с прегръдка или да го цапардоса с книгата по главата.

— Мат, ти си ужасен! Не е честно! — наистина не беше честно един едър и мъжествен мъж да се държи с подкупваща свенливост на хлапе, да я изкушава деликатно ненатрапчиво с толкова примамливи предложения.

— Значи приемаш да се разходим с лодка?

— За съжаление, не мога!

— Но би приела, ако имаше възможност?

— Да.

— И това е някаква утеха! — усмихна се той, отпускаяйки се на пейката, но почти веднага се надигна, сякаш бе задвижен от пружина. — А довечера? В парка „Еспленейд“ ще има концерт на бостънски състави. Какво ще кажеш да си устроим пикник? Ще ги послушаме и ще вечеряме на открито.

След час, след два, след три, Лорън би измислила поне стотина оправдания да отклони поканата, ала в момента нищо не ѝ хрумна.

— Защо не? Сигурно ще е забавно.

— Чудесно! В колко часа свършваш?

— А в колко започва концертът?

— Боже мой, въобще не се сетих за тази незначителна подробност! — възкликна Мат и скочи пъргаво от пейка. — Стой тук, не мърдай! След минута се връщам.

Лорън го проследи с поглед. Мат хукна към касата до „Фанюил Хол“, проправи си път в тълпата и се добра до гишетото. След няколко минути дотича задъхан при нея.

— Концертът започва в осем, но казаха, че не е лошо да се отиде по-раничко, за да се седне по-близо до подиума. Но в крайна сметка няма голямо значение. Навсякъде има високоговорители и не е задължително да се наврем в сцената.

— Ще помоля Джейми да помага на Бет, докато затвори магазина. А преди концерта можем да се поразходим из парка... Удобно ли ти е да ме вземеш в седем? А аз междувременно ще поръчам нещо за вечеря...

— За вечерята ще се погрижа аз. Тъй и тъй карам нещо като отпуска... За днес приключих с моите ангажменти, а ти си още заета.

— Дадено — усмихна се Лорън и се изправи. — Значи в седем?

— Ще те чакам — тя се запъти към магазина, но чу гласа на Мат.

— Лорън...

Спря и го погледна въпросително. Мат посочи с очи книгата, която тя още държеше в ръката си.

— Извинявай, забравих я — върна се и му я подаде.

— Но аз не. Щом няма да има разходка с лодка по море, трябва да си запълня с нещо времето. Освен за стила на Паркър, мога да кажа няколко добри думи и за интригата — мистерия и малко насилие, така ли беше? А що се отнася до телосложението на главния герой...

— Зарежи това! — прекъсна го Лорън. В очите ѝ се гонеха игриви пламъчета. — Не искам да слушам повече нито за Паркър, нито за стила му, нито за мускулестия герой! — съзнаваше, че ако постои още малко, ще зареже и магазина, и задълженията и ще хукне на онази примамлива разходка.

После, разбира се, щеше да съжалява. Магазинът бе важно нещо, което щеше да си остане и след заминаването на Мат. Това никога не биваше да го забравя!

Оставащите часове до седем се влачеха страшно бавно, а май единствената мисъл, която се въртеше в главата на Лорън, бе, че Мат ще дойде да я вземе в седем. Бет я съсипа от подигравки, когато маркира грешно една покупка на касата, да не говорим какво последва, когато Лорън опъна парче щампована коприна наопаки върху рамката.

Колкото и безнадеждно бавно да се точеха минутите, най-после стана седем. Появи се Мат, пъхнал под мишница одеяло с надпис: „С комплиментите на хотел «Мариот»“.

В другата ръка държеше огромна амбалажна торба, натъпкана до горе с всякакви съблазнителни деликатеси. Поеха пеша през Бийкън Хил, минаха край сградата на местния capitoлиум, край общината, после прекосиха и градската градина. В парка се бе събрало вече пъстро множество в очакване на концерта. Успяха обаче да си намерят удобно местенце, недалеч от високия подиум. Честно казано, на Лорън ѝ беше все едно къде ще седнат — до сцената или на петстотин метра от нея. Концертът много-много не я интересуваше, по-важно беше, че е с Мат. Реши, че няма смисъл да разнищва точно сега този факт, колкото

и странно да изглеждаше това нейно увлечение по мъж, който след някой и друг ден щеше да изчезне от живота ѝ. В момента просто искаше да се наслаждава на приятната вечер, на компанията на този привлекателен мъж и го правеше с голямо удоволствие.

Мат разгъна одеялото на тревата, настаниха се и той започна да вади от торбата кутии с храна. Беше купил банички със спанак, пилешка салата със стафиди и орехи, френско сирене, солени бисквити, плодове и бутилка добре изстуден малинов сок. Лорън се усъмни, че щяха да справят с толкова лакомства, на което Мат само се засмя. Засмя се и когато на импровизираната трапеза не остана почти нищо. Концертът отдавна бе започнал. По това време съставите вече се бяха развихрили. Мат прибра в торбата остатъците от скромната вечеря и се премести по-близо до Лорън.

Както обикновено ставаше на такива концерти, тълпата бе в непрестанно движение. Хората идваха да се отпуснат, да си починат. Имаше семейства с деца, млади влюбени, семейни двойки на средна възраст, че и по-големи шумни компании. Всички се наслаждаваха на великолепната вечер. Във въздуха се носеше опияняващото ухание на разцъфнал жасмин, носен от свежия морски бриз.

Концертът приближаваше своя апогей. Лорън не си спомняше да се е чувствала някога тъй сита и доволна. Разбира се, не заради вкусната храна, с която се натъпкаха. Мат бе с нея — неин кавалер. А не с красивата блондинка вдясно или с онази пищна мацка с огненочервената коса, седнала отляво недалеч от тях. Мат беше с нея! Трябваше само леко да отклони очи от сцената, за да види протегнатите му напред крака — стройни, силни. Беше с бяла риза, а джинсите бе заменил с кафеникав панталон. Видът му беше някак по-официален, но не по-малко съблазнителен и впечатляващ. Лорън усещаше топлината от рамото му, опряно леко в гърба ѝ. Силно, здраво рамо, на което човек можеше да се осланя. Беше се подпрял с ръка на тревата, съвсем близо до бедрото ѝ. Ръка красива, с дълги пръсти със златист загар, покрита с малки косъмчета...

Възторжени аплодисменти посрещнаха края на песента. Съставът подхвана друга доста популярна песен и публиката запляска в такт. Мат и Лорън, усмихнати доволно, може би бяха единствените, които нямаха желание да се присъединят към кипящия ентусиазъм на тълпата. Сякаш се бояха да не нарушат този тъй прекрасен момент на

интимност. Толкова естествен и същевременно — толкова особен и неповторим.

Като че ли чула безмълвен зов, Лорън изви глава към Мат. Затаила дъх, тя се взираше в очите му, които я привличаха като магнит — ласкави и топли, изпълнени с необуздан копнеж очи. Този клокочещ вулкан би трябвало да я уплаши, но тялото ѝ пренебрегна разума. Тъкмо обратното, усети, че кръвта ѝ пламна и лудо запрепуска във вените. Сърцето ѝ се разтуптя, а крайниците — отмаляха.

Мат наведе глава и докосна устните ѝ — толкова леко, че ѝ се стори, че сънува. Отдръпна се, изглеждаше замаян, после отново наклони глава и я целуна пак така. Втората целувка сякаш разтърси Лорън — тя инстинктивно разтвори устни.

Мат като че ли само чакаше този приканващ жест.

Този път целувката му беше истинска, пропита със страст, която разпалваше ответен огън у нея. Струваше ѝ се невероятно, че две мъжки устни само са в състояние да събудят такъв копнеж в тялото ѝ.

В момента, в който Лорън понечи импулсивно да обвие шията му с ръце и да го привлече към себе си, Мат откъсна устните си и с безкрайна нежност я целуна по челото. Не бе отронил дума, ала накъсаното му дишане бе повече от красноречиво. Затворила очи, тя също дишаше на пресекулки.

Мат се премести малко и я привлече, така че тя опря гръб върху гърдите му, отпусна глава на рамото му, а той обви ръце около кръста ѝ. Останаха така, докато не заглъхна последният акорд. Чак тогава неохотно станаха, събраха нещата и се сляха с бавно разотиващата се тълпа. В едната ръка Мат държеше одеялото, а с другата бе прегърнал през рамо Лорън. Тя беше уловила пръстите му.

Бяха стигнали почти до Капитолиума, когато Мат наруши мълчанието.

— Трябва да пътувам до Лиоминстър.

— Кога?

— Утре много рано сутринта. Имам насрочена среща в девет. При други обстоятелства щях да тръгна още тази вечер, но исках да сме заедно — Лорън кимна мълчаливо. Не знаеше какво да каже. — За съжаление, и в неделя имам ангажимент и трябва да остана там, макар че страшно ми се искаше да бъдем заедно през почивните дни.

— Не се притеснявай! Без друго нямаше да съм свободна. Магазинът е отворен и в неделя.

— Не може да се работи без почивен ден!

— То е само временно, докато с Бет усетим здрава почва под краката си. Не бяхме сигурни кога ще можем да си позволим допълнителен служител в магазина. Слава Богу, нещата потръгнаха. Мъчим се да убедим Джейми да продължи на пълен работен ден, за да имаме по един почивен ден. Ако знаеш само колко неща имам да върша! Добре поне, че в неделя отваряме в един, та мога да погледна нещо вкъщи. Предстои ми обаче голям ремонт и ако в най-скоро време не го започна, някой хубав ден моята съборетина, отчаяна да чака да я постегна, ще рухне върху главата ми.

— Мисля, че ще мога да ти помогна.

— Как, нали заминаваш?

— Имам предвид няколко фирми, с които работим тук, но ако се налага, ще потърся и други. Какви майстори ще са ти нужни?

— Водопроводчик, електротехник и дърводелец, който да стегне покрива. Малко преувеличавам, нещата не са толкова трагични. Основите и стените на къщата са солидни — проверих ги, преди да я купя. Искам обаче да прекроя стаите. Ще ми трябват добри майстори, за да мога да им се доверя, защото няма да имам време да се въртя край тях и да контролирам какво вършат.

— Ясно, ще видя какво мога да направя — обеща Мат и стисна лекичко ръката ѝ.

Известно време вървяха мълчаливо. Лорън се чувстваше радостна и тревожна едновременно, ако такова чудо беше възможно.

— Кога планираш да се върнеш в Сан Франциско? — не се стърпя и попита накрая.

— Не по-рано от седмица-две. В началото на другата седмица се връщам, после ще трябва да отскоча пак за малко до Лиоминстър. Къде оставяш колата?

— Ей там — кимна тя с глава по посока на гаража, където всеки ден паркираше. — Но не е нужно да ме придружаваш.

— Искам да те придружа. Пък и какво друго да правя?

— Ще поспиш. Наистина ще трябва да тръгнеш много рано за Лиоминстър, ако искаш да стигнеш преди девет.

— Няма страшно. Утре вечер ще се наспя.

На Лорън ѝ се стори, че стигнаха ужасно бързо до гаража. Качиха се на третия етаж и намериха колата. Тя отключи без желание вратата, отвори я и чак тогава погледна Мат.

— Да те закарам ли до хотела?

— Отклоняваш се от пътя — отказа той.

— Но и ти го направи!

— Друго е пеша. С кола е много по-трудно, особено по тези еднопосочни улици.

— Няма значение! Наистина...

Мат сложи пръст на устните ѝ и даде да се разбере, че спорът е приключен. Въпреки мъждивото осветление в гаража, Лорън не можеше да не забележи как той попива бавно чертите ѝ с очи. Очи хипнотизиращи, топли и обезоръжаващи, които за пореден път я лишаваха от способността да мисли.

Мат плъзна показалец по брадичката ѝ, улови я с два пръста и целуна устните ѝ. Веднъж. И още веднъж. После докосна очите ѝ, скулите, носа. Лорън сякаш бе изпаднала в транс. Устните ѝ, тръпнещи, се разтвориха в очакване да свърши еротичната разходка. Но ако намираше това съприкосновение възбуждащо и еротично, то последвалото би трябвало да се сравнява с вулкан. С върха на езика си Мат описа огнена пътечка по устните ѝ. Лорън сигурно щеше да се свлече на земята. Добре че посегна към вратата на колата и се вкопчи в нея. Никога не бе изпитвала по-наелектризиращо усещане. И най-странното от всичко бе, че единствената обща точка, в която телата им се докосваха в този миг, бяха устните им. Още известно време Лорън остана неподвижна със затворени очи, хипнотизирана от сладостно болезнените тръпки на неутолен копнеж. Неохотно отвори очи.

— Ще се видим ли, като се върна? — дрезгаво попита Мат. Съвсем ясно имаше предвид Линкълн.

— Бих искала — отвърна Лорън без колебание.

Той се усмихна и посочи с глава колата.

— Качвай се. Ако още малко се забавиш, може и да не те пусна.

— Това какво е — обещание или заплаха? — опита да се пошегува Лорън, но побърза да се шмугне зад волана.

Мат затвори вратата, тя натисна копчето, което я блокираше, и се измъкна на заден ход. Преди да свие на първия завой на

спираловидния коридор, той ѝ махна с ръка. После го изгуби от погледа си.

През целия път по улица „Кеймбридж“ Лорън се усмихваше. Продължи да се усмихва и когато сви по широкия булевард „Стороу“. Бе в твърде приповдигнато настроение, за да обръща внимание на яркия сноп светлина от фаровете на колата, която се движеше плътно зад нейната. Пресече моста Елиът и сви по шосе номер две. Задната кола я следваше сякаш се бе лепнала за нея. Още малко търпение — сигурно щеше да свие в някое от отклоненията, успокояваше се тя сама. Само че не зави.

Лорън навлезе в магистралата и се изтегли в дясното платно, следвана на късо разстояние от другата кола. Често поглеждаше в огледалцето. Намръщи се. Трафикът не бе натоварен, така че нищо не пречеше на непознатия шофьор да я изпревари, а не да се влаци след нея с петдесет километра в час.

Магистралата бе добре осветена, което ѝ позволяваше да разгледа колата. Беше малка — съвременен модел, в купето нямаше друг, освен шофьора. Дали пък някое новоизлюпено шофьорче, с жълто около устата, не си правеше майтап? Не личеше да е пийнал или да иска да ѝ даде сигнал, че гумата ѝ е омекнала, например, или че от ауспуха излизат пламъци. Просто се беше лепнал за нея и ѝ лазеше по нервите. Ако това бе целта му, определено я постигна.

Лорън натисна газта, изнесе се в средното платно и продължи с по-висока скорост. Задната кола също ускори и я последва в средното платно. След малко Лорън се изтегли вдясно, последвана незабавно от малката кола. Тя натисна леко спирачките, за да даде знак на шофьора, че може да я задмине, но единствената му реакция бе и той да намали. Реши да предприеме последно отчаяно усилие да се освободи от преследвача си, като спре в аварийното платно. Задната кола я задмина и продължи напред.

Лорън въздъхна с неизразимо облекчение. Вкопчила се във волана, няколко минути остана неподвижна, за да се съвземе. След като си даде сметка, че малката кола явно я преследваше, въображението ѝ се развихри. Какви ли не ужасии ѝ минаха през ум. *Инцидентчетата* зачестиха твърде много в последно време. Онази кола, която едва не я блъсна на улицата, злото куче, което се нахвърли върху нея в двора, вратата на гаража, която можеше да я премаже,

следите, макар и почти незабележими, че някой бе влизал в дома й... Затова не беше лесно да приеме преследването като шега.

Макар че точно това се насилваше да си внуши, когато подкара отново по магистралата. Една шега. Опасна шега...

След един завой забеляза светещите стопове на кола, спряла в аварийното платно. Подмина я и инстинктивно натисна газта. След минута-две видя в огледалцето, че малката кола отново е зад нея. Лорън изруга тихо, ала това не й донесе успокоение. Минаха пет минути и още пет — преследването продължаваше. Скоро трябваше да стигне отклонението за Линкълн. Единствената последна отчаяна надежда бе, че на преследвача ще му писне и ще се откаже, когато завиеше надясно. Напразни надежди. Задната кола зави веднага след нея и продължи по тесния, далеч по-тъмен път. Като се молеше горещо колата да не се развали наред пътя и да я остави в ръцете на оня откачен шофьор без образ и без име, Лорън подкара с възможно най-висока скорост директно към центъра на Линкълн.

Натисна спирачки едва когато стигна пред полицейския участък. За нейно огромно изумление обаче малката кола, която през целия път се бе лепнала за нея като опашка, най-спокойно, без миг колебание, зави към паркинга в съседство с участъка и паркира между две патрулни коли.

Лорън побърза да запали и подкара към дома си. Чувстваше се гузна. Какво се оказа в крайна сметка? Че на страха очите са големи. Но и онзи служител на закона, който и да беше той, се бе държал безотговорно, като разпасано хлапе, помисли си ядосана. Добре, а тя как да реагира? Ако се явеше в участъка, за да подаде оплакване, щеше да си спечели само неприятели. Полицаяте ревностно държаха един на друг. Ако се вярваше на вестниците, нямаше да пропуснат да я накажат, макар и по друг повод. А някой ден може би наистина щеше да й потрябва помощта им... Не биваше да ги настройва срещу себе си.

Пък и от какво точно да се оплаче? Като им каже, че се е уплашила от онази кола зад нея, понеже в последно време й се случват разни странни неща, нали щяха да си помислят, че не е с всичкия си? Бездомно куче я нападнало, врата се сгромолясала пред носа й, призрак ровил из бельото й... Господи, май наистина започваше да превърта!

Не забеляза никаква кола отзад, но и не го очакваше.

Някакво тъпо ченге си беше правило гадни шегички или просто бе решило да потренира преследване за развлечение. Лорън прибра колата в гаража и на бегот се добра до задния вход на къщата. Запали де що имаше лампи и тръгна да обикаля стаите, докато не се увери, че всяко нещо е на мястото си, както го е оставила сутринта.

Сутринта, която ѝ се струваше толкова далечна... И вечерта — тъй вълнуваща и необикновена, но помрачена от това ужасно преживяване.

Лорън угаси лампите, с изключение на една на долния етаж, и си легна. Трябваше да монтира в двора осветление. Май се налагаше все пак да помисли и за алармена инсталация. Господи, повдигаше ѝ се, само като си помислеше за това! Нали една от главните причини да купи тази къща беше да се отърве от стреса на големия град. А то какво се получи?

Правиш от мухата слон! — за стотен път си повтори младата жена, сгушена под завивката в тъмната спалня. Виновно беше развинтеното въображение на Бет. И собственото ѝ развинтено въображение. Бет ѝ каза да си вземе бодигард... Какво пък, може би идеята не беше толкова лоша. Мисълта за Мат Крюгер — мъжествен, силен, смел, способен да я закриля, да я влуди само с една целувка — ѝ действаше успокояващо. Най-сетне заспа.

Към края на седмицата Лорън се срещна с трима предприемачи, за да обсъдят предстоящия ремонт. Нито един не ѝ хареса. Първият бе твърде консервативен. Лорън се помъчи да му обясни, че не иска пълна реставрация на къщата. Да, щяха да съхранят фасадата, но вътрешното оформление трябваше да бъде приятна изненада с модерното си архитектурно решение. За съжаление, предприемач номер две нямаше вкус към модерните архитектурни изненади. Той възприе високомерно покровителствен тон. „Прекрасно ви разбирам, госпожо!“ — заяви той и тутакси разгърна своето виждане за ремонта. А то бе точно това, което тя не искаше.

Номер три не само че закъсня за срещата, но и самият той, и камионетката му изглеждаха ужасно мърляви. Не беше трудно да си представиш каква работа можеше да очаква човек от него.

След трите неуспешни срещи, Лорън реши да изчака Мат. Той щеше да ѝ помогне. Не го беше виждала как работи, но му имаше доверие. Беше убедена, че няма да ѝ препоръча несериозни майстори. Беше неделя привечер. Мат не ѝ излизаше от ума. Питаше се кога ли ще се върне в Бостън и как щяха да се развият по-нататък отношенията им. Време беше да си признае, че го харесва. Искаше ѝ се да вярва, че прекрасните качества, които ценеше в него — добър, честен и открит характер — са били присъщи и на Брад. Трябваше да го поразпита още малко за него, но като че ли всички въпроси се изпаряваха от главата ѝ, щом останеше насаме с Мат. Този мъж бе привлекателен и интригуващ. Сякаш успяваше да съчетае най-доброто от два противоположни свята — на интелекта и на първичната физическа сила. Получената комбинация бе от висша класа. Такъв мъж срещаше за първи път.

Ами как я целуваше? Не че бе голям експерт в тази област, но нещо такова виждаше в мечтите си. По-точно изживяното усещане надхвърляше мечтите ѝ... Затова тревожната ѝ възбуда в момента бе напълно разбираема.

Да осъзнаеш корените на проблема обаче все още не означава, че си го решил. И тъй като засега „решението“ не беше под ръка, не ѝ оставаше друго удоволствие, освен да вземе дълъг успокояващ душ. Без да изгася лампата във всекидневната — в последно време май ѝ стана навик — се качи в банята на втория етаж.

„Удоволствие“, така да се каже, бе повече заради израза. Бойлерът — остарял модел и малък по обем — не се отличаваше от останалото оборудване, което получи с къщата. Дори когато термостатът беше включен на пределна мощност, горещата вода бе оскъдна. Лорън бързо-бързо научи, че с един бойлер топла вода не можеше да вземе душ и после да пере. Тази вечер пране не се предвиждаше, затова смяташе да се поглези под душа, докато не започнеше да тече студена вода.

Съблече се, хвърли си дрехите в коша за пране, взе чиста нощница от скрина и влезе в банята. Пусна топлата вода, дръпна найлоновата завеса и когато над нея започна да се издига пара, влезе под душа.

Божествено! Точно както ѝ препоръча доктор Боуен. Затвори очи и вдигна нагоре глава. Горещите струи обливаха косата, раменете,

гърба, краката ѝ. Насапуниса се, а после, като се поклащаше бавно, остави водата да измие пияната. Усети как се отпуска, напрежението изчезва, сякаш измито от водата.

Тогава чу шума. Ококорила очи, изви рязко глава. Какво беше това? Затръшване на врата? Или пак номер на въображението? Няколко секунди остана неподвижна, като се ослушваше напрегнато. Стори ѝ се, че чува ритмично туп-туп.

Без да се мае и да разсъждава дали бе шум от нечий стъпки, или тупкането на собственото ѝ сърце, Лорън завъртя крана на душа, сграбчи хавлиената кърпа и с бясна скорост започна да попива водата. При тези ненормални обстоятелства, свърши прилична работа. Явно нощницата бе на друго мнение, защото постоянно лепнеше по мокрите части на тялото ѝ. Когато накрая успя да я нахлузи, Лорън бе почти готова да ревне от отчаяние. Притаила дъх, надникна през откrehнатата врата на банята. В спалнята нямаше никой. Втурна се към шкафа и грабна първото „оръжие“, което ѝ попадна под ръка. Тежкият фотоапарат „Никон“ — от години не го бе използвала — определено можеше да свърши добра работа като подръчна бухалка, особено ако го хванеш здраво за кожената дръжка и цапардосаш противника си по главата.

Лорън прекоси на пръсти спалнята, залепи се до откrehнатата врата и наостри слух. Нищо не се чуваше. Продължи да се ослушва. Пак нищо. Пое си въздух и кресна:

— Обадох се в полицията. Патрулната кола е на път! Така че измитай се, докато все още можеш!

Пълна тишина.

Това за полицията си беше чиста лъжа. Не можеше да им звъни, за да съобщи, че е чула някакъв шум. Нали щяха да ѝ се изсмеят. В старите къщи се чуваха всякакви шумове, а, честно казано, не можеше да твърди със сигурност, че някой се е вмъкнал в дома ѝ.

Но не беше сигурна и в обратното.

Пресегна се и изгаси лампата. Кой знае как събра кураж да надникне през вратата, като очакваше всеки момент някой да затрополи по стълбите или да изскочи от една от двете съседни спални.

Никой не го направи.

Лорън седна безшумно на пода. Нито за секунда не откъсваше очи от тесния процеп на вратата. Ослушваше се и чакаше. И чакаше. И

чакаше. Усети, че от напрежението започва да се сковава, но не смееше да мръдне. Минаха пет минути. Нищо. Минаха още десет, тя продължаваше да стои в напрежение и да се ослушва. Когато минаха петнадесет минути, трябваше да признае, че по всяка вероятност въображението ѝ пак я бе подвело.

Все пак не беше чак толкова убедена, та да не се погрижи за сигурността си. Затвори внимателно вратата на спалнята, домъкна тежък стол и залости с него вратата. С фотоапарата в ръка, скочи в леглото и замря неподвижна под одеялото. Ослушваше се и чакаше. Часовете се изнизваха отчайващо мудно. На зазоряване бе абсолютно сигурна в едно — непременно щеше да инсталира алармена система. Нямаше никакво желание да изживее още една такава нощ.

Да, задължително алармена инсталация! Освен ако, разбира се, не минеше на варианта бодигард...

ПЕТА ГЛАВА

Когато в понеделник рано сутринта телефонът иззвъня, Лорън подскочи. Беше в кухнята и се насилваше да изяде закуската, макар че нямаше желание дори да я погледне. Неочакваният звън разтърси и без това опънатите ѝ нерви. Грабна слушалката и изшептя едно напрегнато „ало“.

— Лорън? Аз съм, Мат.

Притиснала с ръка сърцето си, Лорън въздъхна облекчено. Не че очакваше никакви заплахи по телефона, но само като чу гласа на Мат, изпита невероятно успокоение.

— Мат, ако знаеш как се радвам...

— Нещо не е наред ли? — последва въпросът му след кратка пауза.

— О, не, всичко е наред! Само да не беше това мое разтропано въображение! — Лорън се усети, че се потупва по главата. — Снощи пак ми погоди ужасен номер. Докато бях в банята, ми се стори, че чувам шум на долния етаж. Оказа се, че няма нищо, но напоследък ми се случват разни странни работи... Онази вечер, като се разделихме, една кола се залепи за мен, та чак дотук. Е, почти дотук... Няколко дни преди това вратата на гаража за малко не ме затисна, а преди това едно бездомно куче ме нападна в собствения ми двор, някакъв шофьор едва не ме отнесе както си бях на тротоара...

— Хей, задръж малко. Не е възможно си си въобразила всичко това!

— Не, не съм казала такова нещо, обаче започвам да си фантазирам, че има връзка между тези инциденти, които всъщност могат да се случат с всеки.

— Но са се случили с теб — наблегна Мат с тих и някак мрачен глас. — Кога започнаха тези истории?

— Преди десетина дни. През два-три дни нещо ми се случва. Започвам да си мисля, че съм като омагьосана. А според Бет е призрак...

— Призрак? Я стига!

— Знам, че няма призраци, но ако някой е решил да ме прогони от къщата, като ме наплаши, добре си върши работата!

— Слушай, аз съм още в Лиоминстър, но в късния следобед се връщам в Бостън — съобщи Мат след няколко секунди мълчание. — Мисля да се отбия в Линкълн. Ако още не си се прибрала от работа, ще поогледам наоколо.

— О, Мат, нали ще го направиш? Ще ти бъде безкрайно благодарна! — искрено възкликна Лорън. В такива моменти човек не можеше да си позволи лукса да се прави на много горд, нито пък — на независим. — Започнаха да ми се привиждат духове. Тази нощ съм спала най-много час и знаеш ли как — като залостих със стол вратата и с фотоапарат в ръка...

— Фотоапарат ли? Да не си решила да снимаш призрака?

— Не, разбира се, канех се да цапардосам гадния натрапник по главата. Първото, което снощи ми попадна под ръка, бе апаратът. Допреди малко съм обикаляла из къщата да търся някакви следи... Представяш ли си — посред бял ден! Май започвам да страдам от параноя!

— Стига, Лорън! Сигурен съм, че има напълно логично обяснение за всяка една от тези случки.

— Тъкмо това се опитвам да си внуша, но все по-трудно ми се отдава. Добре де, да приемем, че колата, кучето, гаражът са случайни съвпадения. Но че някой е ровил в бельото ми?

— В бельото ти? — повтори Мат и се прокашля.

— Виждаш ли и ти си мислиш, че съм луда!

— Не, не мисля! Напротив, смятам те за една от най-трезвите и здравомислещи жени, които познавам.

— Но ти малко ме познаваш...

— Тогава трябва да направим нещо по въпроса...

— Нали ще дойдеш довечера?

— Обещавам!

Лорън му обясни подробно как да стигне до дома ѝ. За първи път от сутринта на устните ѝ заигра усмивка.

— Благодаря ти, Мат. Признавам ти, че ми олекна.

— И на мен, съкровище. До довечера.

Когато Лорън се прибра от работа, завари пред къщата кафява кола с бостънска регистрация. Предположи, че е на Мат — взета от агенция за коли под наем, но като не го видя, моментално застана нащрек. По габарити приличаше на колата, която миналия четвъртък се бе лепнала за нея. За цвета не можеше да твърди със сигурност, но като че ли беше кафеникав.

Остави мотора да работи — за всеки случай, натисна клаксона и зачака. Май напоследък често ѝ се случваше...

Този път не се наложи да чака дълго. След около минута Мат се показва вратата и с две-три големи крачки стигна до колата ѝ. Лорън се зарадва толкова много, че го вижда, та не обърна внимание на факта, че беше влязъл в къщата, без да има ключ. Изключи мотора, изскочи от колата и се хвърли на врата му. Сякаш нямаше нищо по-естествено от това. По всичко личеше, че и Мат споделя това мнение, защото я вдигна като перце и я притисна в обятията си.

Когато най-сетне я остави на земята, двамата се взираха един в друг, широко усмихнати.

— Изглеждаш великолепно! Може би само малко уморена след среднощното бдение, но човек не се насища да те гледа!

— Без да си кривя душата, мога да повторя същото — изчерви се Лорън. Мат наистина изглеждаше чудесно. — Благодаря ти, че дойде! Лесно ли намери къщата?

— Много лесно, след толкова подробно обяснение. Пристигнах преди около два часа и успях да поразгледам наоколо. Наистина чудесно място! Сега разбирам защо си го избрала. Тази стара къща сред дърветата — има едно особено очарование...

— А призраци има ли? Ето какво бих искала да знам!

— Призраци няма — Мат я улови за ръка и я поведе към къщата. — Но има една камара работи, които се нуждаят от поправка. Като начало искам да те осведомя, че бравичката на един от задните прозорци е развалена. Изобщо не беше трудно да вляза.

Това обясняваше всичко. Проста работа.

— Но аз проверих всички прозорци! Сигурна съм, че се затваряха.

— И този е затворен, докато не вдигнеш леко крилото на прозореца. Дървото около болтовете е разядено и цялата ключалка просто се плъзва нагоре с прозореца. Затваряш прозореца и

ключалката пак си е на място — Мат замълча и се прокашля. — Което означава, че имаме добри и лоши новини...

— Хм... — Лорън захвърли чантата на стола до вратата. — Добрите са, че няма духове, а лошите, че все пак някой е проникнал в къщата и е ровил из нещата ми.

— Точно така. Не бързай да се отчайваш! Останалите ключалки са наред. Вече се погрижих да купя по-дълги болтове от железарския магазин в градчето — ще закрепим временно положението, докато дойде дърводелец.

— О, Мат, не трябваше!

— Приеми, че го направих за собствено успокоение. Пък и, дето се казва, нали с това си вадя хляба — влязоха в кухнята и Мат я погледна притеснен. — Не знам обаче справих ли се с вечерята. Купих някои продукти от магазина, но хич не ме бива като готвач!

— Аз щях да приготвя нещо за вечеря!

— Мисля, че все пак ще се наложи и ти да се намесиш. Измих зеленчуци за салата и обелих царевичките, но, Бога ми, нямам никаква представа какво да правя с това пиле. Вкъщи го заливам със сос и го хвърлям на скарата, но тук не видях скара, а не успях да разбера как работи този грил в печката.

— Ами изобщо не работи — развален е — засмя се Лорън. — И печката и хладилникът, и бойлерът, и още цял куп уреди трябва да се подменят. Списъкът е цял километър!

— Тогава какво ще правим това пиле? — Мат отвори хладилника и извади едро пиле в пластмасово фолио.

— Ще го изпека на фурна. Знам един страхотен сос. Ще си оближеш пръстите! Става по-вкусно дори от скара — Лорън понечи да отвори единствения шкаф до мивката, но се отказа, оглеждайки бежовия си костюм. — Отивам да се преоблека. Между другото, какво мърнах в хладилника? Бутилка вино?

— Най-доброто калифорнийско вино — кимна Мат — вече изстудено. Ще наля две чаши, докато се преобличаш. После ще поговорим...

Щяха да поговорят... Лорън като че ли бе забравила напълно, че трябваше да поговорят за поредицата странни инциденти, които се случваха с нея напоследък. Чувстваше се толкова сигурна, когато бе с

Мат! Искаше обаче да му разкаже всичко. Мат бе откровен и пряк човек. Вярваше, че ще ѝ каже честно дали не прави от мухата слон.

Лорън изтича до спалнята на горния етаж, за отрицателно време смени костюма с джинси и широка сива риза, върза предниците ѝ на възел на кръста си и побягна обратно.

Когато влетя в кухнята, Мат стоеше до прозореца и гледаше навън. Обърна се и я зяпна изненадан.

— Какво има? Нещо не е наред ли? — попита колебливо Лорън, като оглеждаше дрехите си.

— Не, не, всичко е наред! Просто досега не бях те виждал облечена така...

Лорън се наруга наум, че изобщо не се сети да поосвежи грима си или поне да се посреше. По-рано не обръщаше внимание на тези работи, защото просто нямаше значение. Каквото и да правеше, изглеждаше еднакво — добре или зле, кой както преценеше. Сега бе друго — можеше да се „поразкраси“. Сети се обаче твърде късно.

Несъзнателно зарови пръсти в косата си, за да я придърпа по-напред. С два скока Мат се озова до нея и хвана ръката ѝ.

— Недей, не го прави! — пусна ръката ѝ и приглади косата ѝ назад. — Толкова си красива! Искам да виждам лицето ти.

Толкова си красива. Искам да виждам лицето ти. Беше трудно за вярване. Звучеше... необичайно.

— Уморена съм, трябваше да се поосвежа — заекна тя.

— Изглеждаш прекрасно и при това почти не си спала — наклони глава и я целуна леко по бузата, после по-близо до устата и още по-близо, после докосна устните ѝ. Дъхът му се сля с нейния и я накара да потръпне. Заобикалящата ги действителност изчезна, остана само прекрасното невероятно усещане за интимност, безкрайна нежност, всеотдайност...

— Когато те целувам, забравям всичко! — промълви задъхан Мат.

— Аз също — прошепна Лорън.

— Значи е взаимно. То и затова така става...

— Не ми е много ясно...

— Нищо, не го мисли! — Мат се отдръпна и ѝ подаде чашата. Лорън отпи от виното, докато той напълни друга чаша. — А сега да видим как правиш твоя супер сос. Любопитен съм какво му слагаш.

— Ах, този Матю! Вечно нащрек! — засмя се тя. — Гладен, но не забравя предпазливостта!

— Така е — изкоментира кратко той, ала широката топла усмивка накара дъхът ѝ да спре.

Лорън се залови за работа. Имаше сериозни основания да се опасява, че сърцето ѝ ще се пръсне от толкова емоции. Смеси различните съставки, гребна с една лъжица и даде на Мат да го опита.

— Не е лош. Никак не е лош! — похвали я той и облиза устни.

— Какво е това „не е лош“? Супер е! Или поне така са го нарекли в готварската книга, откъдето взех рецептата.

— А, значи си почитателка на кулинарно четиво! Само че не виждам готварски книги — огледа се Мат. Лорън отвори със замах вратата на шкафа и ги посочи с глава. — Само две ли са? Един истински любител щеше да събере цяла колекция!

— Аз... Новак съм в тази област... — призна тя. Извади пилето от опаковката и го изми на чешмата.

— Защо, нямаше навик да готвиш ли?

— По-скоро няха навик да се храня. Мат се плесна по челото и се изкикоти.

— Ами да! Онази снимка... Как можах да я забравя? Не искам да те обиждам, но там си доста кльощава.

— Не се обиждам, защото наистина си бях такава. В последно време полагам усилия да ям повече. И да не си посмял да го разгласяваш, защото повечето хора се дразнят — добави тя, като попиваше със салфетка пилето.

— Чиста завист е това и нищо повече!

Лорън се усмихна заговорнически. После коленичи пред единствения кухненски шкаф да извади тавичката. Оказа се, че не е толкова проста работа, защото тавата беше най-отдолу, под куп тенджери и тигани.

— Приоритет в тази кухня трябва да са шкафчетата и то достатъчно на брой — обяви тя, като се изправи.

— Шкафчета — лесна работа. Какво друго си намислила да правиш?

Докато режеше пилето на порции, потапяше ги в соса и ги подреждаше в тавичката, Лорън успя да развие и своята концепция за

„идеалната кухня“. Концепцията накрая се оказа обогатена с две-три идеи, подхвърлени от Мат, и изглеждаше още по-идеална.

— Как не съм се сетила досега, че мога да разположа мивката, печката и плота в средата на кухнята?

— Защото не се занимаваш със строителство. В жилищния комплекс, който започваме в Лиоминстър, предвиждаме такъв тип кухни като варианти, макар че пространството е много по-ограничено. Твоята просторна кухня е направо съвършена за такова оформление.

— Познаваш ли майстори, на които да го възложи?

Мат потупа джоба на ризата си.

— Имена, телефони — всичко е тук!

— Дай ги, още утре ще им се обадя! — Лорън протегна нетърпеливо ръка. Набързо му разказа за срещите с тримата предприемачи. Мат й връчи списъка и тя го закрепил с магнитче върху вратата на хладилника. После извади франзела от плика.

— Още е рано да го топлиш — спря я Мат. Докато Лорън наливаше вода в тенджерата, за да свари царевицата, той напълни чашите. — Ела да излезем на двора. Искam да ми разкажеш малко по-подробно за твоите странни инциденти.

Със смътно нежелание Лорън се запъти през задната врата към двора. Предпочиташе да разговарят с Мат на по-приятни теми. Седнаха на очуканата пейка под ябълката.

Златистите лъчи на залязващото слънце проблясваха в гъстия листак и хвърляха продълговати сенки върху тревата.

— Добре, да започнем от самото начало. Искam да чуя за всяка една от тези, уж несвързани, случки.

Окуражена, че Мат приема нещата сериозно, Лорън подхвана:

— Първият инцидент стана преди повече от седмица и половина — тя описа случилото се на улицата с колата. — Възможно е шофьорът да е бил пиян. Дори не знам мъж ли беше или жена!

— А колата? Как изглеждаше? Какъв цвят беше?

— Не съм я оглеждала, защото ме изненада в гръб. Мисля обаче, че не беше червена или жълта, въобще не беше ярък цвят — иначе щях да я запомня. Голяма или малка? Един Господ знае...

— Не отиде ли в полицията?

— Какво щяха да направят в полицията? Колата вече я нямаше.

— Може би щяха да открият свидетел, който е запомнил регистрационния й номер.

— Ако е имало свидетел, очевидно не се е натискал много-много да дава показания. Затова приех за себе си, че съм имала лошия късмет да попадна на някакъв чешит и оставих така нещата.

— Добре — кимна Мат. — Следващата „случка“?

— Следващото беше кучето. Стана може би два дни след инцидента с колата — Лорън описа всичко. — Когато ме събори на земята и ме изплаши до смърт, то просто се отдалечи. Сякаш загуби интерес.

— Каза, че било доберман...

— Казах, че ми се стори доберман. Също като с колата. Бях толкова стъписана, че подробностите ми се изплъзнаха. Освен това, беше и тъмно.

— Кучето имаше ли нашийник?

— Това пък е последното, което щях да забележа, дори да беше светло!

— Не усети ли нещо с ръка, докато се мъчеше да го отблъснеш?

— Опитвах се да предпазя с ръце лицето си. А иначе се стараех да ритам, но не мисля, че е имало голяма полза. Просто кучето реши и си тръгна.

Мат се канеше да каже нещо, но явно се отказа. Пое си дъх и попита:

— Обажда ли се в полицията?

— Кучето изчезна — поклати тя глава. — Оттогава не се е появявало.

— Какво друго стана? — макар че бе започнало да се здрачава, напрежението, изписано върху лицето на Мат, бе видимо.

Лорън отпи глътка вино за кураж. От една страна, загрижената физиономия на Мат й действаше успокояващо, а от друга — привидно несвързаните инциденти придобиха по-зловещи очертания.

— После вратата на гаража, която се отваря нагоре, се хлопна сама и за малко да ме халоса по главата. Гаражът е стар, но бях решила, че вратата още държи.

— Проверих я, пружините са здрави. Няма поне видима причина изведнъж да се затвори сама.

— Тогава как си го обясняваш?

Загледан в отсрещните дървета, Мат не бързаше да отговори.

— Има си начини да повредиш механизма за застопоряване на този тип врати... — продума той накрая.

— Но на следващия и на по-следващия ден вратата се затваряше нормално! И до днес не съм имала проблеми с нея.

— Както може да се повреди, така може и да се поправи — рече Мат замислено. Тревогата, която се четеше в очите му, като че ли ги правеше по-големи.

— Искаш да кажеш, че някой нарочно е повредил механизма, изчезнал е, а после се е върнал да го поправи?! Но защо, по дяволите, ще го прави?

— Кой е следващият инцидент? — попита той, сякаш не бе чул въпроса.

Лорън го погледна изненадана. Дори и да не знаеше как да отговори, можеше поне да се опита да я успокои. Смръщила вежди, тя се замисли. Всъщност кое бе следващото премеждие?

— За следващото не съм много сигурна... Искам да кажа, че не беше толкова очевидно като предишните. Може и аз да съм го направила... — рече колебливо тя.

— Какво точно стана, Лорън?

— Онази същата вечер, когато с теб правихме разходката с туристическото корабче, като се прибрах вкъщи, забелязах, че някои мои работи в спалнята са разместени. Искам да кажа, че така ми се стори, но твърде е възможно да се дължи на моя немарливост — Мат реагира с мълчание и Лорън му обясни за парфюма, обувките и бельото ѝ.

— Нищо ли не беше изчезнало? Някакви пари или скъпоценности?

— Почти не държа пари вкъщи, но все едно — нищо не беше изчезнало.

— Само в спалнята ти ли бяха тършували?

— Така ми се стори.

— Огледа ли и другите стаи?

— Да, разбира се! Нищо не беше пипано, доколкото можах да преценя. В такъв смисъл, Мат, лъжиците в кухнята може и да са били разместени, но аз не ги поставям в някакъв определен ред, тъй че как да разбере?

— Добре, добре, не се вълнувай толкова! — рече меко той.

— Как да не се вълнувам, Мат? Имам чувството, че съм изправена пред Инквизицията, а отгоре на всичко ме обвиняваш, че съм се отнесла безотговорно към станалото. Бога ми, не е така! Вzeti поотделно, подобни прекеждия се случват всеки ден. Коли блъскат пешеходци по улиците, бездомни кучета нападат невинни хора, врати на гаражи се развалят. А що се отнася до разместените ми вещи, може аз да съм виновна. Какво да правя, не съм съвършена! Добре, била съм разсеяна. И не ме питай дали съм се обадила в полицията, защото не го направих!

— Не те попитах такова нещо — наблегна кротко той, но погледът му оставаше загрижен. — Извинявай, ако си възприела тона ми като критика. Безпокоя се, затова искам да изровя повече подробности, за да съм наясно пред какво съм изправен — върху устните му заигра закачлива усмивка и той добави: — Това би трябвало да ти е известно вече.

— Забравих — погледна го виновно Лорън, засрамена от несправедливото избухване.

— Не го забравяй — продължи Мат със същия мек тон. — Опитвам се да разбера подробности, за да преценим дали тези инциденти са случайни, или има някаква връзка между тях.

— Знам — Лорън трепна само като си помисли за това. — Много съм ти благодарна, че си готов да ме изслушаш, но в конкретния случай просто не знам какво да мисля.

— Именно затова искам да ми разкажеш всичко. Съгласна ли си? — Лорън кимна мълчаливо. — Добре. Значи някои твои неща в спалнята са били разместени. Приемаме, че си била разсеяна и си ги преместила, без да усетиш. Кое е следващото прекеждие?

— Една кола ме следва плътно чак дотук.

— Забеляза ли кога точно тръгна след теб?

— Не. Карах по булевард „Стороу“, когато за първи път я забелязах в огледалото.

— Какъв модел беше? — попита Мат. Лорън сви мълчаливо рамене. — А забеляза ли цвета ѝ?

— Тъмен. Може би кафяв или нещо такова, но не мога да твърдя със сигурност — изведнъж очите ѝ се разшириха. — Да не би да

мислиш, че е била същата, която едва не ме блъсна преди това на улицата?

— Не знам. По пътищата има толкова кафяви коли! Без модел и марка, все едно да търсим игла в купа слама.

— Съжалявам, но съм много боса по въпроса за колите. Трудно мога да ги различа.

— Няма значение. Спомняш ли си кога колата се отказа от преследването?

— В известен смисъл не се отказа.

Лорън обясни как беше тръгнала направо към полицейския участък и как, когато спряла отпред, колата завила в паркинга и най-невъзмутимо паркирала. Мат я слушаше мълчаливо. Лорън се опасяваше, че той отново ще ѝ направи забележка, че не е подала оплакване в участъка. Всъщност самата тя се питаше дали не сбърка, като не го направи.

— Странно — проговори Мат накрая — би могло да е някой полицай, решил да се позабавлява, отивайки на работа, но пък чак от Бостън? И казваш, че спрял да те изчака и пак се залепил за теб?

— Но ако е бил полицай, Мат, няма нищо страшно, нали?

— Ако... Има едно голямо „ако“.

— Видях го как спокойно си паркира на паркинга до участъка...

— Когато си потеглила, може също така спокойно да е заминал.

— Ами ако бях отишла в участъка да подам оплакване?

— И какво щеше да му попречи да изчезне? Щяхте да отидете до паркинга с някой полицай, за да установите, че няма никаква кола.

— И човекът щеше да реши, че всичко това ми се е присънило.

— Много е вероятно. Но да го оставим сега. Значи остана само странният шум снощи. Искам да ми кажеш какво точно чу.

Лорън му описа.

— Когато излязох от банята, повече не чух нищо. Може би съм си въобразила?

— Може би...

Може би да, но може би не.

— Ако някой е проникнал в къщата, нали все пак е трябвало и да излезе? — продължи да се самонавива Лорън. — Бях толкова настръхнала, че щях да доловя и най-лекия шум от стъпки. Но нямаше нищо. Виж, в това съм абсолютно сигурна!

— На сутринта не забеляза ли някакви следи, че е влизано?

— Не.

— Открехнат прозорец или мръсни следи по пода?

— Не, нищо!

— Това ли е всичко? Нещо друго съмнително да се е случвало през последните две-три седмици?

Ден по ден Лорън прехвърли през ума си събитията от последните двайсетина дни, после поклати глава.

— Не.

Свъсил замислено вежди, Мат се облегна на дървената пейка. Устните му бяха стиснати. Лорън се взираше напрегнато в него, очаквайки да чуе мнението му, и буквално се стъписа, когато той се изправи рязко и се запъти към къщата.

— Хей, Мат! — скочи тя и хукна след него. Той я погледна, очевидно изненадан, и тя не можеше да не си зададе въпроса за какво се бе замислил толкова дълбоко.

— Извинявай. Мисля, че е време да сложим хляба във фурната — каза той, като изкачи двете стъпала към задния вход.

Лорън го последва по петите. Застанала на прага на кухнята, го наблюдаваше как отвори фурната, обърна внимателно всяко парче пиле в тавичката, после пъхна на долната скара франзелата, която вече бе намазал с масло, и затвори. Сетне пусна във врящата вода царевицата.

Лорън не издържа и попита:

— Е, казвай какво мислиш?

— Ммм! Пилето ухае разкошно!

— Остави сега пилето! Става въпрос за мен. Мислиш ли, че някой ме преследва?

Мат се изправи, облегна се на дървения плот и се вгледа внимателно в нея.

— А има ли причина някой да те преследва?

— Не! Не, разбира се! — Лорън не можеше да повярва на ушите си. — Не съм обиждала никой, никого с нищо не съм засягала! Доколкото знам, нямам врагове. Да ти призная, втрещена съм, че ми задаваш такъв въпрос!

— Попитах, за да го изключим като възможност. Все отнякъде трябва да се започне, не е ли така?

— Добре, започнахме. По-вероятно е инцидентите да имат някаква връзка с тази къща. Започнаха, след като се преместих тук.

— Кога точно се нанесе тук?

— В първите дни на юни.

— А инцидентът с колата, която щяла да те блъсне, е станал в края на месеца. Не, няма логика... — поклати Мат глава. — Ако някой е искал да се откажеш от къщата, би се постарал да те подплаши, преди да си я купила или най-малкото още в началото, след като си се преместила. Освен това, не всичко е станало в къщата. Не, не мисля, че има нещо общо с нея...

— Но това е най-приемливото обяснение! — наблегна Лорън. — Обмисляла съм възможността, че не се харесвам на някой от съседите, макар че ми се сториха приятни хора, колкото и бегло да ги познавам. Не знам обаче нищо за предишните собственици на къщата. Мога да разпитам, разбира се, посредника. Ако е нужно, ще наема частен детектив, дори ще се обадя в полицията...

— Не прави това! — настойчиво я прекъсна Мат, но бързо смекчи тона: — Или поне засега...

Макар че Лорън не се бе залетяла да се обажда в полицията, тази настойчивост на Мат я изненада. Мина ѝ през ум, че той може би само се преструваше, че взема на сериозно онова, което му разказваше, а всъщност е убеден, че тя си фантазира.

— Ти какво предлагаш? — вече по-предпазливо попита тя.

— Да видим първо какви са евентуалните вероятности — отвърна Мат, като примижа с едното едно. — Помисли си пак. Не се ли сещаш за някой, който би се забавлявал, като ти изкарва акъла с такива номера?

— Кой например?

— Например някое старо гадже — сви той рамене.

— И ще дойде чак тук от Бенингтън, за да си прави някакви гадни шегички?!

— Добре де, може да е някой, с когото си се запознала в Бостън. Някой, който те е поканил да излезете или се е навъртал около тебе. Или просто... те е зяпал с часове...

— Ти си единственият, който го е правил — отвърна Лорън с глупава усмивка. — Да нямаш нещо общо с онази история за доктор Джекил и мистър Хайд? — физиономията, която Мат направи, бе

красноречива. — Друга вероятност е да е някой случаен маниак... — продължи да размишлява тя на глас.

— Твърде настоятелен е твоят „случаен маниак“. Веднъж, че даже два пъти да попадне точно на теб, мога да се съглася. Но шест пъти? Освен това, „случайният ти маниак“ едва ли е имал специално обучено куче...

— Куче, обучено специално? Така ли мислиш? — Лорън се бе вторачила ужасена в него.

Мат прехапа долната си устна, но казаното беше казано.

— Възможно е. Ако е било обучено да реагира на онези специални свирки, които издават високи тонове, неуловими за човешкото ухо, лесно може да се обясни внезапното му оттегляне.

— Значи колкото да ме уплаши, а не да ме нарани... Боже мой, що за перверзна лудост?! — собственият ѝ глас се беше повишил поне с две октави.

— Нищо не знаем със сигурност, освен че досега си се отървявала без никакви сериозни последствия — опита да я успокои Мат.

— Но можеше и да не е така! Ако бях закъсняла само със секунда, когато излизах от гаража! Или ако не беше онази жена на улицата, която ме дръпна в последния момент... — почти изкрещя Лорън, бледа като платно.

Мат импулсивно я привлече към себе си и започна да я гали бавно по гърба.

— Не мисли за това какво е можело да ти се случи! Важното е, че нищо не е станало и, смея да твърдя, че нищо няма да ти се случи отсега нататък!

Притиснала глава там, където биеше сърцето му, Лорън повярва на всяка изречена дума. Въобще не го попита как смяташе да я закриля. Не си зададе и въпроса защо приема тъй безрезервно предложената ѝ закрила — тя, която толкова държеше на своята независимост. Знаеше само, че Матю Крюгер се бе появил точно сега в живота ѝ, за да запълни една празнота, която друг мъж не би могъл да запълни.

— Не мислиш ли, че пилето е готово? — попита той, като се поотдръпна назад.

— Господи! — Лорън скочи на крака и хукна към печката. Грабна някакви щипки, измъкна първо тавата с пилето, след него — хляба. — Слава Богу, че не е изгоряло! Съвсем го забравих. Ти си виновен! — стрелна го закачливо с очи.

— Аз ли? — Мат бе самото олицетворение на невинността. — Нали каза, че ти ще приготвиш вечерята?

— Да, но заради теб си забравих задълженията. Дори масата не съм сложила!

Въпросната маса беше от онези, които се използват за игра на карти, със съответните сгъваеми столове. Лорън си ги купи като временно решение до приключването на ремонта и цялостното обзавеждане на дома ѝ.

— Докато наредиш приборите, аз ще поля салатата — междувременно беше извадил сварената царевица в цедка да се отцежда. — Купих сметанов сос с краставички, освен ако нямаш някаква специална „супер заливка“ за салати.

— Още не съм стигнала до този раздел от готварската книга, затова карай с твоя сос — пошегува се тя. Извади чинии от шкафа и добави: — Наистина удивително е.

— Какво? — попита Мат. Отвори хладилника и взе салатиерата.

— Когато съм с теб, като че ли забравям всичко. Не говоря само за вечерята. Ето, изведнъж забравих всичките си тревоги, а те никак не са малко.

— Възможно е да са напразни — рече колебливо Мат. — Може би наистина всичко е било само досадни съвпадения.

— Нищо чудно... Господи, това е лудост! Всичко се подреждаше чудесно! Напуснах Бенингтън. Имам нова работа, нов дом, нова външност... — последното просто ѝ се изплъзна от устата и тя побърза да добави: — Може би е твърде хубаво, за да е истина.

Мат заля салатата със сос и започна да я разбърква.

— Сигурен съм, че каквото и да е това, което става, човек може да се предпази.

— Но как да се предпазиш от нещо или някой, когато нямаш никаква представа за него?

— По-спокойно, Лорън, ще измислим нещо. Нека да се върнем на твоята теория за случайния маниак. Може да е маниак. Но случаен? Вероятността е твърде малка — рече той замислено. Няколко секунди

забрави за салатата, после отново се зае старателно да я разбърква. — Наистина ли не можеш да се сетиш за някой, който да стои зад цялата тази история?

— Да, сигурна съм! — Лорън сложи сребърните прибори на масата доста по-шумно от нормалното. — Вече ти го казах, Мат! Не разбирам защо продължаваш да човъркаш в тази посока?

— Защото тогава остава само една възможност — отвърна той след кратко колебание. — Да е някой, който преследва твърде лични цели... Може би някой, който има зъб на твоето семейство...

Ченето на Лорън буквално увисна в първия момент. Когато заговори, в тона ѝ се долавяше раздразнение.

— Никога не би предположил подобно нещо, ако познаваше родителите ми! Даже на мравката правят път. Живеят си тихо и кротко в своя малък свят и пишат своите трактати. В академичната им общност наистина има конкуренция, но родителите ми отдавна са си завоювали име и аз не мога да си представя, че някой би постъпвал така от завист, а още по-малко — за отмъщение. А пък да го прави чрез мен — това вече е пълен абсурд! Без друго изправям родителите си на нокти с начина, по който демонстрирам независимост — в същия момент Лорън съжали за последното си заявление. Макар че кой друг щеше да я разбере по-добре от Мат?

Смръщил вежди, той постави салатиерата на масата, после бутилката с вино и попита:

— Какво искаше да кажеш с това?

Лорън извади внимателно парещия хляб от опаковката и го сложи в едно панерче.

— Искях да кажа, че онова, което правя, не съответства точно на желанията на родителите ми.

— В какъв смисъл?

— О, те биха предпочели да си остана в Бенингтън и да работя в музея. В една културна атмосфера — театър, лектории, литературни четения и дискусии. После да свържа живота си с мъж от тяхната среда — бледолик приятен мъж, чиито основни интереси са насочени към вавилонската астрономия или към средновековното изкуство, или, в най-добрия случай, към сравнителната лингвистика. И ще ни се родят едни малки сладки вундеркиндчета, които на четири години ще започнат да свирят на чело, на осем — ще четат Достоевски, на

дванайсет — ще са написали първия си роман, а на четиринайсет — ще бъдат в колеж.

— А ти? Ти какво предпочиташ?

— Аз ли? — Лорън остави панерчето с хляба в средата на масата и го погледна някак умолително. — Аз искам да съм щастлива. Да се справям добре с онова, което съм избрала да върша. Да ми е добре, да съм доволна от себе си.

— А мислила ли си за съпруг и деца?

— Не, тези неща още не са на дневен ред — сви рамене, взе от шкафа две чинии и отиде до печката.

— Сигурен съм, че си мислила. Всяка жена има такива мечти.

— И всеки мъж — контрира го веднага тя.

— Аз пръв попитах. Какво би искала да намериш в един съпруг? Какво би искала да дадеш на децата си?

— Предполагам същото, което искам за себе си. Ако човек е щастлив и доволен от себе си, всичко останало си идва на мястото.

Лорън сложи две парчета пиле в чинията на Мат и едно в своята, добави по една царевичка и ги отнесе на масата.

— Как е възможно родителите ти да не са съгласни с това?

— Те също вярват, че има неща, които правят човек щастлив. Просто с тях не можем да достигнем до единно мнение кои са тези неща.

Опрял ръка на хълбока, Мат се взираше изпитателно в нея. Изведнъж се изправи, дръпна един от столовете и я покани с жест.

— Това много ми напомня философията на Брад. Наистина учудващо е колко си приличате! И все пак има разлики...

— Мат, разкажи ми още нещо за Брад. Наистина ли и той мислеше като мен?

Без да бърза, Мат седна на масата и разгъна бялата салфетка върху коленете си. Лицето му бе замислено.

— Той разбираше, че нещата, към които се стреми, са различни от онова, което искат родителите ви. Виждам, че и ти си го разбрала. Знаеш ли, Брад би се изненадал, ако узнаеше, че сте на едно мнение. Смяташе себе си за черната овца на семейството.

— Означава ли това, че се е чувствал измамен в надеждите си, че е бил недоволен от постигнатото?

Мат се размърда неспокойно на стола. Придърпа към себе си салатата и започна да сервира в чиниите.

— Лорън, а ти така ли се чувстваш? — попита, смръщил вежди.

— Не, защо? Напротив, доволна съм от това, което върша. Брад положи усилия да оправдае надеждите на родителите ни, не успя и тогава реши да се махне. Аз се съобразявах с желанията им, при това доста успешно, докато не си дадох сметка, че не това искам. Напуснах Бенингтън по собствен избор, а Брад го направи по принуда. Предполагам, че в крайна сметка бих могла да остана там до края на живота си. Брад обаче просто нямаше да оцелее — Лорън въздъхна. — Не че му липсваше интелект, а защото имаше по-неспокоен, по-импулсивен темперамент. Родителите ни смятаха, че е прекалено експанзивен, но според мен грешаха. Брад искаше да използва своя интелект в насока, по-различна от научните изследвания.

— И го правеше — промърмори по-скоро на себе си Мат. Забеляза въпросителния поглед на Лорън и побърза да добави: — За да проектираш сгради — интересни сгради — е нужен интелект, макар че проектирането не спада към академичните занимания в тесния смисъл на думата. Жалко наистина, че родителите ти не са виждали работи на Брад.

— Те дори не знаеха с какво точно се занимава — вметна тъжно тя. — Бяха шокирани, че ми е оставил в наследство толкова пари. Между нас казано, аз също се изненадах.

— Може ли да се каже, че в известен смисъл са съжалявали, че си получила парите? — попита колебливо Мат.

— О, не! Съжалявах единствено за това, което направих с тях — Лорън забодя парче домати с вилицата си и го сложи в устата със замислено изражение. — Отношенията в едно семейство са странно нещо. Често очакванията, надеждите са твърде нереалистични. Като че ли имаме наочници. Не само родителите ми не ме разбират. Признавам, аз също невинаги ги разбирам, но от това не ми става по-леко. В края на краищата ние сме зрели хора. Не бихме ли могли да правим понякога компромиси, да се харесваме един друг?

— Нещата не са толкова прости. Имаш право — нереалистичните очаквания могат да се превърнат в пречка в отношенията между членовете на едно семейство. Или пък нуждите на собственото „его“. Навярно за Брад е било трудно да приеме, че едва

ли би достигнал висотата на родителите си в академичното поприще, и затова е взел решение да поеме по свой собствен път. Може би същото важи и за тебе.

— Не ми е хрумвало да разглеждам нещата в тази плоскост... — минута-две Лорън изглежда размишляваше върху подсказаното от Мат предположение, но бързо насочи отново вниманието си към своя сътрапезник. — Разкажи ми нещо за себе си. Какви са отношенията ти с твоето семейство?

— Мога да кажа, че сме много близки.

— И те ли живеят в Сан Франциско?

— Не, те са в Лос Анжелис. Предполагам, че и аз, като теб, съм имал нужда от малко дистанциране. Натискът от тяхна страна върху мен бе по-скоро традиционният за всеки родител. И баща ми и майка ми бяха работници — вече са пенсионери. Искаха аз и сестра ми да се изкачим на по-високо стъпало в обществото. За съжаление, не разполагаха с много средства, за да ме изпратят в колеж. Предполагам, че можех да получа някаква стипендия, но предпочетох да работя. По-късно открих, че имам възможност да постигна нужните за работата ми квалификация и образование в различни бизнес курсове. Напреднах, така че сега не се оплаквам.

— А какво стана със сестра ти?

— Маги е логотерапевт — отвърна Мат с усмивка, която стопли душата на Лорън. — Тя кандидатства за стипендия, спечели я и завърши с отличие университета в Лос Анжелис. Горд съм с нея, цялото ни семейство се гордее.

— Личи ти — усмихна се широко Лорън. Изглежда усмивката на този мъж наистина бе заразителна. — Разкажи ми още нещо за себе си, за детството ти — подкани го нетърпеливо тя.

— Не мисля, че бих могъл да ти разкажа нещо особено вълнуващо — направи той гримаса и наклони глава.

— Нищо, нека да го чуя! — Лорън подпря с юмрук брадичката си и впери очи в него.

— При условие, че ще се храниш, докато разказвам. Не си опитала пилето, а то наистина е фантастично!

Е, щом това беше условието.

Той разказваше, а тя похапваше. Тя задаваше въпроси, коментираше чутото, докато той ядеше. Когато за втори път напълниха

чиниите и чашите, Лорън вече знаеше, че Мат, въпреки хлапашките си лудории и полагащата им се порция пердах, бе израснал с дом, изпълнен с много обич.

След вечеря, когато той ѝ предложи да помогне в разчистването, тя прие. Не че не можеше да се оправи сама. Просто компанията на Мат бе толкова приятна, че ѝ се искаше тази вечер да се проточи дълго, много дълго.

Очевидно той имаше същите намерения. Когато кухнята блесна почти като нова, доколкото „възрастта“ ѝ го позволяваше, той предложи да поседнат за малко, преди да си тръгне. Преместиха се във всекидневната — единственото помещение, освен спалнята на Лорън, в което имаше някакви мебели — един диван, две кресла и ниска масичка. Седнаха на дивана.

Лорън се чувстваше щастлива, завладя я особено спокойствие. Харесваше мъжа, който седеше до нея и си играеше с кичур от косите ѝ. Свежото мъжко ухание на кожата му възбуждаше сетивата ѝ, а топлотата, която той излъчваше, сякаш прехвърляше невидим мост над малкото разстояние, което ги делеше.

— Беше невероятно приятна вечер! — каза Лорън и се изчерви. — Страшно се радвам, че дойде.

— Аз също — гласът му я обгърна като кадифен воал. Прегърна я през рамо и я притегли към себе си. Целуна ъгълчетата на устните ѝ — едното, после другото, после горната извивка, накрая долната ѝ устна. Преди да се накани да я целуне истински, Лорън не издържа и прихна.

— Лорън, що за маниери? — извика той, като се правеше на обиден. — Не са ли те учили, че не трябва да се присмиваш в лицето на мъж, който се кани да те целуне?

— Извинявай! Ама беше толкова... смешно. Като че ли ме опитваше — на час по лъжичка. Наистина си предпазлив!

— Край на всякаква предпазливост! — очите му заиграха дяволито. Покри устата ѝ със своята и се зае с изпълнението на най-безумната, разтърсваща, всепоглъщаща целувка, която тя бе получавала.

Можеше да му го каже, когато той най-сетне се откъсна от устните ѝ и зарови лице в косите — ако, разбира се, бе в състояние да говори. Мат плъзна длан по кръста ѝ, нагоре, все по-нагоре и въздухът

заседна някъде между дробовете и гърлото ѝ. Дългите му, загорели от слънцето, пръсти накрая се добраха до гърдите ѝ, изтръгвайки от нея тих възторжен стон.

Никой преди това не я бе докосвал така, но в ответната реакция на тялото ѝ и на разума нямаше престорена преувеличена срамежливост. Всичко, което ставаше, ѝ се струваше съвсем нормално, подчинено на естествените пориви на тялото. И когато зарови пръсти в гъстата коса на Мат, и когато плъзна длани по широките му рамене, по възлестите плещи.

— Лорън... — дрезгаво изрече той. — Лорън... Трябва... Би трябвало да спрем...

— Не, не спирай! — прошепна тя и задържа с длан ръката му, която милваше гърдите ѝ.

Мат изпъшка.

— Разбираш ли какво ми казваш, съкровище? — плътният му, някак несвойствен за слуха ѝ, глас бе толкова възбуждащ.

Мат улови ръката ѝ и бавно я плъзна по гърдите си, по корема и по-надолу. Лорън копнееше да го докосва, да изследва това мъжествено красиво тяло, да го остави да угаси пожара, който гореше в слабините ѝ, но всичко това — толкова неочаквано и ново — я стъписа.

— Да... По-добре да спрем... — заекна тя, останала без дъх. — Защото, разбираш ли... Всичко стана прекалено бързо... Трябва да си довършим разговора и по другия въпрос... — отдръпна се, сви се в своя ъгъл на дивана и преплете пръсти в скута си.

Мат също се отдръпна, опря лакти на коленете си и се прокашля.

— Да... Другият въпрос.

— Не стигнахме до никъде.

Пауза.

— Не.

— Ти какво мислиш за всичко това?

— Не знам... — отвърна той след нова пауза.

— Да се обадя ли в полицията?

— Не! — категорично отсече той.

— Защо?

Мат не отговори веднага. Смръщил вежди, заразглежда внимателно ръцете си.

— Трябва да ти задам този въпрос, Лорън. Знам, че ще ти прозвучи ужасно, но... Спомена, че родителите ти били против преселването ти в Бостън...

— Господи, нима си мислиш, че те стоят зад инцидентите?! Не, не! Абсурд! — поклати енергично глава тя. — Дори да не са съгласни с мен, никога не биха ми причинили зло!

— Може да са искали да те посплашат, за да те накарат да се върнеш...

— Стига глупости! Не, не е възможно! Не са способни да използват насилие, за да постигнат нещо!

— Защо насилие? Но все пак вече са загубили едно дете...

— Забрави го, Мат! Просто е невъзможно! Мисля, че трябва да се обадя в полицията.

— Не!

— Защо си толкова категоричен?

— Може би е... малко прибързано — отвърна той след продължително мълчание.

— Прибързано? Тогава смяташ, че между отделните инциденти няма връзка, така ли?

— Не съм казал такова нещо. Просто смятам, че не трябва да се бърза. Нека да видим какво мога да направя аз.

— Какво можеш да направиш? Та ние дори не знаем откъде да започнем! — Мат не се опита да оспорва твърдението ѝ, нито даде вид, че е съгласен с него, а загледа намръщено ръцете си. — Боя се, Мат, страхувам се! Досега имах късмет и не пострадах, но следващия път? Кой може да ми гарантира какво ще стане следващия път?

— Няма да пострадаш! — процеди през зъби той и вдигна очи. Лорън се опитваше безуспешно да прочете какво се крие в тъмните им дълбини. — Аз ще остана тук. Ще те пазя, ако нещо се случи.

— Не е възможно да останеш тук! — извика тя. — Разполагам само с едно легло, но да оставим това... Ти си имаш работа и не можеш по цял ден да си залепен за мене. Откъде ще знаеш кога точно ще се случи нещо?

— Ако се случи...

Лорън скочи от дивана и закрачи нервно из стаята.

— Значи смяташ, че си измислям, че съм параноичка? Не го отричай, знам, че е така! Вдигам безпричинно шум, нали? — спря,

извърна се с лице към него и подпря ръце на хълбоците си. — Старата госпожица с развинтената фантазия! Защо като истински мъже, каквито сме, да не успокоим тази хленчеща женичка? Сега разбирам цялото ти поведение!

Мат пребледня, рязко се изправи и тръгна към вратата.

— По-добре е да си тръгвам — рече с безизразен глас. — Щом мислиш така...

Лорън го наблюдаваше опулена как отваря входната врата и я затваря след себе си. Господи, какво каза? Защо го обиди? Стрелна поглед през прозореца. Навън бе тъмно. Мат си бе отишъл и тя оставаше сама. Не можеше да върне обратно грозните думи, които бе изрекла. Без да иска, стана жертва на собствената си невъздържаност и...

Мощният рев на мотора на колата му се вряза болезнено в слуха ѝ в момента, в който Лорън блъсна с такава сила входната врата сякаш се канеше да я изкърти.

— Чакай! — изкрещя и хукна като луда по пътеката. — Мат, чакай! — колата бе преполовила пътя, който ѝ оставаше до разклонението към шосето. — Чакай, Мат! Не си отивай! Съжалявам! Ужасно съжалявам! Моля те... Не си отивай!

Колата стигна края на алеята, стоповете ѝ блеснаха в тъмнината, намали скорост. Готвеше се явно да завие. Лорън спря да тича. Край. Всичко свърши. Проигра съдбата си заради глупостта си...

Колата започна да завива и спря.

Лорън хукна пак, като размахваше отчаяно ръце.

— Мат! Моля ти се! Чакай!

Едрата му фигура се подаде от колата, но остана закована там. Лорън забави крачка и спря. Колебанието ѝ обаче продължи не повече от секунда, защото вече знаеше със сигурност какво иска.

Като благодари на Бога за шанса, който ѝ се даваше, полетя напред.

ШЕСТА ГЛАВА

Разперила ръце, Лорън се хвърли на врата на Мат, вкопчвайки се в него, сякаш от това зависеше живота ѝ.

— Извинявай, Мат! Съжалявам! Ако знаеш колко съжалявам! — притисна чело в топлата му кожа и продължи да нарежда: — Не исках да кажа това. Просто съм изнервена, объркана... И си го изкарах на теб — вдигна глава, очите им се срещнаха и тя прошепна умолително: — Не си отивай, моля те!

— Никога не съм смятал, че си измисляш, Лорън!

— Зная, зная. Не беше честно от моя страна да те обвинявам. Разбираш ли, очаквах от теб отговори на въпросите, на които не можех да си отговоря сама. Грешката е моя!

— Нещата не са се променили. Все още нямам отговори на твоите въпроси.

— Зная.

— А ти все още имаш само едно легло — продължи той, опрял ръце на хълбоците ѝ. — Ако бях светец, щях да ти предложа да спя на дивана, но признавам, че не съм.

Това признание и страстта, която гореше в очите му, я накараха да потръпне от възбуда.

— Знам го... — прошепна тя.

— Значи знаеш какво искам? — попита тихо той. Изгубила способност да говори, Лорън кимна мълчаливо.

Още минута Мат се взираше в нея, после я хвана за ръката.

— Качвай се в колата!

— Какво...

— Сядай! — побутна я той зад волана. — Направи ми малко място. Така е добре — включи скоростния лост на заден ход и подкара обратно по алеята. — Не искам да рискувам пак да се отметнеш!

Спряха пред къщата. Мат почти я избута от колата, прегърна я през рамо и с бързи стъпки я поведе към входа. Задъхана, Лорън се разсмя.

— Мат?

— Шшт!

Въобще не спря в антрето, а побягна по стълбите, направо в спалнята ѝ. Вътре беше тъмно, но той явно нямаше намерение да пали лампата. Лорън му бе признателна за това. Знаеше какво ще стане между тях след малко и го желаше от все сърце.

Мат я прегърна и започна да я целува. Всичко изчезна, освен една-едничка мисъл — тя бе най-щастливата жена на този свят, защото беше срещнала този чудесен, прекрасен, изумителен мъж. Отдаде се с цялото си същество на непознатите усещания, които целувките му събуждаха в тялото ѝ, на ръцете, които разкопчаха блузата и сутиена ѝ, на силните и топли пръсти, прокарващи огнени пътечки по тръпнещата плът.

С гърлен стон, пропит с желание и страст, Лорън инстинктивно изви тяло към Мат, сякаш го молеше безмълвно да удвои милувките. Той я остави за секунда, докато събличаше ризата, после отново я притисна до гърдите си — невероятно топли, покрити с гъделичкащи златисти косъмчета. Самото съприкосновение с голата му плът ѝ действаше като опияняващ еликсир. Дали такава бе естествената реакция на всяка жена в прегръдките на мъж или безумните усещания — разтърсващи и покоряващи — бяха свързани единствено с Мат? Струваше ѝ се, че се познават от години — цяла вечност, не можеше дори да си представи, че се е съмнявала в него...

Без да се откъсва от устните ѝ, Мат свали ципа на джинсите ѝ. После коленичи и бавно започна да я съблича. Вкопчила се в раменете му, Лорън трепереше като лист, макар че тялото ѝ бе в пламъци. Боязн, сдържаност, свенливост — такива понятия не съществуваха. Плътта крещеше от болезнената жажда и трябваше да бъде утолена.

— Моля ти се, Мат! — задъхано прошепна Лорън. — Желая те!

Не беше нужно да повтаря поканата. Мат се изправи, с трескави движения се освободи от дрехите и застана гол пред нея. Бе повече от очевидно, че в пламналите им тела гори един и същ пожар. Самата мисъл сякаш наелектризираше Лорън. Опасения, боязн, страхове в такъв момент изглеждаха абсолютно нереални. Една жена не можеше да се страхува, когато е с мъжа на своите мечти.

Мат отметна завивката и много внимателно, сякаш бе най-драгоценното съкровище на този свят, я положи върху хладните

чаршафи, ухаещи на свежест.

— Лорън... Господи... — мълвеше с див копнеж, обсипвайки я с влудяващите си целувки. Целият трепереше от страст — личеше, че не бе в състояние да я контролира. Преплете пръсти в нейните, намести се между разтворените ѝ бедра и със силен тласък проникна в нея.

От устните на Лорън се изплъзна глух вик. За момент Мат замръзна неподвижен. Тя обви ръце около кръста му, за да го привлече към себе си, но той като че ли се колебаеше.

— Лорън? — в зададения шепот се прокрадваше тревога.

— Всичко е наред... Недей, не спирай... Моля те, не спирай!

— Дори да исках... Не бих могъл... — промълви на пресекулки Мат, притиснал овлажненото си чело в рамото ѝ. — Но ще се постарая да бъда... по-внимателен...

— Не искам! — почти извика Лорън. Онази кратка болка бе изчезнала, остана само пулсиращото огнено кълбо в слабините ѝ.

Въпреки настойчивия зов, Мат започна да се движи много бавно, докато тялото ѝ свикне с него. После ритмичните движения станаха по-бързи, влудяващи и извисяващи към онзи миг на върховната наслада. Две тела, слети в задъхания ритъм на първичния инстинкт, две тела, които се допълваха, изпълваха взаимно и постепенно се превръщаха в една-едничка нажежена цялост. И най-дръзките фантазии, които Лорън някога си беше позволявала, не можеха да се сравнят дори с частица от безумното блаженство на тази споделена физическа и емоционална близост.

Дълго, много дълго след това, и двамата не бяха в състояние да проронят дума. Поемаха с мъка въздух, от време на време се кикотеха на смешната си безпомощност да се помръднат. Най-сетне Мат се свлече бавно до Лорън. Единият крак и едната му ръка обаче продължаваха да я притискат — нещо като мълчалива демонстрация на собственост, която тя нямаше никакво намерение да оспорва. Косите ѝ, разпилени върху възглавницата, го гъделичкаха по бузата.

— Как се чувстваш? — гърлено прошепна Мат.

— Замаяна... Не съм си и представяла...

— Не си ли?

— Добре ли беше? — Лорън отлепи с усилие натежалите си клепачи и го погледна.

— Добре? „Добре“ не казва нищо! — подхвърли той ухилен. — Е, но ти без друго знаеш...

— Не знам...

Усмивката му се стопи, заменена от искрена загриженост. Протегна ръка и приглади нежно залепналите влажни кичури от челото ѝ.

— Прости ми, ако съм ти причинил болка, но трябваше да ми кажеш... Щях да бъда по-внимателен...

— Но защо? Никога не съм се чувствала така невероятно!

— И в началото ли?

— Дори и в началото! — недоверчиво извитата му вежда я накара да послъже. — Искях да ме заболи. Струваше ми се, че без тази болка, щях да пропусна нещо важно в живота си. Звучи малко глупаво, нали?

Мат не отговори на въпроса. Поглади веждата ѝ с пръст и сам попита:

— Защо не ми каза нищо?

— Толкова ли е важно? — Лорън замълча. Изпитваше леко угризение. — Искам да кажа, че и двамата сме зрели хора. Съзнавах какво върша...

— Мислиш ли, че го съзнаваш напълно?

— Разбира се! — натърти тя разпалено. Не проумяваше накъде бие Мат.

— Аз не те пазих, Лорън.

За секунда тя зяпна, но в следващия миг вече се усмихваше широко.

— Страхотно!

— Как така страхотно? Не се ли тревожиш за последиците, скъпа? — стъписа се Мат. — Лорън, точно сега едва ли ти е нужно бебе. То би пречило на работата ти, на новия живот, който си избрала.

— Бебе! Боже мой, би било чудесно! Сигурна съм, че ще се справя и с това!

— Учудваш ме. Не съм подозирал, че толкова искаш дете...

— Да ти призная честно и аз нямах никаква представа — Лорън опря пръст върху носа си. — Успокой се, Мат, сигурно няма нищо. Тия работи рядко стават от един път. Пък и, както сочи науката, датата не е

подходяща... — нави около пръста си влажно кичурче от перчема на Мат и попита: — Ти притесняваш ли се?

— Притеснявам се, разбира се! Как така изведнъж бебе? Зрели хора като нас планират тези работи...

— Ето го пак Мат с вечната му предпазливост! — Лорън подръпна закачливо косата му. — Не си слагай такава грижа на сърцето, Мат! Ако случайно съм забременяла, ще измисля начин да се оправя. Щом искам бебе, всичко ще си дойде на мястото.

— Ти си непоправима романтичка! — промърмори Мат, ала очите му таяха някаква тъга.

— Мислиш си за това, че скоро заминаваш — Лорън вече не се усмихваше.

— Рано или късно ще трябва да замина.

— Това не бива да те тревожи, Мат! Няма нищо страшно. Не искам да се чувстваш обвързан заради станалото между нас. Не искам и никога няма да поискам повече от това, което пожелаеш да ми дадеш.

— Ужасно „джентълменско“ от твоя страна! — изсумтя той и се стовари на възглавницата.

— А какво предпочиташ — да се затръшкам и да настоявам да се оженим? — попита тя объркана. — Времената са други, Мат. Фактът, че сме се любили, не означава, че си длъжен да ме направиш „честна жена“. Пък и, право да ти кажа, не се чувствам „обезчестена“, а по-скоро... че съм родена с късмет...

Мат обърна глава и я изгледа изненадано.

— Би ли ми обяснила?

— Това, което изживях преди малко, беше прекрасно, невероятно! Не съм дръзвала дори да го мечтая...

— Но защо, Лорън? Наистина не проумявам! Ти си красива, очарователна, интелигентна, сама каза, че времената сега са други. Девствена жена на твоята възраст е истинска рядкост...

— Нима си мислиш, че ще се хвърля в прегръдките на първия срещнат, само за да кажа, че съм спала с мъж?

Личеше, че въпросът му я беше наскърбил. Мат се претърколи, покри я с тяло и притисна лицето ѝ в едрите си длани.

— Разбира се, че не си го мисля, скъпо мое момиче! Не ти, аз съм щастливецът тази вечер. Защото ми даде онова, което друг мъж не беше получавал. Тази бе една от причините да не спра...

— Една? Значи има и други?

Въпреки липсата на светлина, Лорън забеляза стеснителната му усмивка.

— Другите са тук — Мат сложи ръка на коляното ѝ и бавно я плъзна нагоре. — Тук и тук, и тук... — Докосваше с безмерна нежност венериния хълм, заоблените ѝ гърди, опирайки накрая показалец в слепоочието ѝ. — Ти цялата — плът, душа и ум. До теб просто пламвам, Лорън.

— О, мили Боже! — само успя да промълви тя, като усети как отново по тялото ѝ се разливат горещите талази на желанието. Разумът ѝ не го побираше! Чудеше се да се радва ли или да се срамува заради тази ненаситна жажда на плътта? Само допреди минута ѝ се струваше, че е невъзможно... Тялото обаче изглежда въобще не се интересуваше от разни дълбокомислени съждения и заговори на своя красноречив език.

А Матю Крюгер вече бе доказал, че умееше добре да го разбира...

Когато бе „прочетено“ и продължението на тази невероятна, вълнуваща, възхитителна история, Лорън заспа дълбоко. Изобщо не разбра, че Мат остана буден още дълго. Взираше се замислен в тъмнината, докато накрая сънят не го обори.

Лорън се събуди със странното усещане, че по гърба ѝ се разлива приятна топлина. Клепачите ѝ трепнаха, отвори очи и затаи дъх. Не смееше да помръдне, за да не развали магията. Обходи завивките с поглед, докато в полезрението ѝ не попадна една едра, загоряла от слънцето ръка, отпусната върху белия чаршаф. Мат.

Изви едва-едва глава и проследи с очи очертанието на ръката от китката към рамото — едро, силно, сякаш излято от бронз. Мат!

Много бавно и съвсем безшумно се обърна настрана. Най-последно можеше да го види целия. Сърцето ѝ се разтуптя. Преливаше от нежност, готово да се разтопи. Мат спеше дълбоко. Гъстите тъмни ресници засенчваха едва забележимо изсечените скули, устата му бе леко разтворена, устните отпуснати. Жадно плъзна поглед по тялото му. Снощи можеше да го докосва с ръце, да се опива от изваяното съвършенство на плътта, сега бе ред на очите да се наслаждават.

А Мат наистина изглеждаше великолепно.

Почти самодоволна усмивка разцъфна на лицето ѝ. Беше на седмото небе от щастие. Чувстваше се пълноценна, задоволена — истинска жена. Не устоя на изкушението, наклони глава и докосна гърдите му с устни. Затворила очи, Лорън се опиваше от прелестно уханье на топлата влажна кожа.

Ненадейно усети нечия ръка около кръста си и надигна отривисто глава. Мат лежеше със затворени очи, а върху устните му играеше едва загатната усмивка.

— Сънувам ли? — прошепна той.

В отговор Лорън се понадигна, обви ръце около шията му и шумно го целуна. Усмивката му мигом стана по-широка. Претърколи се на гръб, като я привлече върху себе си. Чак тогава отвори очи.

Минута-две просто се взираха един в друг. Лорън не беше сигурна какво Мат можеше да прочете в очите ѝ, ала неговите говореха красноречиво, че е щастлив. Тези очи я караха да се чувства единствена, неповторима.

— Здравей — най-сетне проговори той.

— Здравей — Лорън преглътна бучката, заседнала в гърлото ѝ.

— Как спа?

— Разкошно!

— Имаше ли призраци?

Тя поклати отрицателно глава.

— А разни странни шумове?

— Не, не чух нищо! Май Бет ще се окаже права, че ми трябва бодигард.

— Значи затова го направи? Защото ти е трябвал бодигард? — Мат я пощипна за наказание.

— Знаеш много добре защо го направих! — запротестира Лорън, но трябваше да си поеме глътка въздух, когато Мат я притисна доста по-интимно към себе си. — Хей, какво правиш?

— Ти си виновна — започна първа! — ухили се той. — Ако случайно не знаеш, рано сутрин мъжете са най-потентни.

— Чувала съм, че мъжете са във върховна форма между двайсет и трийсет години, а ако не се лъжа, ти отдавна си ги попрехвърлил. Изобщо, ти ме изумяваш!

— А аз твърдя, че ти си тази, която предлага изненадите. Девствените жени обикновено са доста стеснителни и срамежливи...

— Тъй като вече не съм девствена, смятам, че държанието ми е оправдано — изкикоти се Лорън.

Мат се претърколи заедно с нея, така че сега тя остана да лежи по гръб. Надигна се на лакът и, както Лорън бе направила преди малко, започна да целува и да милва с очи всеки сантиметър от стройното ѝ тяло.

— Господи, Лорън, не мога да повярвам... Ти си толкова красива! — възкликна той с благоговение. — Нали не съжаляваш? — очите им се срещнаха.

Лорън поклати мълчаливо глава, стъписана и очарована от начина, по който Мат я гледаше.

— А ти съжаляваш ли?

— Не, за това не съжалявам — опря дългия си показалец в основата на шията ѝ и го плъзна бавно надолу. — Безпокоя се, че още нямам отговор на твоите въпроси.

— Не мисли за това сега — прошепна тя настойчиво. Странно, но в момента не ѝ се искаше никакъв страничен въпрос да ѝ отнеме безценните минути, които можеше да посвети на Мат.

— Ако не започна веднага да мисля за това, ще ми се приискат разни други работи. Или май си забравила, че днес не е неделя?

— О, Господи! — Лорън погледна стреснато часовника на тоалетката, изскубна се от прегръдката на Мат и скочи от леглото. — Аз ще взема първо душ — сети се за дефицита от топла вода и подвикна през рамо: — След две минути съм готова!

Почти удържа на думата си, но като се върна в спалнята, от Мат нямаше и следа. Обзе я паника, видя обаче дрехите му, разхвърляни по пода, и се успокои.

— Мат? — както си беше загърната с хавлиената кърпа, заслиза по стълбите. — Хей, Мат?

Отдолу се носеше ухание на прясно сварено кафе, ала отговор не последва. Лорън тъкмо се чудеше къде ли се е дянал, когато входната врата се отвори и той нахълта с кожен куфар в ръката. Беше гол-голеничък — както майка го е родила.

— Матю Крюгер! Що за безобразие! Какво ще си кажат съседите, ако те видят...

С три скока Мат се добра до нея и сложи край на уж разгневената тирада с шумна целувка. После продължи по стълбите.

— Нищо няма да кажат, защото дърветата ме скриваха. А навън е разкошен ден!

Лорън изобщо не мислеше да спори с него. И как да спори, след като зяпаше едва ли не с отворена уста великолепната му фигура? Висок и строен, широкоплещест, тесен в ханша и тези стегнати изваяни бедра! Ако не се налагаше да бърза за работа, сигурно щеше да изтича след него в банята, само и само да го докосне с ръка.

Времето обаче я притискаше. Набързо изсуши косата си и се гримира, докато Мат се къпеше и бръснеше в банята. Облякоха се и слязоха в кухнята. Приготвиха си за закуска бъркани яйца и препечени филийки. След малко ометоха чиниите. Тогава Мат й каза какво ще прави през деня.

— Имам две срещи — в десет сутринта и в два. Можем да отидем с моята кола до Бостън, на обяд да хапнем заедно, а довечера, като тръгнем за насам, ще напазаруваме в някой супермаркет. Какво ще кажеш за моя план?

В тона му имаше даже закачливи нотки, но Лорън изведнъж се сети за мисията, с която Мат сам се бе нагърбил. Той смяташе да не я изпуска от очи, доколкото това бе възможно, за да я пази, както й беше обещал. Тя, естествено, нямаше нищо против, но... Имаше едно голямо „но“.

— Мат, по моя въпрос... Какво ще правим? Просто ще чакаме ли?

— Засега да. Ще видим дали моето присъствие тук ще промени нещо.

— Добре, но ако нищо не се случи, не можем да сме сигурни, че този неизвестен „някой“ не се спотайва временно, докато си тук. Ти все едно не можеш да останеш вечно...

— Знам — Мат отмести поглед настрана. — Днес смятам да се обадя на двама-трима души...

— На кого ще се обаждаш?

— На хора, които може да се окажат по-проницателни от нас — известни нотки на напрежение отекнаха в гласа му, ала в очите му се четеше нежност, когато я погледна пак. — Не искам да мислиш за това, Лорън. За момента го остави на мен.

— Но, Мат, това е мой проблем! Няма да е честно да стоваря всичко върху плещите ти, а аз да си измия ръцете. Не си длъжен да го

правиш.

В първия момент Мат като че ли бе готов да спори с нея, но явно после се отказа. Надигна чашата си и пресуши остатъка от кафето.

— Приеми, че го дължа на Брад тогава. Той ми беше приятел, а ти си негова сестра. Най-малкото, което бих могъл да направя, е да ти се притека на помощ, когато имаш нужда.

Лорън предпочиташе да чуе по-друг отговор, но всъщност сама си го бе изпросила.

— Пък и в края на краищата плещите ми са широчки... — добави той с подкупваща усмивка. — Мисля, че ще се справя! А, сетих се за нещо друго. Нали ти дадох списък с имена на майстори? Ти ли ще им се обадиш или аз да свърша и тая работа?

— Къпал си се със студена вода, нали? — сконфузи се Лорън.

— Е, не беше съвсем ледена...

— Аз ще им се обадя. Достатъчно е това, което правиш за мен. Бих се радвала обаче, ако си тук, когато разговаряме. Струва ми се, че тези момчета стават съвсем други, като видят мъж в къщата — допълни с доста хладен тон. Замълча за кратко, после попита предпазливо: — Докога си тук? — предполагаше, че Мат ще остане най-много още два-три дни, и само като си помисли за това, усети празнота в душата си.

— Мислих снощи и за това... — Мат потърка с ръка тила си. — В четвъртък и петък трябва да съм в Лиоминстър, но ще се върна в четвъртък вечерта и на другата сутрин пак ще замина — пое си бързо дъх и продължи: — Разбира се, ако присъствието ми не те притеснява, Лорън! Няма проблеми, ще те разбере... Хей, какво ти става? Да не се разцивриш? Най-обичам подсмърчащи физиономии на закуска!

— Тогава не ми се прави на интересен! — скара му се Лорън. Сложи мръсните чинии в мивката и, като се върна на масата, го прегърна, притискайки буза в неговата. — Естествено, че искам да живееш тук, глупчо! Докато можеш. Дължиш ми го, освен това...

— Така ли?

— Показа ми някои прелестни страни от живота, които не познавах. Нещо ми подсказва, че има още много да се уча...

— Така си и знаех! Искаш само моето тяло!

— Кой знае? — отвърна тя ухилена. — Може би...

През следващите дни Лорън и Мат прекарваха заедно всяка свободна минута. Пътуваха заедно до Бостън и обратно. Обядваха заедно. Когато Мат привършеше по-рано с ангажиментите си, а Лорън още бе на работа, той се настаняваше на пейката пред магазина, та накрая Бет предложи да му вземат наем.

— Или да го наемем на почасова работа.

— Зарежи това! — набърчи нос Лорън. — Като се сетя само как трябваше да увещаваме Джейми да мине на пълен работен ден... Пък и какво разбира от изкуство Мат?

— Ще ми се да знам какво разбира от разни други неща! — подхвърли Бет с доста преднамерено провлечен глас.

— О, знае едно друго... — бе единственият коментар на Лорън.

Съзнаваше прекрасно, че Бет пуска въдици. Естествено не криеше, че Мат живее в Линкълн. Но имаше неща свещени, които човек не ги обсъжда дори с най-добрата си приятелка. Това бе главната причина за липсата на словоохотливост, но не единствената. Лорън живееше с чувството, че е попаднала в приказка. А Бет сама й бе признала, че й завижда — благородно, както се изрази. Та на Лорън хич не й се щеше да налива масло в огъня.

— Слава Богу, че поне те пази от неприятни инциденти... — отбеляза Бет след многозначителна въздишка.

— Да, това го прави.

Действително, откакто Мат се пресели в Линкълн, странните необясними „случки“ спряха. Лорън отново се почувства сигурна дотам, че почти забрави за проблема. Но не съвсем...

Във вторник вечерта попита Мат дали се е обаждал на онези „по-проницателните“ хора. Той отговори „да“ и каза, че нещата са задвижени в нужната посока. Лорън не посмя да го разпитва повече.

На следващата вечер обаче не се сдържа.

— Има ли нещо ново по въпроса? — подхвърли възможно най-внимателно.

— Засега не. Нужно е време.

— За какво? Не те разбирам...

— Трябва да се поразпитат някои хора, с други да се поговори. Имай ми доверие, Лорън! Нали така се разбрахме?

Умолителните нотки в гласа му мигновено стопиха напрежението и Лорън се предаде. Колкото и да се мъчеше обаче, не

успя да преодолее вътрешното убеждение, че между станалите инциденти има връзка. В определен момент щяха да се подновят, въпреки че Мат се бе вживял в ролята на неин закрилник. И точно това я плашеше.

В четвъртък Мат стана призори, взе душ, избърсна се, облече се и чак тогава събуди Лорън, за да се сбогуват.

— Защо не ме вдигна по-рано? — бързо се разсъни тя, макар че бе доста изтощена след поредната любовна нощ. — Щях да ти приготвя закуска.

— Нямам време. Ще хапна понички с кафе, като стигна там.

— Как не ми се ще да заминаваш!

— Довечера се връщам.

— Знам, но цял ден ще съм като на тръни. Струва ми се, че Лиоминстър е ужасно далеч.

— И на мен — въздъхна Мат, целуна я по устните, после се насили да се усмихне. — Пази се, обич моя, чу ли! Бъди внимателна по пътя и не забравяй да залостиш добре вратите!

— Няма. На добър път, Мат! И успех!

Преди да излезе от спалнята, Мат ѝ махна с ръка. Лорън скочи от леглото и се залепи до прозореца. Видя го да се качва в колата, моторът изръмжа и малко след това колата се скри от погледа ѝ. За да потисне тревожното чувство в душата си, тя влезе в банята, взе душ, после се облече и слезе в кухнята. Насила изяде закуската. Едва тогава си позволи да се отпусне в креслото и се отдаде на размисъл. Мат вече ѝ липсваше. Свикна с присъствието му, макар че всъщност от два дни бяха заедно. Нещо повече, май се беше пристрастила към присъствието му. Закуската без него не беше същата. Между другото, не се съмняваше, че днес по навик щеше да поглежда често към скамейката пред магазина, убедена, че той е седнал там.

Най-съкровено, но и най-безумното желание бе Мат да си остане завинаги в Бостън. Съзнаваше, че това е невъзможно. Ето, днес замина за Лиоминстър. След седмица, най-късно след две, щеше да се върне в Калифорния. И тогава? Щяха да си говорят по телефона. От време на време да се срещат...

Още отсега бе наясно, че това няма да ѝ стига. Искаше да бъде всеки ден с Мат, да живее с него в Линкълн. Ако в началото случайно бе имала резерви по отношение на произхода, професията или

характера му, вече те не съществуваша. Не се съмняваше, че е израснал в здрава семейна атмосфера, професията му бе солидна, характерът — сигурен, надежден. В него нямаше дори следа от грубост или вулгарност. Напротив, държеше се като безупречен джентълмен. Фактът, че избягваше да говори надълго и нашироко за Брад, вече не й правеше впечатление. Очевидно тактично се опитваше да заобиколи тази деликатна тема.

Имаше и още нещо, което Лорън не можеше да не оцени. Мат бе извадил на повърхността нови непознати страни от личността ѝ. Откакто бяха заедно, узря като жена. Той я накара да повярва, че е красива и желана. По-рано трябваше да се огледа в огледалото, за да добие самочувствие, сега ѝ стигаше възхитата в погледа на Мат. Мнението на другите нямаше никакво значение, щом Мат намираще, че е красива...

Лорън въздъхна тихичко и се изправи. Щеше да оправи кухнята, да отиде на работа, после да се прибере вкъщи. Скоро след това Мат щеше да се прибере. За утрешния ден просто нямаше да мисли.

Ден за ден... Какво друго ѝ оставаше?

С кухнята, естествено, проблеми нямаше. Проблемите дойдоха, когато се качи в колата. Завъртя ключа, но моторът сякаш беше онемял. Върна се вкъщи, обади се в сервиза и след половин час аварийната кола пристигна.

— Акумулаторът е свършил — бе кратката диагноза на механика.

— Невъзможно! Чисто нов акумулатор! Купих го само преди четири месеца.

— Свършил е — повтори упорито механикът. Взе някакви кабели от чантата си и се зае да го зарежда. — Навярно сте забравили светлините.

— Изключено! Винаги ги проверявам.

— Друг кара ли колата? Възможно е той да ги е забравил.

— Никой друг, освен мен, не кара тази кола. Стои в гаража от вторник сутринта... — всъщност във вторник Мат я вкара в гаража, но той никога не би оставил фаровете включени. — Случвало се е и по-дълго да не е в движение, но никога не съм имала проблеми.

— Просто акумулаторът е изтощен, иначе изглежда съвсем наред. Бързо ще го зареда.

Така и стана. Лорън закъсня само с четвърт час за работа, но тази нова неприятност не ѝ даваше мира. Хрумна ѝ, че същият човек, който беше развалил вратата на гаража, сега отново бе проникнал там, включил бе фаровете, докато акумулаторът се изтощи, после ги бе изключил. Реши да обсъди тази възможност с Мат, когато се прибере от Лиоминстър, но това не ѝ помогна особено да преодолее нервността си през целия ден. Вечерта, преди да се качи в колата си в закрития паркинг, Лорън дълго се оглежда, надзърна към задната седалка и чак тогава седна зад волана.

Този път нямаше проблеми. Когато стигна в Линкълн, реши да напазарува. Мат щеше се върне най-рано в девет, но ѝ се щеше да се прибере по светло. Само като си помислеше, че може би някой я следи, изпадаше в ужас от тъмнината.

Вкъщи Лорън залости здраво врати и прозорци, ала това не ѝ донесе кой знае какво успокоение. Прибра покупките, приготви всичко необходимо за вечеря, наля си чаша вино и седна да чака Мат във всекидневната, без да пали осветлението. Останалите лампи в къщата горяха, но тя предпочете да стои на тъмно. Скрита в тъмнината. Разтревожена. Притисната от мрачни мисли. Съзнаваше, че до голяма степен всичко е плод на въображението ѝ, но от това не ѝ ставаше по-леко.

Струваше ѝ се, че времето е спряло, макар че малко след девет чу изскърцване на спирачки. Надникна предпазливо през прозореца и въздъхна с огромно облекчение, като видя, че Мат слиза от колата. Излетя като стрела към входната врата. Още не прекрачил прага, тя се хвърли на врата му.

— Господи, как се радвам, че се върна!

— Действаш страхотно на самочувствието ми. От четиринайсет часа никой не ми е устройвал такова посрещане! — подхвърли той, ухилен до ушите.

— Тринайсет и половина — поправи го Лорън и надигна лице за целувка. Получи я и мигновено нервността я напусна.

— Как мина?

— Много добре. Струва ми се, че изчистихме и последните разногласия с местните власти, така че можем да получим строителната виза, а това е супер, защото всички останали звена са на линия, готови да започват.

— Чудесно! Браво!

— Говорих и с Томас — Томас Гелинг бе шефът на строителната фирма. Лорън се свърза с него във вторник. — В неделя ще дойде да огледа.

— Но нали започвате работа на твоя строеж, ще му остане ли време да се занимава и с моето ранчо?

Мат я прегърна през рамо и влязоха вътре.

— Трябва да се научиш да разбираш строителния жаргон — усмихна се той. — „Всички са на линия“ означава, че при по-голям късмет има надежда след шест седмици да направим първата копка. Оттам нататък ще минат най-малко още три месеца, докато се отвори работа за електротехници и водопроводчици, каквито са ти нужни на теб. Томас ще има предостатъчно време да приключи с ремонта тук — разбира се, ако се спреш на него. Не искам да се чувстваш задължена да го ангажираш. В списъка има и други имена.

— Вече разговарях с няколко души по телефона, но Томас ми допадна най-много. Ако щеш го наречи инстинкт... — Лорън съзнаваше, че върху преценката ѝ навярно бе повлиял и фактът, че Мат бе избрал именно Томас Гелинг като главен подизпълнител на обекта. Но независимо от това, Томас наистина ѝ бе харесал. Говореше разумно и очевидно не страдаше от предубеждения по отношения на жените.

— Мисля, че ще ти направи силно впечатление, като се запознаеш с него — влязоха в кухнята и Мат се запъти към мивката, сипа обилно количество течен сапун на ръцете си и започна да ги търка енергично. — А твоят ден как мина?

— Чудесно! Всъщност не съвсем... Боже мой, не мога да повярвам, че пак се почна!

— Какво?

— Цял ден бях направо извън релсите от нерви, броях минутите до твоето завръщане, за да ти разкажа какво ми се случи. А ето, че ти влезе, аз мигновено се почувствах сигурна и забравих.

— Какво се е случило? — изгледа я през рамо Мат.

— Сутринта колата ми отказа да запали. Акумулаторът бе изтощен. Трябваше да викам хора от сервиза.

— Как така изтощен? Не каза ли, че си сложила съвсем нов, малко преди да напуснеш Бенингтън?

— Точно така. И именно това е странното. Техникът предположи, че може би съм забравила фаровете. Но аз съм абсолютно сигурна, че не е така.

Дебел пласт сапунена пяна покриваше ръцете на Мат, но той продължаваше упорито да ги търка, смръщил вежди.

— Аз прибрах колата в гаража във вторник сутринта, преди да тръгнем за Бостън с моята. Абсолютно съм сигурен, че не съм включвал фаровете — просто нямаше нужда. А колата си запали съвсем нормално, което означава, че не са били забравени през нощта.

— Точно това си мислех и аз. Тогава остава единственото логично обяснение, че някой отново е влизал в гаража...

— Има ли някаква друга повреда?

— Не, мисля, че не. Тази вечер, когато се връщах от работа, запали без проблеми.

Мат се наведе над мивката, плисна на лицето си сапунена вода, после го изплакна. Лорън му подаде чиста кърпа. Той се изтри грижливо. Лицето му сега изглеждаше освежено, но не по-малко загрижено.

— Може да е станало случайно... — подхвърли колебливо той.

— Вярваш ли го?

— Не.

— Мат, не мислиш ли, че е крайно време да се съобщим в полицията? Искам да кажа, че ако се бях обадила в началото, можеха да ме вземат за откачена, но сега — цял низ от инциденти, това вече е съмнително. Като предупредим в полицията, поне по-често ще пращат патрулните си коли в района.

— Полицията може само да го подплаши — отбеляза Мат с угрижено изражение. — Той ще се скрие за известно време, докато данданията замре, а после пак ще започне да действа. На нас ни трябва да го пипнем!

— Я, стига, Мат! Само се шегувах, като ти казах, че се правиш на Спенсър!

— Знаеш ли, никак няма да е трудно да заложим някой и друг капан! — очите му се оживиха. Явно се запали по идеята.

— Един приятел със сигурност ще ми помогне...

— Какъв е този приятел?

— Запознахме се в Лиоминстър. Работи в дъскорезницата — Мат направи насмешлива гримаса, като се почесваше по врата. — Ако не се лъжа спомена, че известно време бил прибран на топло...

— Затворник?! Ще извикаш някакъв затворник да се грижи за моята сигурност?

— Бивш затворник. От десет години не е криввал от правия път. Човекът бил направо гений по влизане с взлом! Как да му попреча да се гордее с постиженията си.

— Господи! — завъртя очи Лорън. — И аз съм седнала да те слушам, вместо веднага да взема телефона и да се обадя в полицията.

Мат улови ръцете ѝ и започна да ги милва успокоително.

— Заслужава си да се опита, Лорън. Ако знаеш само какви са в полицията...

— Не знам какви са там, защото никога не съм си имала работа с тях, за разлика от някои твои приятелчета — измърмори сърдито Лорън.

Мат я целуна по челото.

— В полицията задават милион въпроси, а после приемат за отговор нещо, което изобщо си нямал намерение да казваш. Тези малки местни участъци не разполагат с достатъчно сили, за да предприемат нещо сериозно, а съм убеден, че никога не биха се обърнали за помощ към щатската полиция или ФБР за случай като този. Освен това, полицаите са по-големи мъжки шовинисти и от предприемачите, с които ти се налага да контактуваш. Ще те третират като невръстна хлапачка, на която отгоре на всичко нещо ѝ хлопа — Мат обхвана с длани главата ѝ и започна нежно да я масажира. — А дори и да приемат оплакването на сериозно, едва ли ще направят нещо повече от това да засилят патрулната охрана. От една страна, трудно биха получили разрешение за нещо повече от своите началници, от друга — те самите хич не се натискат да предприемат стъпки, които впоследствие биха могли да им донесат досадни разправии в съда.

— За разлика от теб! — Лорън се мъчеше да се прави на сърдита, но в тона ѝ определено преобладаваха нотките на възхищение.

— Така е — Мат изпъна палци и очерта нежната извивка на ушите ѝ. — Искам да пипна този, който те тормози. Като разберем кой е, мисля, че ще разберем и мотивите.

— Опитваш се да ме отклониш от правия път!

— Кой, аз?

— Ти я! Не се прави на толкова невинен!

— Не е вярно! Мъча се да те убедя да ме оставиш сам да опитам да се справя с положението.

— С кое по-точно? — гласът ѝ премина в нежен шепот. — Да си поиграеш на стражари и апаши или да ме любиш?

— Ще те накарам да забравиш всичко, Лорън! — прошепна той в ухото ѝ и го докосна с устни. — Обещавам ти. Честна дума!

И Мат удържа на думата си. Още там, в кухнята...

Удържа и на обещанието си да се обади на приятеля си — „специалиста по влизане с взлом“. Още на другата сутрин той се появи с кола, натъпкана догоре с най-невъобразими приспособления, които трябваше да се превърнат в капан за неканения гост. Лорън тръгна за работа преди „експертът“ да е заложил и последната клопка, подхвърляйки полу на шега, полу на сериозно, че май довечера няма да успее да се добере жива до дома си.

В ранния следобед Мат ѝ се обади от Лиоминстър, за да я предупреди, че ще закъснее, защото е поканен на делова вечеря и няма как да откаже. Лорън реши да се поразходи в Бостън и затова предложи на Бет, след като затворят магазина да вечерят заедно, а после да отидат на кино.

— Май те е страх да се прибереш сама вкъщи? — закачи я Бет.

Лорън се изкиска нервно.

— Знаеш ли, заложиха у нас такива невъобразими клопки и капани, че най-вероятно първа аз ще попадна в тях. Няма да повярваш, Бет, но ако някой влезе в гаража, без да е изключил една шашмалогия, върху него пада огромна черна мрежа и в същия миг се разнася пронизителен вой на сирена. На вратите са монтирани ключалки, свързани с приспособления, които, като се задействат, предизвикват електрошок, който те зашеметява. Освен това, веднага се включва и алармата.

— Все едно, че си в шпионски роман! Страхотно! — възкликна Бет, обзета от луд възторг.

— Сигурно, но ако трябваше да гледам отстрани. Даже в дърветата има скрити капани. Човек ще си помисли, че сме станали

трапери.

— Казвам ти, от това ще излезе чудесен бестселър. Като свърши тази история, сядаш и я описваш. Докато се усетиш, ще почнат да те гонят за автографи.

— О, много благодаря! Искам само да пипнем този идиот и да го предадем в полицията.

— Ами ако не е само един? Ако е цял синдикат? — фантазията на Бет се понесе в свободен полет и тя нямаше намерение да я спира. — Представи си, че искат да ти отмъстят за нещо. Пипваш първия и го предаваш на полицията, но тогава в някой от твоите капани попада вторият. Междувременно първият умира в килията си при мистериозни обстоятелства, затова вторият решава да пропее. Има достатъчно доказателства, да бъде осъден целия синдикат. Ти ставаш герой!

— Героиня — поправи я сухо Лорън. — Не мисля обаче, че имаме работа със синдикат. И какво общо мога да имам аз с някакъв синдикат?

— Може би са използвали празната къща като място за срещи и изведнъж ти я купуваш, а те не успяват да опразнят мазето от компрометиращите материали...

— Какво стана с твоята теория за сърдития призрак? — прекъсна я Лорън.

— Струва ми се малко демоде. Идеята за синдиката повече ми допада.

— А на мен не ми харесва нито твой призрак, нито твой синдикат. Ако искаш да вечеряме заедно, трябва да се закълнеш, че повече няма да обелваш дума за това, защото ме изнервяш.

— Ти май си беше изнервена.

— Да, но ти още повече ме напругаш!

— Знам, миличка — Бет я потупа съчувствено по ръката. — Просто се опитвах да се пошегувам...

Същото се опитваше да си внуши и Лорън, когато, след като се разделиха с Бет пред киното и всяка пое в своята посока, внезапно бе завладяна от неприятно усещане, че някой я следи.

СЕДМА ГЛАВА

Отначало това усещане бе смътно и Лорън се питаше дали не е отново някой номер на въображението ѝ, което явно не мирясваше. Погледна крадешком през рамо и продължи напред. Наоколо имаше хора — би предпочела дори да бяха повече — но никой не ѝ се стори подозрителен. Или поне никой не побърза да се скрие в някой вход, когато тя забави крачки и погледна назад.

Продължи по улицата, но като зави в пряката, неприятното усещане се засили. Полазиха я тръпки. Инстинктивно ускори ход, представяйки си мислено пътя, по който трябваше да мине, за да стигне до паркинга — все оживени улици, с изключение на алеята към паркинга.

Отново стрелна поглед назад. Същите безвредни хора — две-три двойки, няколко самотни пешеходци, които от време на време се клатушкаха. Ако някой ѝ посегнеше, щеше да се разкрещи. Все щяха ѝ се притекат на помощ.

Лорън продължи напред. Минувачите оредяха, някои се отклониха към спирката на метрото. Вероятно същата картина беше и зад нея. Тази мисъл само подклаждаше тревогата ѝ.

Лорън зави на следващия ъгъл. Пред нея не се виждаше жива душа. Изобщо не събра кураж да погледне назад. Най-ненадейно в главата ѝ изплува един случай от детството. В махалата им имаше огромна немска овчарка и Лорън изпитваше панически ужас от нея. Майка ѝ беше казала, че трябва да върви край кучето спокойно, без за бърза, защото животните подушвали миризмата на страха. Дали и хората го подушваха. Беше абсолютно сигурна, че в момента направо вонеше.

Въобразяваше си... Развинтено въображение и нищо повече. Онзи шум, който чуваше, съвсем не беше от човешки стъпки, а потракване на климатика от сградата, край която минаваше... Или припукване на някоя току-що паркирана кола... или...

Лорън стрелна уплашен поглед през рамо и едва не припадна. Зад нея вървеше мъж. Висок, едър, облечен в тъмни дрехи. На не повече от двайсет крачки. И бързо скъсяваше дистанцията.

Без изобщо да ѝ пука дали не прибързва със заключенията, Лорън хукна през глава. Зави зад следващия ъгъл и ускори спринта. Подмина някаква ужасно дълга, отчайващо дълга сграда и стигна до алеята, в чиито край бе нейното спасение — будка на пазач.

— Слава Богу! — прошепне Лорън с треперещ глас и продължи стремглаво към заветната цел.

Почти се строполи върху стената на пластмасовото павилионче, но някак си със сетни сили се добра до отвора на будката. Пазачът — млад човек, с прическа „пънк“, абсолютно неподходяща на униформените дрехи — се поклащаше на задните крака на стола в такт с оглушителния „хеви рок“, който гърмеше от касетофона. На коленете му лежеше орфанно списание, а устата му енергично дъвчеше дъвка, което само засилваше впечатлението от ленивия му поглед.

— Един мъж ме преследва! — промълви Лорън, останала без дъх, и погледна панически назад към алеята, по която беше тичала.

С огромно отегчение младият пазач проследи погледа ѝ. Нямаше никой.

— Сигурно се е върнал, като ме е видял, че тичам към вас... — Лорън съзнаваше, че трябва някак да се успокои и да мисли трезво. — Вижте какво, искам да ви помоля за една голяма услуга!

— Зависи каква... — младежът направи балонче от дъвката, спуска го и пак задъвка.

— Бихте ли ме придружили до моята кола?

— На пост съм — повдигна той небрежно едното рамо.

— Зная, но в този час не излизат много коли от гаража. Като спуснете бариерата, могат да почакаят малко. Няма да ви отнеме повече от две-три минути. Само докато се заключва в колата.

Той се почеса по ухото, украсено с множество дрънкулки.

— Казаха са ми да не напускам будката...

— Но аз съм в опасност!

Бавно, като поклащаше глава в такт с музиката, младежът огледа улицата.

— Не виждам никой.

— Може да се е качил по стълбите. Моля ви, помогнете ми!

— Значи апел към наш'то кавалерско чувство...

Предните крака на стола бавно започнаха да се снижават и след цяла вечност опряха в пода. Пазачът се прозя, изправи се и изпъчи гърди. Демонстрацията пред Лорън в случая бе излишна, защото слаботелесната му физика едва ли би й вдъхнала смелост. Добре, че разчиташе донякъде на униформата...

— Отскоро съм на работа — промърмори той провлечено. — Получих строги указания...

— Вижте, ще ви защитя, ако нещо се заядат с вас — Лорън усети, че по гърба й започва да се стича пот. — Шефът сигурно ще ви похвали, че сте помогнали на една редовна клиентка.

— Вие ли сте редовната клиентка?

— Да — от гърлото на Лорън се откърти отчаяна въздишка. Изведнъж се почувства ужасно уморена. Инстинктивно разбираше, че докато е край будката, няма от какво да се страхува, но трябваше да стигне някак до колата си, да се заключи в нея, да я изкара от гаража и да поеме към дома. — Умолявам ви! Само ме придружете по стълбите. Ако не си бяхме губили времето в приказки, вече щяхме да сме там.

— Да, ама ако не си бяхме поприказваме, нямаше да се навия — ухили се нахално младежът. — Разбира се, че ще те придружа до колата!

— Благодаря! — прошепна едва чуто Лорън, поглеждайки крадешком към изхода на гаража, но там нямаше никой.

В това време младежът се бе измъкнал от кафеза си и се присламчи към нея.

— Хайде, сладурче, тръгваме.

Младокът я прихвана свойски под ръка, при което Лорън едва не подскочи. За момент й мина през ум дали не налетя от трън на глог, но както казва друга поговорка: На подарен кон зъбите не се гледат.

Стисна устни и се остави в ръцете на нахакания кавалер. Той пусна за момент ръката й, за да отвори вратата. Лорън оглеждаше тревожно всяко ъгълче, когато започнаха да се изкачват по стълбите.

— Етаж?

— Трети.

Това стълбище — толкова ли беше тясно?

— В махалата ли бачкаш? — попита младокът, като не спираше да дъвче дъвка.

— Да.

Абе тия стълби направо действаха потискащо...

— Не е ли малко късничко?

— Късно е.

Не, това момченце нямаше да посмее... Знаеше, че ако дръзне, щеше да го натопаи пред шефа му...

— Срещичка, а?

— Да... Чакат ме през една пряка оттук.

Последните стълби изкачиха в мълчание. Без да се обръща, Лорън беше сигурна, че „кавалерът“ ѝ се усмихва подигравателно. Естествено, че не ѝ повярва. Поколеба се твърде дълго, преди да му отговори, после пък изстреля думите като картечница.

Младежът блъсна летящата врата и ѝ направи път да мине.

— Винаги ли паркираш на третия етаж?

— Зависи... — отвърна тя разсеяно, очаквайки да мерне в някой ъгъл висока, облечена в черно, мъжка фигура.

— Къде ти е колата?

Тя посочи с ръка. Още половин минута и стигнаха до нея.

— Така. Ето, че те доведохме жива и здрава! — обяви момчето.

В това време Лорън вече бе отключила и след като огледа задната седалка, се тръшна зад волана. Моментално натисна блокиращото копче на своята врата, свали надолу няколко сантиметра прозореца — колкото да измънка едно чистосърдечно „благодаря“ — и завъртя ключа.

— Хей, няма ли да ме закараш до долу? — подвижна пазачът.

Без да каже дума, Лорън дръпна блокиращия бутон на съседната врата. Младежът бързо заобиколи и се мушна вътре. Лорън даже не го изчака да затвори добре и се понесе с опасна скорост по наклонения коридор към изхода. Спътникът ѝ обаче не показваше никакви признаци на тревога, изглежда дори се забавляваше. Лорън закова пред будката, пазачът слезе, а тя тозчас се протегна да заключи вратата. Когато се изправи, пазачът — пънкар, застанал от нейната страна, ѝ правеше знак с ръка да свали прозореца. Лорън неохотно се подчини, отваряйки го пак сантиметър-два.

— А картата? — попита пазачът, като се хилеше нахално.

— О... — Лорън я изрови от чантата и му я подаде. Докато той я разглеждаше внимателно, погледът ѝ се стрелкаше между огледалцето

за обратно виждане и страничните прозорци.

— Изглежда наред... Лорън — върна ѝ картончето и ѝ намигна. — И умната, моето момиче! Карай внимателно — направи някакво въртеливо движение — Лорън бе сигурна, че редовно е тренирано на дансинга — и натисна копчето за вдигане на бариерата.

Без да обели дума, Лорън натисна до дупка педала на газта. Пое си дъх с известно облекчение, чак когато стигна пред сградата на правителствения център. С усилие на волята разхлаби впитите си във волана пръсти и продължи нататък. На няколко пъти се мести от едно платно в друго, за да се убеди, че никой не я преследва.

Докато караше към къщи, объркване и смут постепенно изместваха страха. Накрая я завладя безсилен гняв. Точно в такова състояние на духа Лорън закова колата пред собствения си гараж. Не посмя да изключи мотора и светлините.

Отново се вкопчи във волана, сякаш от това зависеше живота ѝ. Почти не ѝ остана време да обмисля дали да чака заключена тук връщането на Мат — а то едва ли щеше да е скоро — когато два успоредни снопа светлини пронизаха тъмнината.

Лорън почувства, че дъхът ѝ секва. Това беше *той*! Все пак я беше проследил. Трябваше да предприеме нещо, защото колата приближаваше. Мисли бързо! Бързо! Можеше да се втурне към къщата, за да потърси там убежище, ако не бяха тия проклети клопки и капани! Нямаше да има време да ги изключи...

Можеше да хукне през дърветата към съседите и да потърси помощ, но рискът бе огромен. Най-вероятно бе тя самата да попадне в някоя от заложените клопки, а онзи мъж изглеждаше ужасно едър и силен. Можеше да започне да натиска клаксона с всичка сила, с надеждата, че пронизителният звук ще привлече нечие внимание или поне ще подплаши преследвача.

Май нямаше друга възможност...

Опря длан върху клаксона. В следващата секунда сигурно щеше да започне да го натиска с всичка сила, ако от задната кола не се бяха чули три кратки сигнала. Изпълненият с ужас поглед на Лорън се стрелна към огледалцето за обратно виждане.

Мат! Беше Мат!!!

Никога в живота си Лорън не бе изпитвала такова облекчение, никога не се бе чувствала така глупаво, нито толкова бясна. Изскочи

като хала от колата си и пресрещна Мат на половината разстояние, което ги разделяше.

— Не издържам повече! — изкрещя разярена, стиснала ръце в юмруци.

— Лорън, какво...

— Не, това не се издържа! Защо точно на мен? С какво съм заслужила това... това изтезание?

— Успокой се малко, скъпа...

— Писна ми вече, Мат! До гуша ми дойде! — той се опита да я прегърне, но тя отстъпи крачка назад. — Не е справедливо! Виж ме на какво приличам. Парцал. Нервите ми са съсипани. Получих разтягане на врата от постоянно гледане през рамо. Някой ме преследва. После се оказва, че няма такова нещо. Някой е влизал в дома ми. После пък не. Някой насъскал куче срещу мен. Или не. Вече не знам на кого да вярвам! Започвам да си мисля, че преди час ти ме преследваше в Бостън!

— Аз? Преди минути си дойдох от Лиоминстър...

— А аз откъде да знам, че си ти? — изстреля Лорън. Цялата трепереше от нерви. — Изобщо знам ли нещо? Даже в собствения си дом! Не смея да вкарам колата в гаража, за да не се оплета като пате в онази тъпа мрежа. Не смея да си вляза вкъщи, за да не ме удари ток, като мушна ключа в ключалката. Така не мога да живея! — добави с треперещ глас, готова да се разреве. — По дяволите, не мога повече!

Мат протегна ръце и я прегърна. Този път тя нямаше сили да се дръпне, затова продължи да хлипа тихичко на рамото му.

— Нищо, миличко, поплачи си, ще ти олекне — утешаваше я той. — Като се почувстваш по-добре, ще ми разкажеш всичко.

— Няма да ми олекне... — изхълца Лорън.

— Ще се справиш, съкровище, сигурен съм, че ще мине! — мълвеше напевно Мат, като я милваше галбовно по гърба.

— Просто сега си превъзбудена. Май си имала лош ден.

— Лоша нощ...

— Ела да влезем.

Малко след това Лорън се беше свила в единия ъгъл на дивана с чаша бренди, която Мат насила ѝ тикна в ръката. Той премести креслото по-наблизо и седна, като се подпря с лакти върху коленете си.

— Хайде, започни от самото начало. Какво се случи тази вечер?

— Не става дума само за тази вечер. Става въпрос за всичко!

— Искам да знам, нужно е да знам, какво е станало тази вечер? Разбираш ли, Лорън?

Забила поглед в ръба на чашата си, тя отвърна тихо:

— Паникьосах се — Лорън обясни подробно как бе тръгнала към гаража, след като се разделили с Бет пред киното.

— Беше ужасно, когато свих по алея и онзи мъж вървеше след мене...

— Успя ли да го разгледаш?

— Не, всъщност не можах да го разгледам. Обърнах се веднъж и ми се стори огромен и ужасен. После хукнах като луда и повече не съм поглеждала назад.

— Той следваше ли те, докато тичаше?

— Не знам. Когато стигнах до гаража, не се виждаше. Придумах пазача да ме придружи до колата.

— Браво, постъпила си умно!

— Нямаше да говориш така, ако беше видял пазача! — изсумтя Лорън.

— Все едно, един пазач никога не би си позволил волности, когато е на служба, защото знае, че моментално ще изхвърчи от работа.

— И аз така прецених, макар че за момента нямах много възможности за избор.

— Както и да е, важното е, че си се добрала здрава и читава до колата. Забеляза ли някой около гаража?

— Въобще не гледах — Лорън надигна чашата и гаврътна солидна глътка бренди, която явно ѝ опари гърлото. Сбърчи нос, но се съвзе и продължи: — Заключих вратите и подкарах. По пътя дотук никой не ме следваше или поне аз не забелязах. Но като се добрах до къщи, не знаех какво да правя! — извиси глас тя. — Навсякъде беше тъмно и не смеех да си вляза, за да не се заплетя в някоя от твоите проклети клопки. Когато ти се зададе по алеята, реших, че това е *той*, а всъщност не съм сигурна има ли изобщо *той*. Видях някакъв мъж да върви след мен по улицата. Но мога ли да кажа мен ли преследваше или просто си е вървял по пътя?

Мат улови ръцете ѝ и я накара да отпие още малко бренди, което явно имаше положителен ефект. Лорън поне вече не трепереше.

— Страшно съжалявам, че те изплаших — рече Мат.

— Очаквах да се върнеш по-късно.

— Тръгнах насам, веднага след вечерята. Безпокоях се за теб.

— Мат, кажи ми какво да правя? — Лорън го погледна с отчаяние. — Не издържам! Така не може да продължава!

— Знам, знам, скъпа — лицето му бе мрачно. — Имаш ли усещането, че някой те следи и през деня?

— Докато съм на работа ли имаш предвид? — Мат кимна мълчаливо.

Лорън се замисли и чак тогава отговори:

— Не.

— А спомняш ли си да си виждала някога мъж, който горе-долу да прилича на този, който тази вечер е вървял след теб?

Лорън отново не бързаше да отговори, ала накрая сви безпомощно рамене.

— Виждала съм десетки високи едри мъже да се разхождат из Маркетплейс, на никого обаче не съм обръщала специално внимание... като изключим теб — Мат понечи да протестира, но Лорън добави тъжно: — Това е комплимент, глупчо!

— О, така ли? Благодаря!

— Какво ще правя, Мат?

— Мисля. Опитвам се да измисля нещо — млъкна и когато след известно време продължи, сякаш говореше на себе си: — Да е имало от тези странни обаждания по телефона — мълчи се и се чува само тежко дишане или нещо такова? Или да си получавала някакви бележки, някой да е опитвал да установи контакт с теб?

Лорън поклати отрицателно глава, но Мат изглежда не я видя. Свъсил вежди, беше забил поглед в земята.

— Мисля, че трябва да си изпиеш питието и да си легнеш — рече той накрая. — Имала си ужасен...

— Да си изпия питието и да си лягам?! Мат, това не решава нищо!

— Все едно тази нощ няма да измислим нищо. Тук си на сигурно място, а и аз съм с теб.

— Сега си с мен, но утре? Утре съм на работа. Не е възможно всяка секунда да си до мен, а и аз не го искам. Никога през живота си не съм се чувствала безпомощна, но сега като че ли се хвърлям на врата ти, в момента, в който ти се появиш...

— Честно казано, нямам нищо против — опита да се пошегува той, но Лорън го срязва моментално.

— Аз пък имам! Не се понасям, Мат! Не мога и не искам да продължавам да живея в страх!

— Съгласен съм, Лорън — от предишната полуусмивка не бе останала и следа. — Нещо трябва да се направи и трябва да решим какво. Нека обаче го оставим за сутринта.

— Знам какво да направя. Ще се обадим в полицията!

— Имаш ли ми доверие? — Мат улови ръката ѝ.

— Естествено! Но мисля, че...

— Имаш ли ми доверие? — повтори той, приковал очи в нея. Лорън съзнаваше, че е подложена на изпитание. Кимна мълчаливо. — Тогава остави да решим какво да предприемем утре сутринта.

Едва тогава тя забеляза посърналото му лице. Мат беше уморен. И разтревожен.

— Мат, не трябва да се чувстваш отговорен...

— До утре сутринта?

Лорън прехапа долната си устна, после я издаде напред. Не бързаше да отговори, ала когато кимна, мълчаливият ѝ отговор възплащаваше доверието, което той бе търсил.

На сутринта, когато Лорън отвори очи, Мат вече беше станал. Грабна халата си и хукна да го търси. Отвори вратата на кухнята в момента, в който той оставяше слушалката на телефона.

— Мат? — замръзна на прага. Нещо в унило прегърбените му рамене я изпълни с ужас.

Той прекоси разстоянието, което ги разделяше, прегърна я и заговори бързо:

— Лорън, за няколко дни трябва да замина за Калифорния. Току-що направих резервация.

Минута-две Лорън сякаш онемя. Отдавна знаеше, че рано или късно Мат ще си замине, ала...

— Сега ли? — прошепна тя почти беззвучно. — Защо точно сега?

— Важно е. Знаеш, че не бих тръгнал, ако не беше важно.

— Но... Но... Аз какво ще правя? — в момента, в който изрече тези думи, вече съжаляваше. Ненавиждаше се, ненавиждаше и ситуацията.

— Защо не погостуваш на родителите си?

— Не!

— Би могла да спиш при Бет... Само за две нощи.

— Не!

— Тогава наеми си стая в хотел. В „Бостъниън“ или в „Мариот“, някъде около магазина...

— Не! — Лорън се изтръгна от прегръдката му. Стиснала юмруци, продължи: — Няма да бягам като страхливка. Няма да позволя да ме прогонят от собствения ми дом!

Мат прекара пръсти през перчема си. Лицето му изглеждаше напрегнато и уморено, сякаш цяла нощ не беше мигвал.

— Много е важно да отида, Лорън — гласът му не издаваше емоции.

— Разбира се, че ще отидеш — Лорън твърдо бе решила да не се разкисва, да се овладее, да не показва слабост.

— Знаеш, че не ми се иска.

— Няма проблеми — ще се справя сама. Не го ли беше правила цял живот?

— Само за два-три дни...

— Разбирам.

— Не, не разбираш! Мислиш, че те изоставям.

— Мисля точно това, което ти ми каза — че е важно да заминеш за Калифорния — усещаше някакво странно вцепенение. — Кога излита самолетът?

— След два часа — отвърна той, поглеждайки часовника си.

— Мога да те откарам до летището на път за работа...

— Ще закъснееш. Ще отида с моята кола и ще я оставя на паркинга на аерогарата.

Лорън кимна мълчаливо и се запъти към спалнята. Трябваше да се приготвя за работа. Мат взе душ, докато тя се обличаше. По време на закуската почти не размениха дума. Чак когато праметна чантата през рамо, готова да тръгне за работа, Лорън погледна Мат и промълви една чуто:

— На добър час!

Мат я придружи до вратата.

— Знаеш ли как действа това чудо?

— Да — Мат ѝ бе показал още снощи, когато влязоха вкъщи.

— Не забравяй да го включваш, след като излезеш или като си вкъщи.

— Няма.

Излязоха навън и се запътиха към гаража.

— А с това устройство, наясно ли си?

— Мисля, че да — сега ще го изпробвам.

— Лорън! Наистина бих искал...

— Шшт... Умолявам те, Мат! Ние сме големи хора — всеки със своите задължения — Лорън натисна секретния бутон, който ѝ позволяваше да влезе в гаража, без да попадне в мрежата-капан, понечи да се качи в колата си, но Мат я спря. Сложи ръце на раменете ѝ и я погледна право в очите.

— Зная, че ми се сърдиш, че си обидена. Искам обаче да ми повярваш, че никога не бих заминал, ако не беше абсолютно необходимо.

Лорън се взираше безмълвно в него, защото не можеше да си позволи никакви емоции. Само когато Мат я прегърна и я притисна силно до себе си, усети, че омеква. Затвори за момент очи и се отпусна в прегръдката му. Малко след това, се овладя отново.

— Бъди внимателна, момичето ми! — промълви той, преди да се сбогуват. Лицето му изглеждаше ужасно сериозно. — Когато се съмняваш как да постъпиш, довери се на инстинкта си.

За части от секундата Лорън се поколеба. Инстинктът ѝ подсказваше, че Мат не бива да заминава, че той ѝ беше нужен тук, колкото и важно да бе това, което го принуждаваше да отлети за Калифорния. Инстинктът ѝ подсказваше, че това пътуване няма да донесе нищо добро и за двамата...

Разумът обаче надделя. Мат имаше свой дом и своя работа в Сан Франциско. Тя просто нямаше правото на претенции. Всеки бе поел свой път. Тя трябваше да съумее да се справя с живота, както го правеше, преди да се появи Матю Крюгер.

— И ти се пази — прошепна Лорън, сядайки зад волана. Потегли, изкара колата от гаража и направи завой към алеята, без въобще да поглежда назад.

Денят напредваше и Лорън все по-често се улавяше, че губи контрол над емоционалното си състояние. Колкото ѝ да се стараяше да го избегне, мислите ѝ все се отклоняваха към Мат.

„Току-що е пристигнал на летището... Сега самолетът му излита... Прелита над Пенсилвания... Илинойс... Канзас... Юта...“

Бет веднага надуши, че нещо не беше наред. Опита се да предразположи Лорън към разговор, ала успя да изкопчи само, че спешно са извикали Мат от фирмата, и толкова.

— Мислех, че поне още седмица ще бъде тук.

— Нещата са се променили.

— И не ти ли каза нещо по-подробно? — не беше толкова трудно да се доловят обвинителните нотки в тона на Бет.

Лорън, която преглеждаше сутрешната поща, ги пропусна край ушите.

— Каза само, че било важно да замине — отвърна с равен глас. В следващия момент смръщи озадачена чело. — Това пък какво е? Още едно писмо за Сюзан Майлс?

— Коя е тази Сюзан Майлс?

— Че откъде да знам? Тук обаче е написано нейното име и адреса на нашия магазин. Вчера се получи още едно.

— Върни го на подателя.

— Щях, но не е отбелязан на плика.

— А къде е пуснато писмото?

— В Бостън. Като не получи отговор, може би той сам ще се обади в магазина.

— Той? Защо реши, че подателят е „той“?

— Виж само почерка — показа ѝ плика Лорън. — Един такъв разкривен и грозен. Мисля, че е мъж.

— Значи смяташ, че е мъж... — Бет отново даде простор на въображението си. — Хм... Тук надушвам доста възможности. Ти вече си имаш приятел, така че автоматично отпадаш. Оставам аз. Така. Представи си за момент, само си представи, че на това приятелче са му дали името на някакво момиче и са му казали, че работи тук. И той ѝ определя среща с писмо, нали разбираш? Явно обаче, някой е решил да си направи шега с човека, като му е дал измислено име и адрес.

— Защо ще ѝ определя среща с писмо?

— Защо ли? Може да е много срамежлив. Или просто иска да я впечатли с нещо оригинално. Да, точно така — опитва се да бъде оригинален! — прочете на Бет заблестяха дяволито. — Не виждам да е много по-различно от това два дни да киснеш на пейката, а на третия — да седнеш да четеш някаква книга.

— Схванах мисълта ти — отбеляза сухо Лорън. — И предполагам, че младежът е красив и атлетичен, и умен, накратко казано — неотразим.

— Естествено!

— Защо тогава почеркът изглежда толкова неграмотен?

— Не си права! Просто в него има нещо... артистично...

— А, ясно. Предполагам, че и съдържанието на писмото е не по-малко „артистично“.

— О, сигурно! Хайде да го отворим, а? — Бет заговорнически снижи глас.

— Как ще го отворим, Бет? Не е за нас.

— Да, ама е адресирано до магазина.

— И ако твоят красавец се появи да си търси писмата? Предполагам, няма да му е приятно, че сме ги отворили.

— Като ме види, ще ги забрави! В краен случай можем да му кажем, че сме ги изхвърлили. Защо обаче да не ги прочетем преди това? Запази ли и първото?

— Да, тук е, но не мисля, че идеята ти е удачна.

— Какво толкова има да му мислиш! — Бет грабна сивия плик от ръката на Лорън и бързо го отвори. Измъкна листа, разгъна го и се опули озадачена. — Ха, празен. Тук няма нищо!

Лорън също го разглеждаше озадачена.

— Да не би във второто писмо да не е събрал кураж да ѝ напише нещо?

— Къде е първото?

Човъркана от любопитство, Лорън измъкна другия плик от чекмеджето на бюрото и го отвори.

— Същото — празен лист. Какво става тук, Бет?

— Знам ли? Може би тактиката му е да се прави на мистериозен — продължи играта Бет, ала личеше, че губи ентусиазъм.

— Значи ще чакаме следващото му послание, за да разберем самоличността на тази откачалка.

— Така изглежда — сви с безразличие рамене Бет и се запъти към магазина, оставяйки на Лорън да реши какво да прави с писмата.

По необяснима и за самата нея причина, Лорън сгъна грижливо листовете, сложи ги в пликовете и ги прибра в чекмеджето.

За съжаление, цялото това занимание около загадъчните писма бе само временно откъсване от нерадостните мисли и мрачните предчувствия, които с все сила връхлетяха Лорън, когато, по нейните разчети, Мат вече беше кацнал в Сан Франциско.

— Бет, какво ще кажеш да ме приютиш за една-две нощи? — попита тя приятелката си, докато двете се готвеха да затварят магазина. Постара се да прозвучи безгрижно, ала едва ли можеше да залъже Бет.

— С най-голямо удоволствие! Винаги си добре дошла в моя дом.

— Да не ти преча, ако имаш среща?

— Нямам среща!

— Разбираш ли, просто не ми се пътува до Линкълн, но ако си заета, няма проблеми. Ще се оправя...

— Казах ти, че нямам срещи, Лорън!

— Но нали Джо...

— Покани ме да излезем, а аз му отказах. Искаше да отидем сред природата на палатка. С преспиване. Първо — нямам нужната екипировка и второ — изобщо не обичам да спя в палатки сред природата, а още по-малко ми харесва Джо.

— И как разбра, че Джо не ти харесва? Току-що се бяхте запознали...

— Именно! Ти да си чувала някой да те кани на палатка още на първата среща?

— Кой знае, може би щеше да е интересно... — сви рамене Лорън.

— Може би за теб и Мат... Глупости, какво говоря? — изсумтя сърдито Бет. — Мат щеше да те зареже наред гората и да хукне да изкачва някой връх. Не, не! Не мога да повярвам! Да те изостави в такъв момент?!

— Мат си има свой живот, Бет — Лорън много се старал да запази спокоен тон.

— Но той се набути в твоя...

— Той не се е набутил в ничий живот.

— Добре де, промъкна се, навря се. Направи така, че смяташ присъствието му едва ли не крайно необходимо!

— Не е вярно! Съвсем спокойно мога да мина и без него.

— Хм... Затова сега нямаш желание да се прибереш вкъщи.

— Не, не е така, но след снощната история... — Лорън разказа накратко какво ѝ се беше случило, след като се бе разделила с Бет пред киното. — Някак ми е твърде прясно в съзнанието...

— И Мат пак го нямаше, нали? По дяволите, защо мъжете винаги отсъстват, когато имаме нужда от тях?

— Не става въпрос за нужда. Аз съм самостоятелен човек, мога да се грижа за себе си.

— Трябваше да отидеш в полицията. Струва ми се, че не е по силите дори на Мат да се справи. Защо толкова разпалено се противиш на това да се обадиш в полицията?

— Предполагам, че си има основания. И може би е прав...

— А може би основанията му не са чак толкова почтени...

— Какво искаш да кажеш? — напрегнато попита Лорън.

— Размишлявайки, стигам до заключението, че инцидентите започнаха с появата на Мат.

— Не е вярно! Когато станаха първите три, Мат изобщо не е бил тук!

— Грешиш. Ако не ме лъже паметта, първите три инцидента станаха точно няколко дни, преди Мат да цъфне пред магазина. Той потвърди, че горе-долу по това време е дошъл по работа в Бостън. Почти сигурно е бил в града, когато онази кола едва не те блъсна улицата.

— Не съм сигурна, че намекът ти ми харесва!

— И аз не съм казала, че ми харесва, но може би си заслужава да се вземе под внимание...

— Абсурд. Пълен абсурд! Какво общо би могъл да има Мат с всичко това? Защо ще иска да ми причинява зло?

— Знам ли, може би е свързано с Брад?

— Невъзможно! Глупости! Господи, каква нелепост! — категорично я отрязва Лорън, но явно Бет бе постигнала целта, посявайки съмнение в душата ѝ.

Лорън направи всичко възможно, за да се пребори с него. Започна да се самонавива, че Бет или се майтапи, ала го прави ужасно убедително, или й завижда. В известна степен го постигна, защото престана да мисли за това, докато вървяха пеша към дома на Бет, и после, докато помитаха разкошната вечеря. Уви, дотук. По-късно, когато се мъчеше да заспи, сгушена в тъмното на дивана на Бет, неканените мисли — неприятни и тревожни — пак започнаха да я тормозят.

Обаждането на Мат с нищо не помогна. Беше към два след полунощ — Лорън тъкмо бе потънала в неспокоен сън, — когато телефонът на масичката до главата ѝ иззвъня. Лорън подскочи като ужилен и посегна към слушалката.

— Ало?

— Лорън! — разнесе се разтревоженият глас на Мат. — Господи, щях да се побъркам! Като не те открих в дома ти, започнах да звъня по хотелите. Нали каза, че не искаш да нощуваш у Бет?

Изглеждаше ядосан. А на Лорън само това ѝ трябваше.

— Радвам се да те чуя, Мат, нищо, че ме разбуди посред нощ. При мен всичко е нормално. Ти как си?

— Лорън, каза ми, че няма да ходиш никъде!

— Казах ти, но после промених решението си.

— По дяволите! Да беше се обадила поне! Помислих си, че нещо ти се е случило.

— И къде да се обадя? Нямам представа къде си в момента, а още по-малко какъв е телефонът ти.

— Къде мога да бъда? Вкъщи, естествено. И съм единственият Матю Крюгер в указателя на Сан Франциско.

— И откъде да знам аз, че ще решиш да ме потърсиш? Не спомена изобщо за обаждане.

От другия край на жицата долетя тежка въздишка.

— Добре, така е, имаш право. Съжалявам, пропускът е мой. Добре ли си?

— Уморена съм... — и объркана. Съвсем объркана. Нотките в гласа на Мат — отначало някак властни, после поомекнали — само засилиха тази обърканост.

— Извинявай, че се обаждам толкова късно и те събудих. Започнах да звъня преди час и половина и като не обади никой, реших,

че може би си отишла на кино. Видях обаче, че не се връщаш, и какво ли не ми мина през главата! Добре ли си, всичко наред ли е?

— Да, добре съм, всичко е наред.

— Нещо необичайно да се е случвало днес?

— Не, нищо.

— Слава Богу!

Съвсем ясно се долавяше облекчение в гласа му. Между впрочем, гласът му се чуваше наистина изумително ясно, мислено отбеляза Лорън. Сякаш се обаждаше през една пресечка...

— Исках просто да те чуя — продължи Мат — и да ти кажа, че ще се опитам да хвана следобедния самолет, но ще пристигна много късно. За да не те вдигам от леглото, може би ще е по-добре да пренощувам в хотел...

— Не, Мат, ще те чакам в Линкълн! — прекъсна го Лорън. Умората, следите на отминалото напрежение в гласа му я размекнаха.

— Сигурна ли си? Да не те изплаша, ако си заспала?

— Дай сигнал с клаксона като онази вечер, за да знам, че си ти.

— Добре, скъпа. Искам да ти кажа още, че ми липсваш — добави нежно той.

— И ти на мен. Значи до утре, Мат?

— До утре. Пази се!

— И ти, Мат. Чао.

Лорън остави слушалката, сгуши се в леглото и чак тогава ѝ мина през ума, че въобще не го попита как върви работата му. Може би не ѝ се искаше да чуе някакъв уклончив отговор. Мат не бе обелил дума за причината, наложила внезапното му връщане в Сан Франциско. Разбира се, ако беше в Сан Франциско... Наистина ли ангажиментите му бяха забулени в мистерия или просто пак даваше простор на въображението си?

След като се въртя още час в леглото, най-сетне Лорън заспа. Събуди се напрегната и уморена. Беше неделя и можеха да си позволят по-разточителна закуска, но нито закуската, нито веселото бърбрене на Бет оправиха настроението ѝ. Колкото и нелогично да звучеше, вътре в себе си Лорън винеше Бет, че е посяла семената на съмнението в душата ѝ.

Пътуването до Линкълн посред бял ден мина без усложнения. Лорън тъкмо бе прибрала колата в гаража, когато пристигна Томас Гелинг. Веднага ѝ допадна. Приятен, интелигентен и изключително вежлив мъж. Докато оглеждаха къщата, обсъдиха различните варианти и подобрения, които можеха да се направят при ремонта. Лорън без колебание го ангажира.

Срещата с Томас я накара да забрави за известно време тревожните си мисли. По обяд обаче, когато тръгна пак за Бостън заради магазина, объркването, напрежението и съмненията я връхлетяха с пълна сила. Работата я поразсея малко, но като че ли твърде скоро трябваше да поеме обратно за Линкълн. Този път нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Явно конфронтацията беше неизбежна. Лорън го усещаше с всяка своя клетка, с всеки нерв. По природа бе спокоен и миролюбив човек, но станалото през последните седмици я извади от равновесие. Особено след вчерашните приказки на Бет... Веднъж завинаги трябваше да разбере с кого е Мат — с нея или против нея — каквато и да беше истината.

Когато Лорън се прибра обратно в Линкълн, вече се здрачаваше и естествено страхът не закъсня. Оглеждайки се боязливо, подкара колата към гаража. В първия момент мислеше да я остави отвън, но после съобрази, че единственото най-сигурно място е гаражът. Справи се с алармата, прибра колата и тичешком преодоля разстоянието до входа. Пак трябваше да се занимава с предпазното устройство и когато най-накрая залости вратата и включи алармата, над горната ѝ устна блестяха ситни капчици пот.

Пригответи си вечеря, но почти не я докосна, после се премести във всекидневната, взе някаква книга, зачете я и зачака. Обръщаше страница след страница, без нещо да достига до съзнанието ѝ, и чакаше. От време на време задремваше, ала при най-незначителния шум се стряскаше — всъщност огромна част от тези шумове бяха въображаеми — и чакаше.

Полунощ дойде и отмина. Стана един часа. Чак към един и половина отвън се чу шум на приближаваща кола. Този път Лорън не се хвърли към прозореца. Дори не помръдна от дивана. Седеше свита в тъмното и чакаше.

ОСМА ГЛАВА

Лорън чу как ключалката прещрака и, затаила дъх, впери поглед в старата масивна дъбова врата, която бавно се отвори. Мъжът, изпълнил рамката, беше висок и едър. Въпреки че би могъл да бъде онзи същият, който през нощта в петък срещу събота вървеше по петите ѝ в Бостън, този път нямаше съмнение, че това е Мат.

— Ти не изсвири с клаксона! — обвини го тя с треперещ глас.

— Лорън! — Мат изви рязко глава, остави куфара на пода и включи лампата в предверието. Проникналата светлина във всекидневната, макар и дрезгава, му бе достатъчна, за да я забележи свита на дивана. — Какво правиш тук? Бях сигурен, че отдавна си заспала.

— Не изсвири с клаксона.

— Помислих си, че няма да е много подходящо в този късен час. Освен това, нали ти казах — бях сигурен, че спиш — Мат бе застанал под сводестия портал на всекидневната. Светлината падаше в гръб и лицето му оставаше в сянка. — Но както виждам, не си си лягала, нали? — прекоси стаята, приклепна до дивана и хвана леко китките ѝ. Кожата ѝ бе студена. — Защо не си в леглото, миличкото ми?

— Трябва да поговорим.

— Днес си някак особена... Какво има?

— Не знам със сигурност — Лорън продължаваше да седи неподвижна на дивана. — Това е едно от нещата, за които трябва да поговорим.

Смръщил вежди, Мат отпусна ръце върху дивана, после потърси погледа ѝ.

— Какво има, Лорън?

— Седя тук от часове и мисля. Това правих и почти целия ден. И през миналата нощ...

Мат приседна пред дивана, отпусайки ръце на пода.

— За какво?

— За теб. Искам да узная истината, Мат! — Лорън полагаше неимоверни усилия да говори със спокоен глас, ала резултатът бе посредствен. — Искам да знам всичко! Никакви увъртания, никакви уклончиви отговори. Искам да ти задавам въпроси и да получавам точни отговори.

— Не те разбирам... Винаги съм ти отговарял...

— Винаги съм получавала непълни отговори, но може би вината за това е моя. Не ти задавах достатъчно настойчиво въпросите.

— Не разбирам накъде биеш...

— Преди три седмици бях щастлива — Лорън се размърда леко, напъхвайки крака още по-плътно под себе си. — Животът ми се уреждаше така добре, че понякога трябваше да се ощипя, за да повярвам, че не сънувам. И изведнъж с мен започват да се случват разни странни работи, които превърнаха живота ми в кошмар. Някой ме преследва, но аз не знам кой е той и защо го прави?

— Какво общо имам аз това?

— Мат, ти се появи малко след като започна целият този ад. Може би е чисто съвпадение, но изведнъж отникъде изникваш ти. Твърдиш, че си приятел на брат ми, но от една година той вече не е между живите, тъй че не бих могла да го попитам. Знаеш факти от биографията на Брад, които човек може да почерпи от всяко стандартно служебно досие. Вярно е, познаваш някои подробности от характера му, но не е толкова трудно да се добере човек до тях след една пиянска вечер, дори ако преди това изобщо да не си го познавал.

— Не мога да повярвам на ушите си! — промърмори Мат, ала Лорън едва сега започваше.

— Спомням си, че първата вечер, когато ми се представи, спомена, че си пристигнал в Бостън преди седмица. Точно през тази седмица една кола за малко не ме блъсна, ей тъй, както си бях на тротоара и зяпах витрините. Колата отпраши, без да спре и беше абсолютно незапомняща се — какво пречи това да е била една от многото безлични коли под наем, същата като тази, която караш в момента?

— Лорън...

— После ме нападна куче. Ти предположи, че може би е обучавано да реагира на специална свирка. На мен изобщо не ми мина през ума, а ти се сети. Защо?

— За тези неща човек е чел и слушал...

— После вратата на гаража едва не ме премаза. — Лорън напъха ръце в гънките на ризата си. Бяха ледени, въпреки топлата нощ. — Ти се занимаваш със строителство. Останах с впечатлението, че знаеш доста добре как да се откачи временно механизъмът на този тип врати и после пак да се оправи.

— Това е пълен абсурд, Лорън! Ти чуваш ли се какво говориш?

— Не ме прекъсвай! Още не съм свършила! — викна тя.

— Горя от нетърпение да чуя и останалото! — подхвърли саркастично той. Беше се изправил и крачеше из стаята.

Сарказмът му не направи никакво впечатление на Лорън. Времето на недомлъвките бе минало.

— После споделих с теб съмненията си, че в мое отсъствие, някой е влизал в дома ми. Ти моментално откри откъде може да е влязъл. Била развалена ключалката на един от прозорците, впрочем същият, през който ти се вмъкна в къщата ми, с оправданието, че си искал да поогледаш наоколо. Откъде да знам, че не ти си влизал и ровил из моите вещи преди това? — Мат понечи да се защити, но Лорън не го остави. — Онази кола, която ме преследваше през целия път от Бостън дотук, много напомняше по цвят и по размери колата, която си наел. Какво би ти попречило да го направиш? Изпрати ме до гаража, сбогувахме се, после си се качил в колата си, която може би дори си паркирал в същия гараж, и си се лепнал за моята кола до Линкълн. След две-три вечери — онези странни шумове. Ти каза, че заминаваш в Лиоминстър. Удобно алиби, но нямам доказателства, нали?

— Ще ти дам телефони, имена на хора...

— Акумулаторът на моята кола беше свършил. Ти последен я вкара в гаража. Някой ме преследваше по улицата в Бостън. Ти се появи няколко минути, след като аз пристигнах тук.

— Бях в Лиоминстър — вече ти казах и мисля, че ти го прие.

— Точно това искаше — да го приема.

— Искях да ми се довериш.

— Казвал си ми го много пъти. И аз ти повярвах, защото смятах, че си най-откровеният, най-честният и почтен човек, когото съм срещала. Но може би съм бъркала, Мат? Може би през цялото време съм била играчка в ръцете ти...

Свил ръце в юмруци до бедрата си, Мат се изправи пред нея. Сякаш бе надянал на лицето си желязна маска. Очите му обаче хвърляха гневни мълнии.

— Как така изведнъж се преобърна? Ето, какво искам да знам! Ти ми имаше доверие или поне аз си бях въобразил това. Къде, по дяволите, сбърках?

Хладнокръвието на Лорън започна да се стопява. Ако Мат наистина бе невинен — макар че реакцията му далеч не бе най-убедителното доказателство — щеше да се ненавижда ужасно, заради тежките обвинения, с които се бе нахвърлила отгоре му. От друга страна, ако само разиграваше театър, положението ѝ в момента не беше много розово.

— Знаеш ли кога сбърка? Когато в събота сутринта замина за Калифорния...

— Ти ми се разсърди.

— Не, не се разсърдих. Признавам, че останах озадачена, може би и малко засегната, че не обели дума за тази толкова „спешна“ работа, която налагаше непременно да заминеш. Това ме накара да се замисля — въпросите сами изскачаха и се набиваха в съзнанието ми. Не мисля, че съм глупава. Можеше да ми обясниш нещо и щях да го разбера. Но да оставим това, в края на краищата нямам право да ти искам отчет какво става с работата ти. Размишлявайки обаче, стигнах до заключението, че ти доста внимателно подбиращ нещата, които споделяш с мен. Защо говорим по някои въпроси, а по други не? Единственият отговор е, че ти криеш нещо, че има неща, които не желаш да узная.

— Ясно, това е само Бет! — вдигна отривисто ръка Мат. — Тя те е навила. Все едно, че слушам една от нейните вятърничави измишльотини.

— Преди няколко дена исках да отида в полицията — каза Лорън, приковала поглед в Мат. — Всеки нормален човек в моето положение щеше да го направи. Но ти ме разубеди. Беше абсолютно против. Защо?

— Искаш да узнаеш защо? — неочаквано избухна той. Издал глава напред и присвил очи, Мат я пронизваше с поглед. — Ще ти кажа! През последните години от живота си твоят брат беше кривнал от правия път. Имах подозрения, че бившият му шеф стои зад

„инцидентите“, и ако бяхме отишли в полицията, всичко щеше да излезе наяве. Ти щеше да го изживееш много тежко. Опитвах се да те предпазя!

Лорън седеше вцепенена. Тежестта на възцарилото се мълчание я смазваше. Първо почувства, че се задушава от горещина, после изведнъж изстина. После пак ѝ стана горещо и започна да се поти. Притисна с показалец потната кожа над горната си устна и бавно вдигна очи към Мат.

— Какво каза за Брад? — прошепна нерешително. Застанал с разкрачени крака, Мат уморено масажираше тила си. Когато чу въпроса, наведе глава и промърмори:

— Брад имаше неприятности.

Покъртителните нотки на униние и примирение, ако не бяха искрени, можеха да бъдат изиграни само от един изключителен актьор — в това Лорън бе абсолютно убедена.

— Какви неприятности?

— Моля те, Лорън, не бих искал...

— Какви неприятности? — когато той не отговори, за трети път попита: — Какви неприятности?

— Добре — въздъхна примирено Мат. — Брад представяше на фирмата за осребряване раздути сметки и фактури и прибираще разликата в джоба си.

— Не ти вярвам!

— Може би така е най-добре. Брад е мъртъв и нищо не може да се докаже със сигурност. Остават слухове, само слухове.

— Но ти си им повярвал.

— Познавах Брад. Моля те, само не ме разбирай погрешно! — побърза да добави Мат. — Бяхме близки. Беше предан и почтен приятел. По много, много причини дълбоко го уважавах...

— Но?

— Но през цялото време усещах, че вътрешно е неспокоен, сякаш постоянно търсеше и очакваше удобен случай, своя шанс. Честър Хоукинс, неговият шеф, неволно му го даде. Хоукинс е мошеник. С Брад бяхме наясно — нееднократно сме говорили за това. Подкупи, мръсни номера — всичко това и още много други мерзавщини влизаха в арсенала му.

— Но какво толкова е можел да спечели Брад, като надува разходните документи? Кокошкарска работа...

— Не и когато го правиш системно.

— Колко време е продължило това?

— Две, може би и три години. Малко по малко се натрупва солидна сума.

— Но защо? Не проумявам защо му е било нужно да го прави?

— Може би е търсел някаква романтична справедливост, крадейки от крадеца. По-вероятно е обаче да е чувствал, че само като натрупа състояние, ще може да докаже, че не е неудачник.

Лорън изпъшка тихичко, затвори очи и отпусна уморено глава върху облегалката на дивана. Когато заговори, гласът ѝ потреперваше.

— От самото начало съзнавах, че тази сума е твърде голяма! Просто не бе възможно... Но я приех. Взех я и я използвах!

— Точно така е трябвало да направиш! — разпалено извика Мат, като приседна на съседното кресло. — Брад бе спечелил с труда си всеки цент от тези пари. Постъпката му е подсъдна от гледна точка на закона и все пак в известен смисъл бе израз на справедливостта. Години наред се трепеше за Хоукинс, а той му се отплащаше с трохи. Повярвай, Лорън, Брад беше изработил тези пари. И пожела да ти ги остави.

Лорън преглътна, за да овлажни пресъхналото си гърло.

— Наистина ли е било така? Или ми го казваш, за да ми стане по-леко...

— Каза го, наистина! Повярвай ми... А, по дяволите! Вярвай каквото си щеш! — Мат се отпусна тежко върху облегалката на креслото. — В края на краищата важното е, че си вложила парите в нещо полезно и вече никой не може да ти ги отнеме.

Ето, че се връщаха в изходното положение.

— Изглежда, че някой се опитва — отбеляза нервно Лорън. — Дали не е самият онзи Хоукинс?

— Твърди, че не е.

— Ти си разговарял с него?!

Мат се надигна и закрачи отново из стаята.

— Защо мислиш, че ходих до Сан Франциско?

— Не знаех... Предположих, че е било по работа... Ти не ми каза абсолютно нищо!

— Отидох, за да се срещна с него.

— И?

— Той се кълне, че е невинен.

— А ти повярва ли му?

— Знам ли... — Мат спря да крачи и я погледна. — От една страна, струва ми, че той не би посмял да предприеме нищо такова. Брад имаше и други приятели, освен мен. Ако Хоукинс се опита да го обвини, дори сега, година след смъртта на Брад, ще се чуят немалко гласове, които ще изкарат много от кирливите ризи на бившия му шеф на бял свят. А той не би рискувал такова нещо.

— А от друга страна?

— От друга, не изключвам Хоукинс да се опита да действа подмолно — рече с въздишка Мат. — С Брад бяха стигнали, тъй да се каже, до патово положение — всеки знаеше какво върши другия и се шантажираха взаимно. Хоукинс не смееше да уволни Брад, защото се страхуваше, че може да го натопи. Но Брад сега е мъртъв. Възможно е Хоукинс да е решил, че може да успее да си върне част от парите...

— Като ме тероризира?!

— От такива типове можеш да очакваш всичко. Освен това, Хоукинс ще остане в сянка, като наеме някой да му свърши черната работа. Ако е разбрал, че си вложила парите в магазина и в тази къща, може би това е неговото отмъщение...

— Значи се върнахме там, откъдето почнахме.

— Не, не съвсем... — наблегна Мат с трудно сдържан гняв. Сърцето на Лорън подскочи и заби лудешки. — Както сама каза в началото на този разговор, трябва да доизясним някои въпроси — той наклони предизвикателно глава, като не откъсваше очи от нея. — Може аз да съм наемникът на Хоукинс и сега да те въртя на пръста си, както съм го правил през цялото време — режисирам инциденти, после цъфвам и ти обяснявам какво е станало...

— Но защо... Защо ще го правиш? — почти изкрещя Лорън.

— Ти си по отговорите — Мат се стовари тежко на креслото. — Кажи, чакам да го чуя.

— Напротив, нямам отговори, затова съм в това състояние! Струва ми се, че съм попаднала в омагьосан кръг, без никаква надежда да се измъкна някога от него.

— Може би са ми платили добре за „услугата“.

— Не, ти не си алчен за пари! — запротестира Лорън. — Имаш по-други амбиции — сам го каза още когато се запознахме.

— Възможно е да съм те лъгал, просто да съм разигравал театър, нали така? — процеди през зъби Мат. — И след като се нахвърляш с обвинения, нека и аз кажа едно-две неща. Ти си на двацет и девет години и беше девствена, когато се запознахме. Само седмица по-късно станавме любовници. Малко преди това започнали да ти се случват странни инциденти. Ти си уплашена. Нужен ти е някой, който да те пази — Мат изсумтя с отвращение. — Доста висока цена си решила да платиш, бих казал.

На Лорън й се стори, че й зашлевиха оглушителна плесница.

— Не! Никога не съм...

— Всъщност може би в началото си била искрено увлечена. Срецаш як, мускулест мъжага — доста по-различен от хилавите мъжлета, с които си свикнала. Харесвам ти, получаваш своето, а сега се чудиш как по-деликатно да се отървеш от мен!

— Мат! Как можеш...

— Не отговарям на високите ти критерии, така ли е, Лорън? — Мат я пронизваше с очи. — Готова си да повярваш и на най-лошото, само защото не съм достатъчно издигнат за теб?

Лорън почувства, че щеше да се задуши, ако чуеше още една дума. Скочи от дивана и се нахвърли върху Мат.

— Не е вярно! — изкрещя, като го хвана за раменете и го разтърси — отчаян жест, понеже Мат беше много по-едър от нея, но в момента бе наистина обезумяла. — Не е истина, че съм била готова да повярвам и на най-лошото! — погледът й се замъгли от бликналите сълзи. — Но аз трябваше да знам, трябваше! Не съм била с мъж, защото мъжете, които съм срещала досега, не означаваха нищо за мен. Докато не се появи ти! — от очите й закапаха сълзи и опариха страните й. — Последните два дни бяха истински кошмар. Умирах бавно, търсех да се уловя за сламки, терзана от жестокия въпрос — възможно ли е да съм допуснала най-голямата си грешка, отдавайки ти всичко, а ти да си от другата страна на барикадата? — коленете й се подкосиха и тя се свлече на пода. — Бях толкова... отчаяна... разкъсвана от болка... — хлипаше тихо. — Не можех... да го крия повече в себе си... Трябваше да ти го кажа... Но и то бе толкова

мъчително... И... и... — пръстите ѝ започнаха да мачкат нежно коляното му сякаш безмълвно молеха за прошка.

— И какво, Лорън? — Мат докосна колебливо с ръка косите ѝ.

— Аз... Аз те обичам... — прошепна глухо Лорън, като не преставаше да хлипа, — а те нараних жестоко... И развалих всичко!

— Господи! — Мат се изхлузи от креслото, коленичи до нея, обгръщайки тялото ѝ с ръце. — Лорън, скъпата ми! Успокой се, бебчо! Не плачи, недей! — редеше той, като я полюшваше гальовно. — Нищо не си развалила. Напротив — ти изрече вълшебните думи и изведнъж всичко си дойде на мястото, всичко придоби кристална яснота.

Лорън бе сгушила глава в гърдите му и продължаваше да хлипа. Изглежда бе твърде разстроена, за да възприеме думите на Мат. Той зарови лице в косите ѝ и я притисна още по-силно в обятията си.

— Всичко е наред, обич моя! — шепнеше Мат, обсипвайки косите и лицето ѝ с нежни целувки. — Всичко ще е наред — сега и после, и завинаги...

Лорън даде воля на сълзите, които се лееха като порой. Не че виждаше нещата чак толкова розови, както изглежда Мат ги възприемаше, ала ѝ се струваше, че така отпусната в обятията му попива силата и безпределната му нежност, и бавно изплува от кошмара, в който бе живяла в последните два дни. Мат милваше гърба ѝ, мълвейки нежни думи, които я успокояваха и ѝ вдъхваха кураж. С всяка дума сякаш мракът отстъпваше и тя правеше една малка крачка към светлината. Топлината на неговото тяло топеше леда, сковал душата ѝ. Лорън усещаше как увереността, силите ѝ се възвръщат, подхранвани от неговата сила.

Мат улови с върха на пръстите брадичката ѝ, повдигна я и я целуна по устата. В този момент Лорън почувства как се разсейват и последните болезнени терзания и на душата ѝ олеква. Беше свободна и много, много влюбена. Притисна между дланите си лицето на Мат и се отдаде на целувката. Когато най-сетне се откъснаха един от друг, и двамата дишаха възбудено, пламнали от желание.

Лорън бавно започна да очертава с устни линията на скулите и брадичката на Мат, докато пръстите ѝ бързаха да разкопчечат първо нейната, после неговата риза. Мат, разбира се, не чакаше специална покана и плъзна ръце към гърдите ѝ.

От вихрения преход между онова вцепенение, в което до преди минути бе изпаднала, и настоящата еуфория на сетивата, на Лорън ѝ се зави свят. Всичко в Мат я възпламеняваше — гъстата изрусяла тук-там от слънцето коса, в която тя зарови пръсти, възбуждащият аромат на влажната му кожа, който вдъхваше с опиянение, възлестите мускули на едрото му тяло, притиснато в нейното.

— Обичам те, Мат! Обичам те! — прошепна, търсейки устата му.
— Искам те! Люби ме!

— О, Господи! Да...

С трескави движения се освободиха от остатъка от дрехи, за да се устремят към рая. Понесени от огнения вихър, бушуващ в телата им, те се издигаха все по-високо, връх след връх на опияняваща наслада. Последният — самата райска порта — достигнаха едновременно, разцепвайки нагнетеното от страст пространство с продължителни победоносни стенания.

Дълго, много дълго Лорън възприемаше единствено усещането за неописуемо блаженство, в което плуваше цялото ѝ същество. В един момент съзнанието ѝ регистрира задъханото дишане на Мат. След около минута си даде сметка, че част от накъсаните звуци излизат от собствените ѝ дробове.

Трябваше да мине още доста време, докато дишането им постепенно се успокои, ала телата им останаха преплетени и никой не помръдна, за да промени това.

— Обичам те, Лорън! — дрезгаво промълви Мат. — И те моля никога вече да не се съмняваш в мен. Това... — гласът му се пресече от вълнение. — Това ще ме погуби...

Заровила лице в топлата извивка на шията му, Лорън мълвеше отново и отново името му. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в него с такава сила сякаш смяташе вечно да го задържи така.

— Съжалявам! Ако знаеш само колко съжалявам! — прошепна тя задавено. — Не трябваше да изричам на глас онези ужасни подозрения!

— Не, ти беше съвсем права. Трябваше да излееш душата си, да се освободиш от всичко, което те измъчваше — Мат наклони главата ѝ назад и се взря настойчиво в очите ѝ. — Нужна ни е истината, обич моя! И на двамата. Има толкова въпроси, които ни тревожат, но нещата само се усложняват, ако не можем да бъдем честни със себе си и с

нашите чувства — с безкрайна нежност приглади назад полепналите по бузата ѝ влажни кичури коса. — Аз също изпитвам несигурност, съмнения. Нерядко, бих казал даже доста често. Когато се запознахме, тази несигурност буквално ме извади от равновесие и боя се, че и досега не съм стъпил здраво на краката си.

— Но защо, Мат? Ти няма за какво да се тревожиш!

— Ти смяташ така, но не и аз. В началото се безпокоях, че може би ме свързваш единствено с Брад, пренасяйки върху мен отношението, което си имала към брат си. Тревожех се, че може да не възприемеш моята професия, да гледаш с пренебрежение на развлеченията, които ти предлагам. После, като си дадох сметка, че се влюбвам в теб, опасявах се, че ти не изпитваш същите чувства — Мат притисна буза в слепоочието ѝ. — А през цялото време се тревожех заради нещата, които ти се случваха. Смятах, че Хоукинс стои зад това, но не ми се искаше да ти го казвам. Измъчваше ме мисълта, че няма да успея да те предпазя или да пипна този мръсник, преди да се опита наистина да посегне на живота ти.

— Ако продължаваш в този дух, мисля, че ще се споминеш много преди някой да се опита да посегне на живота ми — закачи го добродушно Лорън. — Аз какво ще правя тогава?

— Лорън, обичаш ли ме?

— Обичам те, Мат!

— И не те притеснява кой съм, откъде съм, с какво се занимавам?

— Притеснява ме единствено, че си роден на западното крайбрежие, което, уви, е ужасно далеч оттук.

— Господи, ти си истинско съкровище! — той я притисна в обятията си с такава сила, че костите ѝ изпукаха. — Красива, умна, духовита, всеотдайна. Наистина, питам се дали те заслужавам?

Лорън, която мислено бе изрекла същите слова, прошепна:

— Обичам те, Мат! — никога нямаше да ѝ омръзне да му го повтаря.

И без въобще да са се откъсвали един от друг, отново започнаха да се любят.

След час или след два, най-сетне решиха, че все пак трябва да поспят. Сгушена в прегръдката на Мат, Лорън се размърда.

— Мат? — прошепна тихичко.

Той лежеше със затворени очи и тя се чудеше дали не е заспал.

— Мм... — промърмори той, без да отваря очи.

— Даваш ли си сметка какво направихме?

— Ммм! — На устните му заигра дяволита усмивка.

— Но го направихме така, без нищо! — след онази първа нощ Мат бе поел ангажимента да я пази. — Не те ли притеснява?

— Нали ми каза да престана с притесненията?

— Ами ако сме направили бебе...

Мат отвори бавно очи, ала дяволитото му изражение не бе изчезнало.

— И какво от това? Ще си имаме бебе. Едно красиво, здраво, умно бебче.

— Но ти казваше, че такива сериозни стъпки се обмислят, планират се...

— Обичам те, Лорън! — в очите му сияеше особен топъл блясък. — И ако от тази обич се роди едно прекрасно бебе, мисля, че няма да има по-щастлив човек от мен на цялата земя.

— Само ако знаеш колкото те обичам! — прошушна Лорън с блажена въздишка и се сгуши съвсем плътно в Мат.

Малко след това заспа дълбок, спокоен, непробуден сън.

На заранта Мат и Лорън се събудиха по едно и също време, изкъпаха се заедно, заедно приготвиха закуската, заедно закусиха. Изглежда не им омръзваше да се усмихват един на друг, да се докосват с безмерна нежност, да шепнат онези две вълшебни, скъпоценни думи.

Чак когато се приготвиха и трябваше да потеглят за Бостън, Лорън си разреши да забрави за малко това невероятно непознато чувство на споделената любов. Мат седеше на дивана и подреждаше някакви документи в куфарчето си. Тя приближи до него, гушна го и приседна на коленете му.

— Сега разбирам, че беше прав — не можем да отидем в полицията — подхвана тихо. — Не бих искала паметта на брат ми да бъде омърсена, ако случайно в разследването изплуват някои негови далавери. Може би на нашите това да им е безразлично, но на мен — не. Така че, пак сме на изходна позиция. Какво, според теб, трябва да предприемем?

Мат довърши подреждането на купчина писма, прибра ги в куфарчето и го затвори.

— Струва ми се, че е време да потърсим помощ. В полицията не можем да отидем, но нищо не ни пречи да се обърнем към частен детектив — Мат я прегърна през кръста и продължи: — Така ще имаме човек, който ще следи нещата отстрани. Всичко това би могло да е замислено от Хоукинс, но не е изключено да е някой, който няма връзка с него.

— При което мотивите си остават една загадка...

— Нужен ни е нов необременен човек, който би задал въпроси, за които не сме се сетили, който би погледнал на нещата от различен ъгъл... — Мат направи пауза, после попита: — Искаш ли да се свържа с някой частен детектив?

— Да, непременно!

По препоръка на една от бостънските фирми, с които Мат работеше, още същия ден той се обади на някой си Филип Хюбър, известен частен детектив, и насрочи среща за следващата сутрин. През деня, доколкото личните му ангажименти позволяваха, бе плътно до Лорън. Между две делови срещи отскачаше до магазина, обядваха заедно, вечерта, след като затвориха, отидоха на ресторант. Беше доста късно, когато се прибраха в Линкълн. Бяха каталясали от умора.

Лорън взе пощата и разсеяно започна да прехвърля пликовете. Сметката за тока. Сметката за „Мастър кард“. Рекламни материали. Сив плик, някак натрапчиво познат, мигновено привлече вниманието ѝ.

Сюзан Майлс. Адресът беше лориният в Линкълн.

С треперещи ръце Лорън разкъса плика, извади листа и го разгъна. Късче хартия полетя към пода, но самият лист бе празен. Лорън вдигна хартийката. Беше снимка на кожено палто от сребърна лисица, грубо изрязана от някакво списание. Манекенката, снимана с палтото, бе най-безцеремонно обезглавена.

— Мат — извика Лорън, отначало тихичко, след това обаче доста гласовито: — Мат!

Той се появи разгърден на горната площадка на стълбището. Разтревоженото лице на Лорън го накара веднага да се спусне долу. Без да се бави, тя му показва плика.

— Миналият петък, после и в събота в магазина се получиха писма, адресирани до някоя си Сюзан Майлс. Нито Бет, нито аз познаваме особа с такова име. Решихме, че е грешка. Сега получавам

писмо за Сюзан Майлс, адресирано на домашния ми адрес — Лорън подаде листа от плика.

— Но той е празен.

— Както и останалите два. С тази разлика, че в този има и някаква изрезка от списание. Снимка на кожено палто. Нищо повече.

Мат заразглежда намръщено изрезката, после листа и взе плика от ръката ѝ, погледна адреса, надраскан с неграмотен почерк, и накрая каза:

— Тук има някакво послание, което ние не можем да разберем — Значи казваш, че другите две писма са били идентични с това, само дето не е имало изрезка?

— Точно така. Абсолютно същите сиви пликове и хартия за писма.

— Почеркът един и същ ли е?

— Да. Както и пощенското клеймо от Бостън. Право да ти да кажа, не обърнах голямо внимание на първите две. Реших, че са изпратени по погрешка. Но след днешното писмо, вече не мисля така. Който и да е подателят, явно знае домашния ми адрес. Писал е погрешно име, но знае къде работя, къде живея... — Лорън усети онези неприятни тръпки, които плъзваха отвътре и се съсредоточаваха в стомаха, превръщайки го в стегната топка.

— Така е — Мат потърка челото си с пръст. — Възможно ли е да са те взели за тази Сюзан Майлс? — Лорън мълчеше, а Мат отново насочи вниманието си към листовите в ръката си. — Да, така вече има смисъл... Ти непрекъснато се питаше кой би могъл да има някакви мотиви да те заплашва и тероризира. Направихме предположението, че може да е Хоукинс, но ако не е той, трябва да поразнищим новата следа. Ако можехме да разберем коя е тази Сюзан и да я издирим... — Мат вдигна очи и едва тогава забеляза, че Лорън е пребледняла като платно и се олюлява. Прихвана я през кръста, за да не падне. — Лорън, скъпа, какво има? — попита разтревожен той.

— Така си и знаех! — прошепна тя. Широко отворените ѝ очи бяха изпълнени с ужас — ужаса на осъдения. — Беше твърде хубаво, за да е истина.

Мат приклепна леко и лицето му се изравни с нейното. Гледаше я с безкрайна нежност и любов.

— Не трябва да се притесняваш, обич моя. Мисля, че нещата не са чак толкова страшни. Бих казал, по-добре е даже, че имаме тази нова следа преди утрешната среща с детектива.

— Нашите бяха прави! — Лорън скри лице в шепите си. — Не трябваше да го правя! Не трябваше да си играя със съдбата... Затова сега плащам.

— Лорън, не те разбирам...

— Лицето ми, Мат! — извика тя отчаяно. — Моето лице невинаги е изглеждало така. Още като пеленаче, челюстните ми кости са се развили неправилно. Бях грозна. Ти го знаеш — виждал си ме на онази снимка!

— О, Господи! — проумя най-сетне Мат. И последното късче от мозайката си дойде на мястото. — А аз си мислех, че снимката е лоша. И за секунда не ми мина през ум... — той улови ръцете ѝ, свали ги от лицето ѝ и ги притисна до гърдите си. — Подложила си се на пластична операция! — възкликна удивен, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Може да се каже, че почти нямах брадичка, а ухапката ми беше толкова лоша, че ми създаваше трудности при хранене. Затова бях и толкова слаба.

— А сега си хубава... Какво говоря? Сега си истинска красавица! Невероятно! — Мат я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ — първо на едната страна, после от другата. — Няма никакви белези! — обяви въодушевен. — Кога си правила операцията, моя сладка хубавице?

— Тази пролет, точно преди да се преселя в Бостън. В една клиника на Бахамите. Останах там още десет седмици, докато се възстанових напълно.

— Невероятно! — за последен път Мат обходи с очи лицето ѝ и потърси нейните. — Значи миналата пролет... Тоест, ако бях дошъл преди шест месеца, щях да те намеря в Бенингтън и щеше да изглеждаш точно както си те представях. Най-после започвам да проумявам разни неща, които досега не можех да си обясня — защо нямаш опит с мъжете, защо говореше за нов живот, за нова външност... Част от парите на Брад са отишли за операцията, нали? — попита той със светнали очи.

— Съвсем малка. Основната част от сумата, която ми бе необходима за операцията, бе покрита от здравната осигуровка, защото

този физически недостатък бе започнал да застрашава здравето ми.

— Сега се чувстваш добре, нали?

— Определено да — и физически и психически. — Лорън замълча колебливо. — А ти, Мат? Ти как го възприемаш?

— Кое как възприемам? — повтори той озадачен.

— Това за пластичната операция и така нататък...

— Ами че просто съм роден с късмет! Отдавна да те е грабнал някой, ако и по-рано си изглеждала така.

— Не, говоря за самата операция. Не те ли... смуцава?

— Естествено, че не! Защо би трябвало да ме смуцава?

— Родителите ми бяха против нея.

— Но защо, дявол да го вземе? Не виждам да е много по-различно от шината, която слагат на хлапета, за да им оправят своевременно ухапката, или онези леки корекции на носна преграда...

— Докторът направи корекция и на носа ми — изчерви се Лорън.

— Така ли? И как изглеждаше преди? Онази снимка беше в анфас и много не се забелязваше.

— Беше изгърбен — призна тя. — И имах затруднения при дишане. Ако знаеш само как хърках!

— Кълна се, че сега не хъркаш — ухили се Мат. — Сега е съвършен! Влюбен съм в твоето носле! — той очерта с показалец красивата извивка на носа ѝ. — И изглежда съвсем... естествен. Въобще всичко е толкова естествено. Когато те видях, кълна ти се, реших, че или снимката е лоша, или просто си се разхубавила с възрастта.

— Значи Брад не ти е казвал нищо?

— Не. Брад рядко говореше за близките си, но когато споменаваше за теб, винаги долавях нежност в гласа му. Мисля, че се тревожеше за теб. Ако можеше да те види как изглеждаш сега, щеше страшно да се радва!

— Да, сега имам нова физиономия и по всичко изглежда, че прилича много на физиономията на някаква особа, която си има враг, решил да лее кръв.

— Хей, не говори така!

— Е, може би не е чак кръв, но със сигурност преследва нещо!

— Лорън вдигна отчаян поглед към тавана. — Господи, звучи

невероятно! Като някоя от небивалиците на Бет, само че не е. Как мислиш, Мат, съгласен ли си, че тази хипотеза за „погрешно идентифицираната личност“ е най-сериозната, която имаме в момента?

— Хм... Не зачерквам напълно Хоукинс, но като се имат предвид писмата, другата хипотеза ми се струва по-приемлива.

— А какво би могла да означава онази изрезка от списанието?

— Знам ли? Ако имаше нещо написано в писмата, щеше да е по-различно, но така? Три празни листа... Много странно.

— Значи трябва да открием Сюзан Майлс — въздъхна Лорън.

— Май ще трябва. Мисля, че и нашият частен детектив ще се заеме най-напред с това.

Точно така и стана.

Рано на следващата сутрин Мат и Лорън се срещнаха с детектива в малко кафене в Бостън. Разказаха му всичко — подробности за всеки един от загадъчните инциденти, станали с Лорън, завършвайки с двете хипотези — за шефа на Брад и за новата външност на Лорън.

Филип Хюбър се зае с издирването на Сюзан Майлс. За съжаление, след целодневно ровене в градските регистри, не откри лице с такова име. На следващия ден преглежда досиета на местната и щатската полиция, а на по-следващия използва солидните си връзки, за да разшири издирването в останала част на Ню Ингленд и в Ню Йорк.

В четвъртък вечерта резултатът от издирването беше нулев, а в петък следобед временно изоставиха тази работа.

Беше малко преди четири следобед, когато Лорън излезе от магазина. Възнамеряваше да прескочи до банката и да се върне, преди да е дошъл Мат. Почти през цялото време той я следваше навсякъде като сянка, но в този ден имаше свои ангажименти, така че Лорън реши да тръгне сама.

Откакто Джейми мина на пълен работен ден, можеше да си позволи лукса да си тръгва по-раничко от магазина. С Мат бяха намислили да се приберат в Линкълн, да се преоблекат, после да се върнат в Бостън, да наемат лодка и да се разходят по река Конкорд.

Лорън крачеше с приповдигнато настроение при мисълта за предстоящата разходка. Беше се поуспокоила — след онова писмо до Сюзан Майлс в понеделник, не бе имало нови инциденти. Вярно, че през цялото време Мат неотклонно биваше край нея, а когато имаше работа, Филип Хюбър поемаше щафетата.

Лорън сви в пресечката, на която се намираше банката. Почти в същия момент към тротоара плавно приближи кола. Вратата на колата се отвори и някаква мускулиста мутра, която сякаш изникна изпод земята, я блъсна вътре. Преди да осъзнае напълно какво става, Лорън се озова на задната седалка, притисната между двама огромни бабаити. Опита някак да се извърти, но се оказа здраво приклепсена.

— Какво... Какво... е това? — изкрещя, без да се отказва от безнадеждната борба.

— Мирувай, хубавице! Много добре знаеш какво е това — рече канарата, която седеше от лявата ѝ страна.

— Не... Не знам... — опита да измъкне лакътя си от живото менгеме, ала ефектът бе още по-силно затягане. — Пуснете ме! — започна да сипе юмруци по бедрата, които я приклепсваха от двете страни, но две месести лапи веднага обездвижиха ръцете ѝ, като се вкопчиха в китките. — Нямате право! Не можете...

— Както виждаш, можем — заяви същият мъж с вбесяващо спокоен глас.

— Вижте... — опита се да рита. — Аз няма... — успя да се изхлузи малко от седалката, но една ръка обви като железен обръч шията ѝ и я върна обратно. Лорън заби зъби в ръката и чу сподавено ръмжене. В следващия миг получи оглушителна плесница през лицето. Главата ѝ се завъртя. Остра болка прониза черепа ѝ и я зашемети. Отпусна се като парцал върху седалката, като се мъчеше да си поеме дъх.

— Така е по-добре — обади се отново мъжът отляво. — Стой мирно и кротувай!

Дори да искаше, едва ли би могла да продължи да се съпротивлява. Жестоката плесница изчерпа и незначителната силица, която ѝ бе останала след безплодните опити да се измъкне. Челюстта я болеше ужасно и за малко да изпадне в истерия. Ако тия гадове ѝ бяха счупили челюстта след всички мъки, през които мина, за да я оправи, след всичко, което ѝ дойде до главата, именно защото я оправи...

— Не съм тази, за която ме вземате — изломоти през свитите си устни.

— Хм — изсумтя мъжът отляво. — Очаквахме, че ще го кажеш.

— Всъщност по-рано не изглеждах така... — продължи да настоява Лорън. Опипа челюстта си. Болеше я, но изглежда не беше счупена. — Направиха ми пластична операция, защото имах проблеми...

— Знаем ги проблемите ти.

Бабаитът отляво очевидно бе поел ролята на говорител. Лорън се осмели да го разгледа крадешком. Беше с тъмна коса, тъмни очи — с две думи, тъмен тип във всяко отношение. Гледаше право напред, следейки посоката, в която се движеше колата.

— Щом е така, значи сте наясно, че е станала грешка — позволи си да отбележи плахо Лорън.

— Проблемът ти е, че не искаше да те открием — тъмният тип се обърна и я изгледа със смразяващ поглед. — Трябва да призная, че промените не са драстични. Не си глупаво момиче! Сетила си се, че ще търсим някоя, която да изглежда съвсем различно. Или пък не ти се щеше да съсипваш красивото си лице, а? Винаги си си била една суетна кучка!

— Бъркате, не съм тази, за която ме вземате — рече Лорън с умоляващ, треперещ глас. — Бог ми е свидетел, че не ви лъжа! Направих пластична операция, за да коригирам лицев дефект, който имах по рождение. Свържете се с клиниката, поговорете с моя доктор.

— Вече бяхме там — мъжът отново погледна напред. На лицето му играеше ехидна усмивчица. — Не ще и дума, чудесна работа си свършила с фалшифицирането на медицинското досие и ако бяхме глупаци, сигурно щеше да се вържем. Но знаеш, миличка Сюзан, че не сме глупаци!

— Аз не съм Сюзан! Знам, че ме вземате за Сюзан Майлс, защото писмата бяха адресирани на това име, но аз съм Лорън Стивънсън, от Бенингтън, окръг Върмонт. Родителите ми са още там, имам и приятели — можете да проверите!

— Лорън Стивънсън — начинът, по който „говорителят“ оваля името ѝ върху езика си, едва не я накара да повърне. — Защо не, става за фалшиво име като всяко друго.

— Не е фалшиво!

— Малката, ако обичаш, не повишавай глас, че ме боли глава! — стрелна я мъжът със смразяващ поглед.

— Ще говоря както си искам... — опита се да изкрещи Лорън, но една месеста лапа ѝ запуши устата. Лапата дойде отдясно, но гласът, както винаги, отляво.

— К'во искаш, да ти натикам парцал в устата ли?

— Не — побърза да отвърне Лорън в момента, в който освободиха устата ѝ. Трябваше да разговаря с тези типове, да се помъчи да ги убеди, че бъркат, ако не искаше да се прости с всякаква надежда за избавление.

— Тогава не повишавай глас. И говори с уважение! — второто изглежда мъжката добави в последния момент, но той изрече думите с нескрито удоволствие.

Лорън не възнамеряваше да спори. Превъзходството на нейните похитители в чисто физически аспект не подлежеше на коментар — бяха трима с шофьора, и тримата огромни. Но в интелектуално отношение смееше да вярва, че, меко казано, е поне равна с тях. Наистина, изпитваше неописуем страх, а страхът често подвежда разума. Ако успееше обаче да се овладее, да не губи напълно присъствие на духа, имаше шансове за избавление.

В унисон с предишните разсъждения, реши да се съобрази със заповедта на похитителя. Щом иска да му се говори с уважение — щеше да остане удовлетворен.

— Вие кой сте? — Лорън реши да насочи усилията си към мутрата отляво.

— Господи, и ако това не е безочие! По-голяма обида отдавна не бяха ми нанасяли. Отлично знаеш кой съм.

— Не, не знам...

— Знаеш, миличка, знаеш и още как! — той наклони глава и лениво я заоглежда. — Не изглеждаш зле. Косата по-късичка. Личицето — хубавко, само че гримирано по-различно.

— Къде ме водите?

— Не съм много сигурен — мъжът сви безразлично рамене.

— Не може да нямате никакъв план!

— О, имаме, разбира се, че имаме!

Лорън го изчака да продължи, но той мълчеше. Тогава отново пое инициативата.

— Намислили сте да ме изнервите, както през двете предишни седмици.

Мъжът издаде устни, после ги отпусна с одобрително изражение.

— Добре. Много добре.

— Но аз не съм тази, за която ме вземате — възрази тя, като не забравяше уважителния тон. — В началото дори не постигнахте целта си, защото приех, че става дума за случайни инциденти. Нямаше причина да мисля, че са насочени срещу мен.

— Но както виждам, си поумняла.

— Всъщност едва когато получих писмата, адресирани до Сюзан Майлс, проумях, че има някаква заблуда. Преди това просто не можех да си представя, че някой може да има нещо против мен — беше напълно излишно да споменава Честър Хоукинс.

— Така де... — рече провлечено бабаитът отляво.

Лорън почувства натиск върху ръката си отдясно и изви рязко глава. Мъжът се смееше. Без глас, но въпреки това се смееше. Това я вбеси и същевременно я ужаси до смърт. Очевидно похитителите ѝ бяха подготвени, че тя ще отрича, което по принцип обезсмисляше усилията ѝ да ги убеждава. Ала не възнамеряваше да се предава. Трябваше да има изход от цялата тази каша!

Само ако можеше да го намери...

ДЕВЕТА ГЛАВА

За първи път, откакто я натикаха в колата, Лорън плъзна поглед през прозореца. Ако бе очаквала да види тесни, непознати улици, просто беше сбъркала. Колата се движеше по булевард „Стороу“ в посока към крайните квартали на града — същия този маршрут, по който Лорън всеки ден пътуваше.

Страшно ѝ се искаше да разбере какво кроят двамината ѝ „стражи“, но тъй като досегашните опити завършиха с провал, мислите ѝ се насочиха към Мат. Сигурно вече бе отишъл в магазина. С Бет бяха започнали да се тревожат защо закъснява от банката... Банката!

— Имам пари в себе си! — извика тя в изблик на надежда. — Ако всичко това е за пари, ще ги получите — зарови нервно в чантата за плика с чековете и парите в брой, които трябваше да внесе в банката, обаче офертата моментално бе отхвърлена.

— Не ни трябва твоите пари. Шефът ни плаща предостатъчно.

— Кой е шефът?

— О, Сюзан, я не се прави на ударена! Съвсем не сме тия идиоти, за които ни мислиш.

— Кой е казал такова нещо? — подчерта тя с цялата вежливост, на която бе способна. — Просто допускате досадна грешка. Първо, аз не съм Сюзан и второ, нямам никаква представа кой е „шефът“. И именно защото не сте глупави, ще разберете, че казвам самата истина, преди да предприемете нещо по-... по-драстично. Ако продължавате да се запъвате, рано или късно „шефът“ или който и да е, ще ви нарече глупаци, понеже ще стане ясно, че аз не съм лицето, за което ме вземате.

— Много си станала приказлива, моето момиче! — изглежда я косо мъжagата отляво. — По-рано не съм забелязвал да дрънкаш толкова.

— Сюзан Майлс може би не е била от приказливите, но аз от край време съм си бърлива. Вижте, мога да ви посоча много хора,

които ме познават от години и които биха потвърдили моята самоличност.

— Като медицинското досие в клиниката? — въпросът беше риторичен и пропит със сарказъм.

— Това, че не вярвате на медицинското ми досие, не е мой проблем.

— Грешеш. Проблемът си е много твой.

И беше прав. Трябва да опитам друго, заключи Лорън и продължи на глас:

— Добре. Виждам, че не вярвате на медицинското досие, нито ще повярвате на мои близки. Тогава кажете ми поне коя е тази Сюзан Майлс, за която ме вземате?

— Значи искаш да си поиграем на игрички? Дадено, моето момиче! Сюзан Майлс е гаджето на шефа и той ѝ даде всичко, което една жена може да си пожелае... — очите му пронизаха Лорън, а тонът му доби опасно сурови нотки. — Като например пълен сейф с бижута и цял гардероб с кожени палта. Къде са те сега, Сюзан? Все още не сме успели да ги открием. Да не ги продаде, за да купиш онова магазинче или оная съборетина?

— Бижутата?

— И кожата.

— Изрезката! — прошепна ужасена Лорън. — Мат беше прав, че това е някакво послание, но ние не го разбрахме... — думите бяха посрещнати с мълчание. — Нямам нито бижута, нито кожи. Получих известна сума като наследство от брат ми, който почина преди година, и с тези пари купих магазина и къщата.

При други обстоятелства никога не би споделяла подобна информация, особено с такива типове, но в случая обстоятелствата бяха, меко казано, необичайни.

— Значи казваш наследство от брат ти... Трогателно, но не е кой знае колко оригинално. Е, малко по-приемливо звучи от покоен чичо или богата леля, която нямала наследници, или родители, загинали трагично при автомобилна катастрофа.

— Родителите ми са живи и здрави и живеят в Бенингтън. Колин и Надин Стивънсън. Можете да проверите в телефонния указател — мъжът отляво не реагира. — Как иначе щях да отворя магазина? Никога преди това не съм имала нещо собствено...

— О, моля ти се, я се спри!

— Имала ли съм?

— Много ти е къса паметта, моето момиче!

— Какво съм имала?

— Разкошно мъничко бутиче в Уестууд Вилидж. Всъщност ти едва не го съсипа. След като „умря“, шефът го повери на един от хората си и работата в бутика потръгна доста добре.

— Умряла ли съм?! — Лорън се опули. Имаше усещането, че участва в груб фарс, само дето хич не беше смешно. — Но ако съм умряла, какво търся тук и защо ме преследвате?

На мъжа отляво изглежда му писна от нейните въпроси.

— Не си умряла, а само натъкми така нещата, та да изглежда, че си умряла — изръмжа той. — Сви бижутата и кожите, промени си физиономията, купи магазинчето и къщата и си въобрази, че ще се измъкнеш безнаказано — лицето му се свъси като черен облак. — Чуй к'во ще ти кажа! Никой не може да скрои такъв номер на шефа и да се отърве, без да си го получи. Нито пък на мен!

— А на теб какво съм направила? — намери сили да попита тя.

— Направи ме на глупак. Аз докладвах на шефа, че си изгоряла в колата, която катастрофира.

— О!

— О, я! Ако знаеш само какво удоволствие изпитвах да те тормозя през двете седмици! Я, кажи, как се чувстваше, като разбра, че са те открили?

— Аз не знаех... Нали ви казах...

— Бас ловя, че в началото си мислела, че е невъзможно. От край време си била надута кучка с навирен нос!

— Това не е моят нос...

— Като разбра обаче, че сме те открили, какво реши да правиш? Да бягаш? Тц... Нямаше да ти помогне. Веднага щяхме да тръгнем по петите ти — мъжът подсмръкна шумно. Лорън реши, че също страда от дефект в носната кухина. — Да, добре се позабавлявахме, но най-вълнуващото предстой. Това, което съм намислил за днес, ще ти поопърли хубавата косичка. Но този път наистина. Тъй че помисли си върху това, докато си правим разходчица с колата.

„Разходчицата“ ги бе довела в околностите на Линкълн, забеляза Лорън през прозореца на колата. Какво означаваше това „опърляне“?

Какво бе намислил този гаден тип? Да я убие? Трябваше да избяга? Но как?

Свиха от шосе номер две и поеха по улицата, по която всяка вечер се прибираше. Ръцете и краката ѝ започнаха да изтръпват от напрежението и от постоянния натиск от двете страни. Лицето я болеше. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Къде отиваме? — попита глухо.

— Не са ли ти познати тези улици? — в този момент поеха по алеята, която водеше към нейния дом. — Помислих си, че може да поискаш да хвърлиш един прощален поглед.

— Прощален... поглед? — повтори на пресекулки Лорън. Мъжът мълчеше — това е грешка, ужасна грешка! Аз съм Лорън Стивънсън. Наистина съм Лорън Стивънсън!

— Естествено.

— Вижте, ако влезем вкъщи, ще ви покажа всичко, което поискате, за да се легитимирам — акт за раждане, дипломи от колежа, семейни снимки... — Краткото изсумтяване на похитителя ѝ показваше красноречиво какво е мнението за такъв род легитимация. За момент ѝ мина през ума възможно ли е да фалшифицираш семейни снимки, но ново хрумване измести бързо останалите мисли. — Имам и паспорт! Със снимка! — и без да чуе изсумтяване отляво, си даде сметка, че отново удряше на камък. От паспорта нямаше да има полза. Беше го извадила малко преди да замине за Бахамите, така че с нищо не можеше да докаже, че Лорън Стивънсън бе съществувала много преди предполагаемата смърт на Сюзан Майлс. — Дотук с легитимирането... — измърмори тя на себе си. — Сетих се! Колата! Регистрирах я, след като се преместих в Масачусетс.

— Продължавай да напругаш мозъчето си, красавице! — мъжът явно се забавляваше. — Може пък наистина да измислиш нещо, което сме пропуснали да проверим. Не помниш ли, че се поровихме в личните ти вещи?

Лорън настръхна и за момент наистина забрави къде се намира.

— Това, че сте душили парфюма ми и сте си играли с обувките, не е толкова страшно, щом ви доставя удоволствие. Но бельото? Такива извратени... Ах! — изпъшка силно, когато рязко ѝ извиха ръката зад гърба. Заболя я много. — Моля ви, боли... — прошепна умолително.

— Слушай, кукло, няма да търпя да ми се правиш на много умна! Дръж си езика зад зъбите, защото аз командвам парада тук!

— Моля ви — повтори Лорън и пак изпъшка, когато мъжаката пусна ръката ѝ. След това започна да разтрива рамото и лакътя си.

Колата приближаваше към дома ѝ. Лорън надникна през прозореца с тайната надежда да зърне Мат, макар да знаеше, че това е невъзможно. Мат беше в Бостън и навярно вече я търсеше.

Пред гаража шофьорът намали скорост, направи завой и тръгна обратно по алеята.

— Странно местенце си избрала — изкоментира мъжът отляво. — Доста затънтено. Мислех си, че ще покажеш по-висока класа.

Лорън прехапа долната си устна и се въздържа от отговор. Погледна през прозореца с надеждата да мерне някой съсед и да се опита да привлече вниманието му. Уви, не забеляза никой. Пътят както винаги бе спокоен и безлюден.

За безкрайна нейна изненада, подкараха към центъра на градчето. Нахалството на похитителите ѝ я удивляваше, докато не си даде сметка, че трудно някой би я забелязал в колата. Може би, ако се разкрещеше...

— Не си го и помисляй! — предупреди разговорливият бандит сякаш четеше мислите ѝ. — Нали видя, че Мишока има страхотно дясно кроше и не си поплюва.

— Какво значение има, щом ще ме убиеете?

— Болката, Сюзан. Ще те заболи, много ще те боли. Ще страдаш. И сега не си цъфнала, но ако ти е малко, давай, покрещи си! — подкани я ухилен мъжът.

Лорън не се възползва от поканата, ала реши, че ухиленото лице на бабаита е най-грозното нещо, което беше виждала в живота си. Обеща си, че ако случайно някога се отърве, лично ще си достави удоволствието да изтрие дебелашката усмивка от гадната му физиономия!

Минаха край полицейския участък, после — край пазара. Лорън прехапа долната си устна, за да не извика.

— Нищо няма да постигнете с това — обади се тя. — Двама добри хора са вече по следите ви.

— Двама? А, да, говориш за тайното ченге, дето си наела. Сигурно не е лош човек, но нищо няма да открие. А за Крюгер, още ли

не си се сетила?

— Какво да съм се сетила?

— Че е от нашите.

— Лъжеш! — Лорън дори не мигна.

— Все тая, мисли каквото си щеш, щом така искаш — сви рамене мъжът. — Продължавай да се залъгваш с романтични илюзии.

— Всичко друго — да, дрънкай каквото щеш, за да ме изнервиш. Но Мат с вас? Никога!

— Защо мислиш, че прелетя набързо до Калифорния миналата седмица? Да докладва на шефа.

— Знам защо летя до Калифорния и не беше, за да докладва на твоя шеф!

— Бре, много си сигурна!

— Да, когато става въпрос за Мат!

— Защо? Имаш ли някакво доказателство, че не е с нас?

Лорън съзнаваше, че не бива да си хаби приказките, за да обяснява значението на думите любов и вяра.

— Той има доказателство. Или, колкото и грубо да звучи, можеше да види доказателството на чаршафа, когато се любихме за първи път. Бях девствена и ако Мат е от вашите, щеше да проумее, че има нещо странно. Освен, разбира се, ако шефът ти не е евнух.

— Девствена... — рече онзи — за първи път не чак толкова уверено. — Крюгер не го спомена...

— Не е, естествено. Че той въобще не ви познава!

— Щом така предпочиташ — твоя работа — повтори мъжът, свивайки рамене, но Лорън знаеше, че най-сетне отбеляза първа точка.

Това си остана единственото дребно удоволствие за още доста дълго време. Колата напусна Линкълн и пое по второстепенни пътища без определена цел или поне за Лорън тя не беше очевидна. Мозъкът ѝ започна да рисува ужасни наказания, които може би я очакваха при първото спиране на колата. С неимоверно усилие на волята успя да върне мисълта си към нещо, което можеше да се окаже по-полезно за момента. Неочаквано попита:

— Имаше ли някакви телесни белези по рождение? — мъжът набърчи озадачен чело. — За Сюзан Майлс говоря. Ако е имала, мога да докажа, че аз не съм тя.

— Телесни белези казваш... Интересно хрумване. Трябва да питам шефа. Ти имаш ли такива работи по тялото?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Защо да не спрем край пътя и да проверим?

Лорън заби поглед в скута си и измърмори с треперещ глас, по-скоро на себе си:

— Нямам белези от рождение...

Колата караше напред и все напред. Лорън загуби представа за посоката, още повече, че пейзажът ѝ беше непознат. С всеки километър обаче ставаше все по-нервна. Не можеха да карат вечно. Рано или късно щяха да спрат. И тогава?

— Знаеш ли, направи голяма грешка — по едно време се обади мъжът, който единствен поддържаше словесния контакт. — Имаше всичко. Шефът те обожаваше...

— Кой е той?

— О, Боже милостиви!

— Как се казва? Нямам ли право да знам името му, щом всичко, което ми дойде до главата, е заради него?

— Нямах никакви права, хубавице! Изгуби ги, когато го измами.

— Никого не съм мамила!

— Ако бях на твоето място, щях да внимавам повече за тона! — равнодушието на приказливия се изпари. — Ставаш нахална, а ако нещо Мишока не понася, това са нахалните жени. Така ли е, Мишок?

Мишокът се съгласи с ръмжене.

— Много съжалявам, не исках да прозвучи нахално — мигновено Лорън възприе помирителния тон. — Работата е там, че вие предполагате, че знам всичко, а аз нищо не знам. Имам чувството, че цялата история е една ужасна шега, само дето никак не е смешно. Опитвам се да измисля начин да ви докажа коя съм, но мозъкът ми отказва да работи и... и... — тялото ѝ се разтресе. Притисна с ръка устата си и затвори очи. — Лошо ми е...

— Ти само имай късмет да се избълваш в колата — ще те накарам да го излижеш!

Лорън преглътна надигащите се киселини и направи няколко дълбоки вдишвания през носа. Напрежението си казваше думата.

Вътрешното треперене продължаваше. Обви ръце около талията си, но нищо не помагаше. Беше ѝ горещо, беше изтощена и най-вече — ужасно се страхуваше.

— Чудна работа — пак се обади оня отляво. — Знаеш ли, бива те като артистка! Странно, че не можа да пробиеш в Холивуд.

— Мислех, че Сюзан е имала бутик — промърмори Лорън с отпаднал глас.

— Да де, но като всички други в Холивуд мечтаеше да се снима във филм. На два-три пъти даже успя да се докопа до някакви епизодични ролички — мъжът я изглежда насмешливо. — Нямаше голям талант, горката, поне на екрана. Но виждам, че сега се справя забележително.

— Никога не съм имала и най-малкото желание да ставам артистка — заяви уморено Лорън.

— Естествено.

Лорън нямаше вече сили ни да спори, ни да убеждава, а колата изглежда нямаше намерение да спира. Навън започваше да се здрачава. Помисли си, че ако нещо не се случи скоро, ще експлодира. В един момент погледна крадешком през рамо, пазачът ѝ отляво веднага забеляза това.

— Съжалявам, но ще те разочаровам. Няма никой зад нас.

— Няма ли да спрем да хапнем нещо? — попита тя с отчаян тон. В отговор ѝ се изсмяха. — Добре де, поне до тоалетна? Вие нямате ли нужда да се облекчите?

— Ние сме като камилите. Няма да спираме никъде. Съжалявам, но ще трябва да измислиш друг начин за бягство.

Старاءе се. Бог ѝ беше свидетел колко се старاءе! Нямаше обаче никаква надежда дори да опита, докато колата не спреше. А самата мисъл, че можеха да спрат и да ѝ направят нещо, я хвърляше в панически ужас.

Почти се беше стъмнило, когато Лорън забеляза, че колата се насочи към града. Да, разбира се... Психологическо изтезание. Явно това е била целта на безкрайното въртене по пътищата — да я докарат до лудост.

— Вижте какво, постигнахте целта си. Изплашихте ме, ужасихте ме до смърт — призна тя, без да се срамува от състоянието си. — Моля

ви, пуснете ме сега, оставете ме някъде по пътя. Ще опитам да се прибера на автостоп.

— Така ли си помисли? Че ще те пуснем? Сюзан, Сюзан, може ли да си толкова наивна?

— Какво ще ми направите?

Мъжът облиза устни, почеса се по врата, накрая сви рамене.

— Май дойде време да ти разкажем играта. Решили сме да повторим, ама този път наистина, онова, което смятахме, че ти се е случило преди около половин година.

— Какво е станало тогава? — сърцето на Лорън биеше до пръсване.

— Колата ти се сгромолясала в крайпътна пропаст, подпалила се и изгоряла. Намерихме само желяза и пепел. Предполагаше се, че пепелта е останала от теб, та шефът ти устрои разкошно погребение — мъжът въздъхна. — В случая погребението предхождаше смъртта — тъй да се каже, нещата тръгнаха със задника напред. Но ти ще пламнеш, сладурче. Обещавам ти го — ще изгориш.

Откъде Лорън събра сили да говори, беше пълна мистерия. Може би изворът им бе отчаянието й.

— Заплашвате ме, но няма да го направите!

— О, ще го направим и още как! Не сме новаци в тия работи.

— Значи сте убийци. И вашият шеф има връзка с гангстерите. Чуйте ме тогава какво ще ви кажа. Едно е, когато бандитите се избиват помежду си, но аз нямам нищо общо нито с бандитите, нито с шефа ви, нито с някаква Сюзан Майлс, нито с вас, значи съм невинна жертва. Кълна се, че това няма да ви се размине!

Мъжът й се изсмя в лицето.

— Ах, красавице, ще ме умориш от смях! Кажи, миличка, какво възнамеряваш да направиш, след като пукнеш? Ще ни преследваш ли? — той се изсмя повторно.

Лорън изскърца със зъби — не беше кой знае какво постижение, защото те и без друго си тракаха.

— Ще ви платя. Помогнете ми, ще си получите своето.

Отвърна й само още по-силен смях и тя се умълча, решена да пести сили. Все щеше да й се отдаде възможност, колкото и минимална да бе, да направи опит да избяга.

Уви, изобщо не съзря шанс. След като влязоха в Бостън, колата подкара по булевард „Атлантик“, успоредна на пристанището. Сви в някаква тъмна пресечка, стигна до края и спря.

— Слизаме! — заповяда мъжът отляво.

Лорън не успя дори да помръдне, когато мълчаливецът, който седеше от дясната ѝ страна, я сграбчи в стоманените си ръце и буквално я преве на две. Лицето ѝ бе притиснато в гърдите му и тя почти се задушаваше. Измъкнаха я от колата. При първия отчаян опит да се освободи, стоманените въжета около рамене и краката ѝ само се затегнаха. Опитва да крещи, но то не беше крясък, а някакъв безпомощен и безнадеждно глух звук.

Ужасът обаче е мощен двигател и тя не се предаваше. Неистово се бореше да се изтръгне от ръцете, които я държаха като клещи, напразно се мъчеше да извие глава за глътка въздух. Борбата, предварително обречена, продължи и когато започнаха да изкачват някакво стълбище. Една, две, три площадки. Стъпките на похитителите ѝ отекваха по дървените стълби и всяка стъпка забиваше поредния пирон в ковчега ѝ.

В един момент Лорън усети, че менгемето се разхлабва. Стовариха я най-безцеремонно върху пода в някакво грамадно помещение, прилично на пещера. Тя се надигна — тресеше се като желе — и се огледа. Беше тъмно, но се досети, че се намират в склад — мръсен изоставен склад.

Двамината се надвесиха над нея — опнали тела, разкрячени в недвусмислено агресивна поза. Ужасът, който я владееше, бе тъй безумен, че вече нищо не бе в състояние да го засили.

Мъжът, който в колата я пазеше отляво, изведнъж приклепна. Лорън се сниши към пода, но не можа да избегне ръката му. Той стисна между пръстите си кичур от косата ѝ и рече със смразяващо кръвта спокойствие:

— Ето го и вечното ти жилище, хубавице. Поогледай се наоколо, измисли как да се измъкнеш. Тъкмо няма да си мислиш за другите неща.

— Къде отиваш? — попита Лорън. Гласът ѝ приличаше повече на шепот.

— Трябва да ударя една жица.

— На кого?

— Ти как мислиш? — мъжът омота кичура около пръста си.

— На шефа ли ще се обаждаш? — внезапно пламна тя и повиши глас — тогава предай му от мое име, че е пълен идиот! Кажу му, че убива съвсем невинен човек, който няма нищо общо с цялата история и че...

Мъжът вдигна ръка. Лорън се сви, очаквайки да я удари, но той погали бавно бузата ѝ и измърмори под носа:

— Жалко за това хубаво личице...

— Знаеш, че не лъжа! Сигурна съм, че го знаеш.

— Знам, колко ти се ще да вярваш, че е така. Дадено, живеи си с тази надежда. Но няма да е задълго. След малко се връщаме.

— И тогава? — самият дявол я накара да попита това. Разширените ѝ от ужас очи умоляваха безмълвно.

— Тогава ли? Тогава ще те полеем с бензин и ще те подпалим — отвърна с невъзмутимо спокойствие мъжът. Личеше, че психическото изтезание над нея му доставя безкрайно удоволствие. — Ще изгориш, Сюзан. Този път няма да има капчица съмнение, че си мъртва.

— Някой... ще ме открие после...

— Хм, не мисля. Имаме си договорка със собственика на склада. Човекът иска да строи на това място жилища, но парите нещо не му стигат — мъжът погледна часовника си. — След около два часа един от най-опитните подпалвачи в Бостън ще превърне това място във факла. Докато пожарната дойде, работата ще бъде свършена. Както се казва, от тебе няма да остане даже пепел, та камо ли някой да те разпознае и да седне да доказва, че си умряла тук и така нататък.

— Моля ви! Умолявам ви! Не го правете! — по бузите на Лорън се стичаха сълзи.

— Най-сетне дойде ли ти акълът? Май вече съжаляваш, че хързулна шефа, а?

— Нищо не съм... сторила... — тихо хълцаше Лорън. — Трябва... да ми повярвате... Не съм Сюзан Майлс...

Мъжът отметна назад глава, въздъхна дълбоко и се изправи. Заедно с другарчето си се насочиха към изхода на халето. На вратата онзи се обърна и рече:

— Можеш да си крещиш колкото искаш — никой няма да те чуе. А Мишока ще стои пред вратата, в случай, че решиш да се

поразходиш. Имам чувството, че ще се радва пак да те поопипа. Нали така, Мишок? — погледна той приятелчето си.

Нечленоразделното ръмжене бе единственият отговор на Мишока.

Останала сама в тъмното, Лорън трепереше неудържимо, а мозъкът ѝ сякаш се бе парализирал. Това състояние продължи дълго, ужасно дълго. В един момент обаче в замъгленото ѝ съзнание блесна лампичка. Пред нея имаше една-единствена възможност — да го направи или да умре. Живот или смърт. Залитайки, коленичи на четири крака и педя по педя заопипва пода, стените на своя затвор. Трябваше да открие някаква дупка, разхлабена дъска, отвор в пода, през който да се опита да избяга.

Шефът се бе изтегнал на шезлонга край басейна, когато прислужникът донесе безжичния телефон. Взе го, с леко кимване отпрати момчето и сложи апарата на ухото си.

— Да?

— Пипнахме я. Прибрахме я на сигурно място. Готова е да хвърли топа само при мисълта, че ще умре.

— Добре. Кога ще стане?

— Скоро. Получи ли снимките, които ти изпратих?

— Тази сутрин.

— Какво ще кажеш?

— Така подстригана и с тези дрехи изглежда по-млада, някак по-невинна, но няма съмнение, че е Сюзан.

— Сигурен ли си?

— А ти не си ли? — дойде въпросът след кратка пауза.

— Бях сигурен до днес, докато не я спипахме. Отблизо изглежда някак по-различна.

— Нали точно това ѝ е целта.

— Не, нямам предвид само външността, по-скоро говоря за характера. Тази жена май наистина е по-наивна. Сюзан непременно щеше да опита да ни подкупи, да обещава какво ли не, за да я пуснем, а тази изобщо не се сети, че стоката ѝ се търси на пазара. Беше уплашена до смърт, но като че ли половината от ужаса се дължеше на

това, че не ѝ вярваме. Или Сюзан изведнъж е станала страхотна артистка, или пак сгафихме.

Шефът запали цигара и смукна дълбоко.

— Смяташ ли, че може да не е тя?

Пауза.

— Не съм съвсем сигурен...

— Възможно ли е Сюзан да е заложила на двойничка, за да ни изпързала?

— Възможно, но малко вероятно. Тази твърди, че е правила пластична операция заради физически дефект, точно както пише в медицинското ѝ досие. Ако наистина не лъже, не мога да си представя как Сюзан ще попадне точно на нея, пък и чак толкова да си приличат. Освен това, ако знаеше за Сюзан, досега да е пропяла пред полицията. Защото направо е уплашена, уплашена до смърт.

— Значи не е подставена двойничка, а самата Сюзан.

— Или някоя, която много прилича на нея.

Около половин минута цареше мълчание. Наруши го шефът.

— Не те познавам като човек, дето лесно се отказва от намисленото...

— Да де и аз си го мислех, но нещо ме смущава. Ако тая не е Сюзан, ще си имаме неприятности.

— Смятах, че си организирал така нещата, та да няма следи.

— Това да. Работата е опечена.

— Тогава какъв ти е проблемът? Ако е Сюзан, ще си получи заслуженото. Ако не е Сюзан, а някаква подставена от нея двойничка, нека го отнесе двойничката. Сюзан съвсем ще откачи от шубе.

— Ами ако жената няма нищо общо, а просто си приличат?

— Не може да бъде! Твърде голяма е приликата.

— Въпросът е, че щом тази умре, никога няма да знаем със сигурност дали наистина сме очистили Сюзан, или не.

— Майна ти! И какво предлагаш тогава?

— Предлагам... да я оставим засега да се измъкне и известно време да я следим отблизо. Ако реши да бяга от Бостън, пак да си прави разни пластични операции или да търси двойнички, със сигурност ще знаем, че е Сюзан. Само че този път няма да има първоначална преднина. Постоянно ще сме по петите ѝ.

— Тая работа не ми харесва. Искам Сюзан мъртва.

— И аз, но искам да съм убеден, че именно тя е мъртвата.

— Смятах, че всичко е точно и ясно, дяволите да го вземат! Намери я, после си направи кефа да я повъртиш на шиш с твоите „номерца“, сега си довърши започнатото. Чиста работа. Не обичам излишните приказки!

— Шефе, както ти решиш!

Яростно ръмжене сложи край на проточилото се мълчание.

— Мамка му! Пущай онова момиче и да не си я изпуснал от очи! Ясен ли съм? Следиш я плътно! Ако ти се изплъзне, Господ да ти е на помощ! Моментално ще ти видя сметката!

— Разбрах.

— И ме дръж непрекъснато в течение, разбра ли?

Бягството в крайна сметка се оказа удивително просто. След дълго търсене в халето, Лорън откри няколко изгнили дъски, които покриваха отвора на шахта. Успя да ги изкърти, някои дори се счупиха в ръцете ѝ. В дъното на шахта имаше врата, водеща към нещо средно между кухненски и товарен асансьор. Лорън се покатери на платформата и като теглеше протритото въже, я свали до долу. Блъсна с рамо изгнила дървена врата и побягна като луда през приземното хале на склада. Минута по-късно вече бе на улицата, поемайки с пълни гърди топлия и влажен въздух на лятната нощ, напоен с лека миризма на умряла риба и отпадъци. По-опияняващо ухание през живота си не беше вдъхвала, ала не спря и за секунда да му се наслади. Продължи да тича към крайбрежния булевард, сви зад ъгъла и не спря, докато не стигна до първия от множеството ресторанти край брега. Блъсна вратата, влетя вътре и се насочи право към масата на салонния управител.

— Трябва ми... телефон! — извика с последни сили. Не можеше да си поеме дъх, остра болка пронизваше гърдите ѝ.

— Има телефон в онзи коридор — посочи управителят с любезна усмивка.

— Не! Не смея да отида! Моля ви... Разрешете ми да ползвам този — кимна тя към апарата на масичката. — Преследват ме... Ако отида там, може пак... да ме хванат... Не мога да рискувам, защото... защото те искат да ме убият... Моля ви!

— Този телефон се ползва само...

— Умолявам ви! — прошепна Лорън. — Нещата са критични!

— Да се обадя ли в полицията?

— Нека аз... Моля ви!

Управителят отстъпи. Дали защото имаше добре сърце, или защото се убеди, че нещата са сериозни, все едно Лорън никога нямаше да разбере. Когато мъжът обърна апарата към нея, тя грабна слушалката и с треперещи ръце започна да натиска бутоните, за да избере номера на магазина. Едва на третия път улучи правилните цифри.

— Лорън! Къде си, за Бога? — изкрещя Бет от другия край на жицата. — Къде ли не те търсихме! Мат направо откачи, а от полицията казаха, че започват да издирват изчезнали лица най-малко след двайсет и четири...

— Къде е Мат? Бет, трябва да дойде тук! Къде е той?

— Господи, гласът ти е ужасен!

— Къде е Мат?

— Търси те. През четвърт час звъни в магазина. А Джейми е у вас.

Лорън се беше вкопчила в ръба на масата сякаш се боеше, че ще падне.

— Аз съм във „Федъмс“, ресторанта. На крайбрежната улица. Кажи му да дойде веднага.

— Къде беше? Добре ли си?

— Предай на Мат! Прекъсвам — Лорън остави слушалката и погледна салонния управител. — Можете да се обадите в полицията — прошепна и се свлече на пода.

Когато дойде на себе си, лежеше на едно малко канапе в стаята на управителя на ресторанта. Трябваше й около минута, за да се ориентира, после се надигна рязко, но два чифта ръце внимателно я възпряха и я накараха да легне на канапето.

— Успокойте се, госпожице. Тук сте на сигурно място. След малко ще дойдат и от полицията.

Лорън разпозна салонния управител, ала вторачи тревожен поглед в другия човек.

— Аз съм управителят на ресторанта — каза той. — Не се бойте, всичко ще се оправи.

— Мат... Матю Крюгер сигурно ме търси...

— Полицията ей сега ще дойде! — успокои я управителят. — Няма да му позволим да ви стори зло.

— О, не! Той е... Той е моят... Той не е от другите... Трябва да го видя!

— Значи да го пуснем тук — рече управителят, след като размениха погледи с колегата си.

— Да!

Управителят кимна с глава към своя подчинен и той излезе.

Няколко минути по-късно в стаята влязоха двама униформени полицаи. Лорън бе седнала на канапето и пиеше вода на малки глътки. Зъбите ѝ тракаха в ръба на чашата.

Единият полицай приседна на канапето, другият приклепна пред нея и започнаха да я разпитват. Лорън почти не чуваше въпросите, още по-малко собствените си отговори. При най-малкия шум стрелваше поглед към вратата.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, а едва ли бяха повече от петнайсетина минути, когато Мат нахълта в стаята. Изглеждаше като обезумял — блед, разчорлен и треперещ. Лорън скочи и се хвърли в ръцете му, задъхано шептейки името му. По страните ѝ се стичаха сълзи. Вкопчила ръце в шията му, ридаше тихичко, неспособна да пророни дума дълго, много дълго време. Най-сетне Мат я вдигна на ръце, отнесе я до канапето и я настани на коленете си.

— Всичко е наред, обич моя! — Мат я притискаше до себе си и милваше косите ѝ, гърба, ръцете. — Шшт... Успокой се, аз съм тук, до теб.

— О, Мат... Не можеш... да си представиш...

— Добре ли си? — Мат прихвана лицето ѝ в ръцете си и го заразглежда внимателно. Забеляза леко жълтеещата се следа от удара. — Какво са ти направили на бузата?

— Той ме удари, Мат! Мишока... Но другият беше главният...

— Може ли да донесете малко лед? — попита Мат управителя. Човекът кимна и веднага хукна за лед, а Мат отново насочи вниманието си към Лорън. — В състояние ли си да ни разкажеш какво се случи? От самото начало — палците му триеха сълзите от очите ѝ. — Полицайте ще слушат. По-добре сега и само веднъж.

Лорън кимна бавно и започна да разказва. На два-три пъти прекъсва разказа си — когато ѝ донесоха лед, когато отново я задави

плач, и когато в стаята се появи Филип, — но в крайна сметка го довърши, макар че всяка дума й костваше мъчително усилие. След това настъпи психическият срив и тя буквално рухна в прегръдката на Мат.

— Ще се опитате ли да откриете колата? — обърна се към полицаите Филип, поемайки инициативата.

— Веднага ще започнем да я търсим — отвърна по-възрастният. — Ако складът още не е подпален, ще претърсим и там — намръщи се и се почеса по врата. — Боя се, че почти нямаме за какво да се хванем. Тъмносини плимути се срещат доста често. Ще проверим в агенциите за даване на коли под наем, както и в хотелите. Трима грамадни мъже трудно биха останали незабелязани, но много по-вероятно е да не са били в хотел.

— Ще ви бъдем много благодарни за всичко, което предприемете — обади се Мат, който продължаваше да гали успокоително гърба на Лорън. — Молбата ни е да ни държите в течение.

— Къде ще бъдете? — полицаят разлисти бележника и прочете адреса на Лорън. — В Линкълн ли ще ви намерим?

— Не! — преди това Филип му беше дал знак с глава. — Ще бъдем в хотел „Мариот“. Похитителите знаят адреса и не бих искал да разчитам само на това, че няма да се върнат. Обадете се или в хотела, или оставете съобщение в магазина.

Полицаите си тръгнаха, последвани след няколко минути и от Филип.

— Би ли могла да вървиш сама, съкровище?

Лорън кимна. Мат й помогна да се изправи и, като я прегърна през кръста, я поведе навън. Половин час по-късно бяха вече в просторната удобна стая на хотела с изглед към пристанището. Въпреки че Лорън едва се държеше на краката си, настоя да вземе душ. Чувстваше се омърсена, сякаш миризмата на похитителите й се бе просмукала в кожата й.

Дълго се търка, застанала под струите на душа, докато цялото й тяло се зачерви. Мат бе неотлъчно до нея. Помогна й да се избърше, после я сложи като бебе в леглото и приседна на ръба. Ако й бе останало и най-дребното съмнение в любовта му, то просто не можеше да не изчезне. Очите, лицето на Мат говореха за любов, излъчваха неизразима обич.

— Искаш ли аспирин?

Лорън поклати отрицателно глава, съумявайки да скалъпи една измъчена усмивка.

— Без друго нямаме аспирин.

— Ей сега ще сляза да купя.

— Благодаря ти, няма нужда — Лорън протегна ръце към Мат. — Прегърни ме, Мат, просто ме прегърни.

И Мат я прегърна. По някое време се откъсна за малко от нея, колкото да се съблече, после се мушна под завивките и я притисна като свидна рожба. Най-сетне Лорън се унесе и заспа.

На сутринта беше преодоляла до известна степен кризата или поне дотолкова, че да е в състояние да мисли по-ясно и по-логично. С Мат бяха седнали по турски на леглото, облечени с бели хавлиени халати. Лорън тъкмо се канеше да отхапе парче бекон, но го остави обратно в чинията.

— Знаеш ли? Ако разсъждаваме логично, онези типове не би следвало да се откажат от намеренията си. Има обаче нещо, което не се връзва. На практика се оказва много просто да избягам.

— Така е — Мат също бе престанал да се храни.

— Мина доста време, докато открия шахтата, но онзи, който отиде да се обажда по телефона, изобщо не се върна. Никой не чу, че къртя дъските, после никой не чу асансьора. Никой не тръгна да ме гони по улицата. След онези кръвнишки закани, които малко преди това сипеха, просто няма логика, разбираш ли?

— Може би целта на „занятието“ е била да те тероризират...

Лорън отпи глътка кафе, обмисляйки това предположение.

— Още там, в колата, му го казах, но той отрече. Може би в крайна сметка съм успяла да го убедя, че не съм Сюзан Майлс, или най-малкото съм посяла някакви съмнения...

— И затова са те оставили да избягаш. Ех, ако можехме да разберем така ли е или просто си имала късмет да се измъкнеш? Не искам обаче да поемам никакъв риск за твоята безопасност, освен ако не получа сигурни доказателства как точно стоят нещата. Което значи, че трябва да открием тези изроди или...

— Сюзан Майлс.

— Точно така. Ако я убедим да отиде с нас в полицията, оттам могат да се поинтересуват от онзи нейния, както го наричат, „шефа“. В

такъв случай поне ще му стане ясно, че погрешно те е взел за въпросната Сюзан Майлс и ще спре да те преследва.

Лорън посегна към закуската. Присъствието на Мат, неговата всеотдайност, фактът, че сега двамата заедно се опитваха да намерят решение на проблема — всичко това я изпълваше с оптимизъм, което пък ѝ отваряше апетит.

— Значи трябва да издирим Сюзан — обобщи тя между две хапки. — Лесно е да го кажеш, но я го направи! Няма съмнение, че тя сега се подвизава под друго име и най-вероятно е направила пластична операция, за да промени външността си. Мисля, че оттам трябва да започнем.

— От клиниката в Бахамите — кимна Мат.

— Правилно. „Шефът“ ме е нарочил за Сюзан Майлс именно, след като е пратил свои хора в клиниката, макар че за мен си остава загадка защо се е насочил точно към тази клиника. Може би Сюзан е била там преди това или някога му е споменавала за тази клиника. Все едно, засега можем само да гадаем.

— Ако случаят е такъв, съмнявам се, че може да е толкова глупава, та да отиде право там, щом като се мъчи да се скрие от него. От друга страна обаче, той сигурно има информация, с каквато ние не разполагаме. Може би някакви самолетни билети или резервации в хотели, или нещо друго. Според мен, трябва да поговорим с твоя доктор от Бахамите и то незабавно. Бет и Джейми ще се оправят ли сами с магазина?

— Ще трябва. Този магазин означава много за мен, но не е по-важен от личната ми сигурност, от здравето ми, а защо не и от живота ми.

Мат сложи парче пъпеш в устата си и, след като го глътна, продължи:

— Бет е голям образ! Няма да повярваш, ако ти кажа, какви истории измисли вчера, когато ти изчезна. По едно време изтърси даже, че може би Брад е дошъл от небитието и те е отвел със себе си. Представяш ли си?

— Наистина ли го каза? — Лорън завъртя очи към тавана, въздишайки. — Това момиче има невероятно въображение.

— А аз мисля също, че ти е невероятно предана и вярна. Изобщо не даде дума да се каже за затваряне на магазина, докато аз те търсех.

След като си ѝ се обадила, мобилизирала всички да ме открият и да ми предадат съобщението ти. Късметлийка си, че имаш такава приятелка, Лорън!

— Късметлийка съм за много, много неща, Мат! — Лорън докосна нежно бузата му. В очите ѝ грееше любов.

Полицията обаче не можеше да се похвали с такъв късмет. Единственото, което съобщиха на Мат, бе, че складът лумнал в пламъци малко преди патрулните коли да пристигнат там. Освен това, синият плимут с тримата мъжаги сякаш бил потънал в земята.

Придружени от двама полицаи, в събота по обяд Мат и Лорън прескочиха до Линкълн, колкото да сложат малко дрехи в два сака, и оттам отидоха направо на летището. Мат се свърза по телефона с Филип, за да го информира за плановете им. Малко след това вече бяха на борда на самолета, на път за Бахамите.

Доколкото успяха да забележат, никой не ги следеше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като се приземиха, Мат отведе Лорън направо в един от най-люксовите хотели на острова. Още в самолета забеляза позакъснялата психическа реакция на Лорън след вчерашното изпитание. Тя седеше като на тръни, почти не докосна храната, по едно време задрема, но внезапно се събуди. Ръцете ѝ трепереха. Мат бе опитал да се пошегува, че уж той би следвало да е изнервен от самолета, ала нямаше голяма полза. Една спокойна нощ и здрав ободряващ сън щеше да възстанови поне малко душевното ѝ равновесие.

Наистина на заранта Лорън изглеждаше поуспокоена. Веднага след закуска тръгнаха към клиниката. Съзнателно не предупредиха за посещението си — не бяха много сигурни как ще ги приемат след визитата на онези бандити. По-точно Мат имаше резерви. Лорън бе напълно убедена, че доктор Боуен никога не би им помогнал доброволно.

Когато пристигнаха в клиниката, лекарят бе в операция. Настояха да го изчакат пред кабинета. Ричард Боуен бе приятно изненадан да види Лорън, а още повече в компанията на млад симпатичен мъж. Лорън ги представи кратко един на друг и докторът веднага ги покани в кабинета. Без много предисловия Лорън му разказа какво ги бе довело тук. Докато я слушаше, лицето на Ричард Боуен едва забележимо пребледня, което не убягна нито от нейното, нито от вниманието на Мат.

— Похитителите изобщо не са крили, че са виждали медицинското ѝ досие — намеси се Мат, чувствайки колебанието на Лорън. — Бих искал да знам вие ли сте им го показвали и ако не, как са се добрали до досието?

За голямо облекчение на Лорън, въпросът изглежда не обиди Ричард Боуен, напротив, беше очевидно, че споделя напълно тревогата им.

— Всички досиета в моя архив са предмет на лекарска тайна. Бих показал досието на Лорън на друг човек, само след изрично разрешение от нейна страна.

— Но как тогава... — подхвана Лорън, но докторът я прекъсна.

— Преди около месец тук имаше влизане с взлом. Ключалките на шкафовете, в които съхранявам архива, бяха разбити. Заварихме разхвърляни по пода документи на стотици мои пациенти. Нищо не бе изчезнало, така че до днес нямах никаква представа какво са търсели крадците.

— А имали ли сте пациентка на име Сюзан Майлс? — побърза Мат с нов въпрос, който изглежда изненада доктора.

— Познавам Сюзан Майлс, но не точно като пациентка. Миналата есен или в началото на зимата ме посети в клиниката. Искаше да обсъдим една евентуална незначителна корекция, но всъщност всичко си остана само предварителен разговор и затова нямам нейно медицинско досие. Въпреки това никога няма да забравя лицето. Тази жена изглеждаше фантастично — истинска красавица! — Погледна сконфузено към Лорън, сякаш се извиняваше. — Вярно е, че много приличаш на нея, Лорън...

— Нарочно ли го направихте? — изсумтя ядосан Мат. Не беше трудно да се забележи, че външността на Сюзан Майлс бе запленила доктора.

— Аз съм хирург, а не магьосник, млади момко! — засмя се Ричард. — Само по филмите едно лице може да се промени дотолкова, че да прилича на друго. Тук става дума за чисто съвпадение. Косата и фигурата допълнително допринасят за приликата. Очите на двете са абсолютно еднакви. Доколкото си спомням обаче, Сюзан бе гримирана по-силно. Изобщо в случаи като лориния, когато става дума за по-сериозна пластична операция за отстраняване на физически дефект, крайният резултат е тайна и за самия лекар, докато не свали окончателно превръзките — той се усмихна сконфузено. — Ти заприлича на Сюзан Майлс — това е истина.

— Би трябвало да съм щастлива — рече замислено Лорън. — Но след всичко, което преживях...

— Между вас двете има, разбира се, разлики, но според мен по-скоро те идват от характера, а не от външността. Онази жена изглеждаше някак вътрешно напрегната, както повечето мои

пациентки. Всъщност и без намесата на хирург, поне още десетина години хората щяха да я смятат за красавица.

— Вие казахте ли й това? — попита Мат.

Киселият поглед на доктор Боуен красноречиво показваше колко неуместен бе въпросът.

— Тя обаче не е дошла за операция.

— Не, тогава я видях за пръв и последен път.

— Трябва да я открием! — Лорън се наклони напред. — Знаем, че е живяла в района на Лос Анжелис и че е имала бутик. Случайно да е споменавала някакви имена при разговора ви или каквото и да е, което би ни помогнало да я намерим?

Смръщил чело, Ричард се облегна в креслото.

— Не, нямам никакъв спомен — рече след малко.

— По всяка вероятност тогава е била с приятел — богат мъж, с възможности — подсказа Мат.

— Такива тук с лопата да ги ринеш. Спомням си, че Сюзан Майлс спомена тогава, че е на почивка, чула от една приятелка за клиниката и решила да ме посети.

— Не каза ли някакви имена? — попита Мат. Бръчките на челото на доктора станаха по-изразителни, той потърка вежда с кокалчето на показалеца.

— Да, сега съвсем ясно си я представям как седеше в този кабинет. Сигурен съм, че я попитах къде е отседнала — въпрос, който обикновено се задава в подобен разговор. Не спомена някой от известните хотели, щях да го запомня... Да, да, сетих се! Спомена, че е на една яхта, която била на котва в едно от малките пристанища...

— Не каза ли поне къде? Сигурно на острова има десетки такива заливчета и пристанища — промърмори Мат.

— Ако беше споменала, нямаше да го забравя.

— Значи все едно да търсим игла в купа сено, а отгоре на това не знаем и в коя от всички купи да ровим.

— А ако е отишла в друга клиника? — изказа предположение Лорън.

— Не мисля, че на острова има друга клиника, в която жена като нея би отишла — отвърна Ричард Боуен с категоричен тон. — Простете, ако прозвуча нескромно, но не беше предназначено.

— Така и предположихме — усмихна се първи път Мат. — Бихте ли ни казали още някои подробности за външността на тази дама. Да речем нещо за прическата, за дрехите ѝ, за бижутата...

— Косата ѝ бе прибрана на темето в небрежен кок — подхвана Ричард, затворил очи, явно, за да извика образа от паметта си. — Беше със златни бижута — големи златни халки на ушите и масивна верижка на врата. Носеше и няколко пръстена, единият, струва ми се, с камък. Беше по блуза и бял копринен клин. О, да, и със сандали на токчета. Забелязах го, защото ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани с един и същ лак, абсолютно еднакъв по цвят с широкия колан на кръста ѝ.

— Виждам, че сте доста наблюдателен — изкоментира Мат.

— Такава ми е работата — външността на жените — засмя се добродушно лекарят. — А външността на тази дама, кълна се, беше впечатляваща! Наистина!

— Все пак вашето описание може да ни е от полза в определен момент. Надявам се... — Мат се надигна от креслото и подаде ръка на Лорън. — Да тръгваме, скъпа. Трябва да помислим как ще продължим нататък.

Ричард ги придружи до вратата на кабинета си.

— Наистина съжалявам, че не можах да ви помогна много — каза, преди да се сбогуват. — Чакайте, сетих се за още нещо! Не е кой знае каква следа, но все пак... — Мат и Лорън го погледнаха с надежда. — Сюзан пушеше. Сещам се, че тогава си казах, че след време това ще се отрази на кожата ѝ.

— Само че не виждам къде може да ни изведе това — измърмори Мат.

— Ще ви кажа. Не палеше цигарите си със запалка, а с кибрит — вадеше клечките от малка зелена кутийка. Спомням си, че тогава си казах: — Ходила е значи в „Терънс Коув“. Това е един от най-известните ресторанти на острова, само за избрани богаташи...

Мат и Лорън се спогледаха с някаква надежда.

— Може да опитаме? — подхвърли тя. — Няма какво да губим.

Таксито ги откара до „Терънс Коув“. За щастие ресторантът точно отваряше за обед.

— Какво ще ги попитаме? — подхвана замислено Лорън.

— Ако Сюзан Майлс е била с онзи „шеф“, който вероятно е резервирал масата, хората от ресторанта едва ли знаят името ѝ, а още по-малко ще го помнят...

— Името не, но лицето ѝ? Да, лицето! Тази жена явно е имала лице, което трудно се забравя. За добро или за зло си приличате като две капки вода. Винаги съм смятал, че имаш забележително лице, макар че не може да се каже, че твърдението ми е абсолютно безпристрастно.

Лорън го смушка в ребрата, ала комплиментът очевидно повдигна самочувствието ѝ. Влезе в ресторанта с гордо вдигната глава, точно както би сторила онази Сюзан Майлс. Историята, която Мат пробута на салонния управител, изглеждаше доста приемлива.

— Годеницата ми се опитва да открие сестра си. Двете са еднояйчни близначки, направо не можеш да ги различиш! Току-що ни казаха, че миналата зима сестра ѝ е идвала тук. Казва се Сюзан Майлс — Мат погледна нежно Лорън. — Изглежда точно като годеницата ми, само че Сюзан обикновено носи косата си прибрана, слага доста силен грим и много бижута... Случайно да си я спомняте? — направи пауза, оставяйки управителя да осмисли множеството подробности. — Вероятно е била в компанията на впечатляващ мъж... — продължи той. — Ако го намерим, сигурно ще ни помогне да открием и нея...

— Съжалявам — каза управителят накрая, след дълго и напрегнато взирание в Лорън. Говореше силно завален английски. — Нямам никакъв спомен. Но аз работя от обяд до късния следобед, а вечер друг поема залата. Човекът, който работеше вечер миналата зима, се пенсионира. Сега живее в Маями с дъщеря си и внуците.

— Много е важно да се свържем с него! Просто нямаме никаква друга насочваща следа. Случайно да имате адреса му или телефонния му номер?

Мъжът видимо се колебаеше. Сгъната банкнота, пусната в ръката му, моментално сложи край на колебанията.

— Изчакайте ме. Ще видя какво мога да направя.

— Защо винаги това помага? — прошепна Лорън на Мат, щом мъжът изчезна.

— Невинаги помага — отвърна шепнешком Мат. — Бях готов да му дам още една банкнота, но този се продаде много евтино.

— Ама и ти му пробута една история! Еднояйчни близначки...

— За да се върже с останалите обяснения.

Въпросът за „годеницата“ в цялата история оставиха без коментар.

След минути управителят се върна с картичка, на която бе отпечатано името и адресът в Маями на бившия му колега. Мат я мушна в джоба си. Спрях едно такси и се върнах в хотела.

— Към Маями ли? — изглежда го въпросително Лорън.

— Към Маями.

— Кога?

— С първия възможен полет — Мат хвърли бегъл поглед към часовника си.

И двамата съзнаваха, че могат да очакват по-добър резултат от личната среща с бившия управител на ресторанта. Наистина, можеше да му се обадят и по телефона, но в случая съществена роля играеше външността на Лорън. Набързо прибраха в пътните си чанти малкото извадени неща, взеха такси и пак се озоваха на летището, където бяха кацнали преди по-малко от двайсет и четири часа. С първия възможен самолет отлетяха за Маями.

Полетът не трая дълго. Както винаги, оглеждаха крадешком спътниците си, опитвайки да различат позната физиономия, което би подсказало, че си имат опашка, и както винаги, не забелязаха никакво подозрително лице.

От летището в Маями взеха такси, посочвайки направо адреса, отбелязан на картичката. Оказа се, че това е скромна къща в предградията. Помолиха шофьорът на таксито да ги изчака и почукаха на вратата. Отвори им възрастен мъж, около седемдесетте, заобиколен от цял рояк дечурлига, които му викаха „дядо“. Името му беше Хенри Фролинет.

Мат повтори историята, която бе пробутал на салонния управител в „Терънс Коув“. Не пропусна, естествено, да се извини за безпокойството, наблягайки в същото време, че просто нещата не търпят отлагане. Старецът кимна, вгледа се в Лорън и пак кимна.

— Наистина не знам името й — призна, — но много добре си спомням лицето. Неведнъж са идвали в ресторанта.

— Идвали... — повтори като ехо Мат. — Значи е била с приятеля си.

— О, да! Елегантен господин, който определено не се скъпеше. Обикновено идваха компания от осем-десет души — различни хора, освен приятелката му. Как казахте, че се наричала? Госпожица Майлс? — Лорън кимна и Хенри Фролинет продължи: — Та както казах, госпожица Майлс винаги го придружаваше. А господин Принз всеки път плащаше сметката на цялата компания. В брой, бих могъл да добавя.

— Принз — прошепна Лорън, споглеждайки се с Мат.

— А да знаете случайно малкото му име? — тозчас попита Мат.

— О, да, разбира се! От години този господин посещава острова. Казва се Теодор Принз и е от Лос Анжелис. Е, вярно, че не всички се изказват ласкаво за него. Носят се слухове, че парите, които щедро пръска, не били много чисти. Лично аз никога не съм го вярвал. Господин Принз е много симпатичен, възпитан, изпълнен с достойнство мъж, към мен винаги е бил повече от щедър.

За съжаление, Хенри Фролинет не бе в състояние да им каже нищо по-конкретно за Сюзан. Точно върху това размишляваха Мат и Лорън, докато вечеряха в ресторанта на един хотел на брега на океана, където се канеха да пренощуват.

— Поне научихме името на „шефа“, но горе-долу това е всичко — без особен ентусиазъм заключи Лорън. — Бихме могли да потропаме на вратата му и да му обясним, че допуска грешка, макар че...

— Няма да ни повярва, а пък се напъхваме право в устата на вълка. Не, трябва да продължим да търсим тази Сюзан, докато я намерим. Но как? Ако започнем да използваме името на Теодор Принз, за да се доберем до някаква следа за нея, мисля, че ще си навлече множество беди. Няма начин това да не стигне до ушите му, което означава, че си играем с огъня.

— Какво предлагаш?

— Ще се обадим на Филип и ще го помолим да използва връзките си, за да събере дискретно информация за Принз. Предполагам, че ще изскочи и името на бутика, щом той го е поверил на свой човек.

— И каква полза, че ще узнаем името на бутика? — недоумяваше Лорън. — Не можем да започнем да разпитваме в съседните магазини, защото, сигурна съм, ще се намери някой да снесе на „шефа“.

— Положително. Защо обаче да не накараме Филип да изрови оригиналните документи на бутика?

— Не е сигурно дали магазинът е бил купен на нейно име...

— Дори да не е така, може би има документи за отдаване под наем, които да ни помогнат да открием откъде е Сюзан, а оттам да издирим роднини или приятели, с които се е свързала, след като е избягала от Принз.

— А той не се ли е сетил да го направи?

— Гледал е само напред. Очевидно е сметнал, че познава достатъчно добре приятелката си, за да предвиди действията ѝ. Знаел е, че миналата зима е посетила клиниката, затова е изпратил хората си право на Бахамите. Там откриват каквото търсят, тъй че защо им е да ровят повече?

— Но моят предпазлив и благоразумен Мат се връща към миналото — заяви с нескрито възхищение Лорън, разбрала намеренията му. — Преди да опиташ мелбата, опитай първо съставките, така ли беше?

— Може да излезе нещо, не смяташ ли?

— Нищо чудно от този храст да изскочи заек — съгласи се Лорън. — Май ролята на детектив започва да те забавлява, а?

— Защо не? — усмихна ѝ се Мат. — Четох някъде — вероятно не в роман за Спенсър, че частните детективи понякога откриват изчезнали от години хора, като се зложат край гробовете на родителите им. Освен ако нашата Сюзан няма сърце от камък, почти съм сигурен, че след мнимата си смърт е потърсила контакт с някой от миналото си, най-вероятно с близък роднина — Мат се изправи на стола и добави с въздишка: — Предстои ни не леката задача да открием този роднина.

— Какво става?

— Прибраха се в Бостън. Изглежда няма намерение да бяга. Онзи Крюгер е неотлъчно с нея. Настаниха се в хотел в града, но може би защото работниците започнаха ремонта в къщата.

— Ремонт ли? Какъв ремонт?

— Изглежда е решила да прави цялостен ремонт и обновление, ако се съди по надписа на камиона, паркиран пред къщата. Шефе, не

мисля, че смята да напуска това забутано място.

— Значи не е Сюзан.

— Така изглежда. Все още е доста изнервена. Оглежда се, никъде не смее да отиде сама, да не говорим, че пред магазина киснат полицаи.

— Сюзан нямаше да посмее да се обади в полицията!

— Така е.

— Значи сто на сто това не е тя. Смяташ ли, че се е отказала да търси истинската Сюзан?

— Не знам. Май детективът е започнал да души...

— Така ли? И какво души?

— Ами за бутика...

— Глупости, не може да бъде! Как са разбрали за бутика?

— Аз й казах...

— Хм... Не си постъпил много умно.

— Казах й го в колата. Тогава още си мислех, че е Сюзан.

— Могат да разберат името ми.

— Вече са го научили.

Кратка пауза, последвана от арогантното:

— Голямо чудо! Нещата с бутика са почти изрядни. Трябва обаче да внимаваме, когато се разправим със Сюзан.

— А какво ще правим с Лорън Стивънсън? И с Крюгер?

И с онзи детектив? Ако успеят да открият Сюзан и после нещо й се случи, ще знаят кой е виновен.

— Ами! Не е нужно смъртта на Сюзан задължително да води към нас. Някаква автомобилна катастрофа или нещо по-завързано... Изобщо не ме интересува какво ще правиш, важното е да останем чисти. Затова ти плащам, и то добре, да се оправяш в такива ситуации. И ако обичаш, не ме отегчавай повече с глупави подробности! Разбра ли? Искам Сюзан мъртва!

— Хей, попаднахме на златоносна жила! — възкликна Мат, ухилен до ушите, като остави телефонната слушалка. Седеше до бюрото в задната стаичка на магазина. Подпряна в единия край на дървения плот, Лорън го гледаше очаквателно.

— Какво каза? — разбра, че се бе обадил Филип, но ѝ беше невъзможно да проследи за какво говориха с Мат, защото разговорът бе предимно монолог — от страна на детектива, разбира се.

— Каза, че Сюзан — подхвана подчертано бавно Мат, наслаждавайки се на добрата новина — сама е купила бутика със заем от местна банка. В молбата за отпускане на заема са посочени имената на двама души, към които банката може да се обърне за референции. Фамилните им имена не са Майлс, но и двамата са от Канзас Сити.

— Може би Сюзан е от там...

— Или е живяла там непосредствено, преди да се премести в Лос Анжелис. Всъщност няма никакво значение. Важното е, че можем да се свържем с тези хора — показва той листчето, на което бе надраскал двете имена и адресите.

— Добре, но ако тези хора са свързани по някакъв начин с Принз?

— Едва ли — поклати глава Мат. — Според Филип, нито едно от имената не се среща в сведенията, които е събрал за Принз. Дори по-рано да е съществувала някаква връзка, очевидно в момента няма преки контакти между Принз и тези хора, което означава, че нищо не ни застрашава.

Вдигна слушалката и набра номера на летището. Няколко часа по-късно двамата летяха към Канзас Сити.

— Бедничкият Мат! — подхвърли съчувствено Лорън, когато заеха местата си в самолета. — За човек, който мрази да пътува със самолет, мисля, че правиш твърде голяма жертва през последните няколко дни.

— Знаеш ли, заслужава си! — Мат се наведе плътно към нея, въпреки металната подпора, която ги разделяше. — Всяка една от тези противни минути във въздуха си заслужава да я изживееш!

— Ти си чудесен! — прошепна Лорън, усмихната широко, и го целуна по брадичката.

— Цял живот съм те търсил и затова сега, когато най-сетне те намерих, съм готов да летя със самолет до края на света, стига ти да си до мен — Мат я целуна пламенно. — А когато тази история свърши, ще си вземем отпуска и ще изкараме най-страхотната почивка, която можеш да си представиш. Поне за две седмици ще отидем някъде

далеч само двамата. Слънце, пясък и море и романтични лунни нощи...

— Звучи чудесно, но дотогава сигурно ще си изчерпал отпуската си.

— Ще поискам още.

— А ако шефът не ти разреши?

— Ще напусна!

— Това наистина ми харесва! — ухили се Лорън. — Сан Франциско е ужасно далеч.

— Точно това си мислех и аз! — Мат отново я целуна — нежно и продължително. Неохотно остави устните ѝ тъкмо когато стюардесата поднесе обета.

Закачливото подмятане на Лорън засягаше всъщност много сериозен въпрос. Уви, Сан Франциско наистина бе прекалено далеч. Сега обаче не можеше да мисли за бъдещето. Много други въпроси трябваше да се разрешат преди това, за да е сигурна, че изобщо има бъдеще.

Рано сутринта на следващия ден Мат и Лорън се явиха в офиса на Тимоти Тренис — един от двамата поръчители от Канзас Сити. Офисът му бе подреден с много вкус и много средства. Посрещна ги мъж на около четирийсет, с приятна външност. Буквално зяпна от изненада, вторачвайки се в Лорън, и смотолени колебливо:

— Сюзан?

— Почти, но не съвсем — усмихна се любезно Лорън. — Просто много си приличаме. Решихме, че може би ще ни помогнете...

— Поразителна прилика! — Тимоти продължаваше да се взира вторачено в нея, като поклащаше бавно глава. — Толкова отдавна не съм виждал Сюзан. Можех да се закълна... — явно се усети, защото се изчерви. — Какво да ви говоря, вие сте наясно...

Лорън кимна.

— Много е важно да я открием. Имате ли някаква представа къде е тя?

— Защо? Неприятности ли има? — тревогата в гласа му изглеждаше напълно искрена.

Лорън погледна колебливо Мат, който пое инициативата.

— Би могла да има, ако не я намерим. Един човек прави какво ли не, за да я открие. Ужасно важно е да го изпреварим.

— Говорите за онзи тип Принз, нали?

— Познавате ли го? — попита Лорън.

С малко закъснение Тимоти ги покани с жест да седнат, след това сам се разположи в креслото до бюрото си.

— Преди време излизахме със Сюзан — започна той. — От самото начало си знаех, че има далеч по-големи амбиции, искам да кажа — далеч по-големи от ограничените възможности на Канзас Сити. Затова не се изненадах, когато реши да се премести в Лос Анжелис. Известно време поддържахме връзка, та затова знам за Принз. Успях да събера информация за него и направих опит да я предупредя. Тя реагира много остро и оттогава прекъсна всякакви контакти с мен.

— Кога за последен път се чухте? — поинтересува се Мат.

Тимоти се замисли.

— Преди повече от три години — отвърна след около минута.

— И оттогава нито сте я чували, нито сте я виждали? — настоя Мат. Тимоти поклати отрицателно глава. — Но през това време все трябва да е имала контакт с някой! Може би с някой от нейното семейство?

— Ако е имало, на мен, за съжаление, не ми е известно. Сюзан рядко говореше за семейството си. Има майка и по-голяма сестра. Баща ѝ починал, когато била малка, а майка ѝ се омъжила повторно. Сюзан ненавиждаше втория съпруг на майка си. Щом станала пълнолетна, напуснала дома си.

— Знаете ли къде живее майка ѝ? — попита Лорън.

— Сюзан е израснала в малко градче в щата Индиана. Нямам никаква представа дали майка ѝ продължава да живее там. Дори не знам фамилното ѝ име след повторния брак.

— А сестра ѝ? — продължи да разпитва Мат, без да губи надежда.

— Сестра ѝ е по-възрастна с пет-шест години. След гимназията също се изнесла от къщи и скоро след това се омъжила. Сюзан никога не говореше за нея. Аз просто предположих, че нямат никакви контакти.

— Пак ударихме на камък! — въздъхна Мат, поглеждайки към Лорън, и извади от джоба си измачкания лист хартия. — Да познавате случайно Александър Фроун?

— Сюзан работеше при него — кимна Тимоти. — Собственик е на два магазина за готово облекло. Приятен мъж. Защо да не опитате и при него? Може би ще ви даде информация, с каквато аз не разполагам — Мат и Лорън се надигнаха. Той също стана, за да ги изпрати. Преди това добави: — Дано я откриете! Винаги съм ѝ желал много късмет и щастие.

Лорън му се усмихна топло. Този човек ѝ стана симпатичен. Всъщност за първи път той внесе нещо положително в образа на Сюзан Майлс, който се оформяше в съзнанието ѝ.

— Непременно ще ѝ го кажем, когато я намерим — натърти тя.

„Когато“, а не „ако“. Нямаше място за песимизъм — изобщо! Залогът на всички и на всеки поотделно бе твърде голям.

— В Канзас Сити са.

— В Канзас Сити? А, да... Умно. Сюзан бе оттам. Явно се опитват да я открият.

— Ще могат ли?

— Къде? В Канзас Сити? Не. Сюзан не е глупава да се връща там — последва пауза. — Виж обаче, възможно е да се е свързала с някой от старите си приятели. Ако е така, значи Крюгер и онова момиче ще го разберат. Добре, добре. Нека обикалят вместо нас.

— А бе, така или иначе обикалянето не ни се разминава, трябва да вървим по петите им...

— Не вярвам да си толкова глупав, че да допуснеш да те забележат! Момичето веднага ще те разпознае.

— Ти не бери грижа! Пуснал съм след тях Джимбо. Тя не го познава, тъй че няма страшно.

— Надявам се, че винаги си някъде наблизо.

— Естествено, шефе!

— Чудесно. Нямам голямо доверие на Джимбо, когато дойде време за сериозна работа.

— Аз също. Освен това имам да разчиствам и лични сметки със Сюзан!

— Добре, много добре! Така ми харесваш!

Не беше толкова лесно да се доберат до Александър Фроун. Когато Мат и Лорън отидоха на адреса, даден от Филип, оттам ги осведомиха, че Фроун бил в другия магазин. Отидоха и там, за да им кажат, че господинът току-що бил излязъл на делови обяд. След обяда щял да отиде направо в първия магазин.

Двамата решиха също да хапнат, после се върнаха в първия магазин да чакат неуловимия господин Фроун. Малко преди два часа той влезе забързан в предверието на офиса, където седяха Мат и Лорън, и като ги погледна бегло, се запъти към кабинета си. Внезапно спря и се опули срещу Лорън.

— Сюзан? — рече колебливо.

— Почти, но не съвсем... — Лорън имаше чувството, че слуша счупена грамофонна плоча, и побърза да премести игличката от драскотината. — Казвам се Лорън Стивънсън, това е Мат Крюгер. Търсим Сюзан и си помислихме, че може би имате някаква представа къде е тя в момента.

— Заповядайте в кабинета ми — покани ги мъжът, давайки им знак с ръка.

Различаваше се от Тимоти Тренис като нощта от деня. В кабинета му цареше пълен хаос, а той самият изглеждаше като човек, познавал и по-честити дни. Лорън прецени, че е около шейсетте. Върху плешивото му теме бяха залепени няколко редки сивеещи кичура коса, които идваха чак откъм ухото. Закръглените зачервени бузи и многоетажната брадичка хармонираха напълно със солидното шкембенце. Имаше обаче в него едно особено, неподправено излъчване, което моментално допадна на Лорън.

— Така... — избута на една страна купчина стари списания, за да направи място за Мат и Лорън върху тапицираното с изкуствена кожа канапе. — Та какво казахте за Сюзан? — самият той се облегна на ръба на бюрото. Дървото изпука.

— Опитваме се да я издирим — обясни Мат. — Казаха ни, че преди време е работила при вас.

— Защо я търсите? — Фроун изгледа Лорън с такава подозрителност, че тя сериозно се замисли дали не са ги изпреварили хората на Принз.

Мат явно бе възприел недоверчивостта му като загриженост, защото го осведоми доста подробно защо търсеха Сюзан. Фроун отново заоглежда Лорън.

— Толкова си приличате, че в първия момент, като ви видях, реших, че се е върнала.

— Известно ни е, че е заминала за Лос Анжелис, но се надявахме, че знаете къде е сега — намеси се Лорън.

— Защо, не е ли още там? — попита той. Лорън поклати отрицателно глава. — А аз си мислех, че е още там. Когато се чухме за последен път, ми каза, че открила бутик. Сигурен съм, че е успяла! — добави усмихнат. — О, Сюзан бе страхотна! Имаше невероятен вкус за цветовете и стил. Тук направо се хабеше. Казах ѝ го! Не че моята стока е толкова лоша, но тя имаше вроден талант да се занимава с мода за избрани.

— Кога се чухте за последен път? — попита Мат.

— А аз откъде да знам, че идвате с чисти намерения? — засече го направо Фроун. — Въобще не ви познавам!

Лорън побърза да му каже коя е, къде живее и какво работи. Осведоми го същото и за Мат.

— Не искаме да причиним нищо лошо на Сюзан! — натърти убедително. — Напротив, ако успеем да я издирим, и тя, и аз ще имаме полза от това. Като предупредим Сюзан, че е в опасност, тя ще предприеме нещо. Тогава и аз ще мога да си отдъхна и да престана да треперя за живота си. Фроун измъкна поизмачкан тефтер изпод купчина писма.

— Ще запиша имената и адресите ви. Ако се случи нещо със Сюзан, да мога да се обадя в полицията.

— Значи тогава знаете къде е тя? — възбудено попита Лорън.

— Шофьорските ви книжки, моля!

Мат и Лорън се спогледаха, но побързаха да извадят документите за самоличност. Мъжът старателно записа данните им в тефтера, затвори го и го остави настрана. Чак тогава отново ги погледна и призна:

— Нямам представа къде може да е сега тя. За последен път се чухме преди около две години. Изглеждаше доволна. Защо ѝ е трябвало да напуска Лос Анжелис?

— Не знаем със сигурност, но че вече не е там, в това сме абсолютно сигурни — отвърна Мат. — Надявахме се да се е свързала с вас или с някой приятел от преди...

— Защо не проверите при Тим?

— Вече говорихме с него. Той ни каза да проверим при вас.

Фроун въздъхна и сви отривисто рамене, от което шкембенцето му подскочи.

— Не знам какво да ви кажа. Не мога да повярвам, че се е забъркала в някаква каша. Винаги е била честна, безкрайно съвестна и трудолюбива.

— Сигурно не се е променила — предположи Лорън. — Имала е лошия късмет да се забърка с мъж, за когото изглежда не може да се каже нито че е честен, нито че е съвестен или трудолюбив... Както и да е — замълча, после продължи: — Не се ли сещате случайно за някой, на когото би могла да се обади? Тимоти ни каза, че не поддържа близки отношения със семейството си, но все пак...

— Така е, тя не говореше много-много за семейството си. От време на време споменавахе сестра си...

— Да знаете случайно как се казва сега? Или къде живее?

— Да. Почакайте една минутка... — Фроун се наведе над бюрото и задърпа чекмеджето, което очевидно се опъваше. Накрая обаче все пак отстъпи с яростно скърцане. Беше препълнено догоре.

— Как можете да намерите нещо там? — неволно се изпусна Лорън, ала Фроун не изглеждаше обиден от нетактичния въпрос.

— Намирам, намирам. Само че отнема малко време. Този път намирането на онова, което търсеше, му отне четвърт час. Мат и Лорън се споглеждаха безпомощно, но добродушният шишко невъзмутимо ровеше из чекмеджето.

— Ето я! — възкликна той победоносно накрая. Държеше лист хартия, прегънат по диагонал. — Молбата на Сюзан за постъпване на работа. Виждате ли, че понякога има полза да не си прочистваш чекмеджетата! — отдалечи листа на една ръка разстояние от очите си и зачете. — Аха! Лице, с което да се контактува, в случай на нужда: госпожа Питър Ан Брожински — сестра — подаде гордо листа на Лорън. — Сейнт Луиз. Ще се доберете ли дотам?

Лорън погледна Мат и се ухили.

— И още как! — поглеждайки отново Александър Фроун, изведнъж ѝ хрумна, че ако беше с брада и малко повечко коса, щеше да прилича досущ на Дядо Коледа.

Ан Брожински не живееше на посочения в молбата адрес, което бе разбираемо, тъй като попълването на молбата бе станало преди седем години. Хората, които в момента живеяха там, нямаха представа къде са се преместили Брожински. За щастие, това бе известно на телефонната компания.

По чудо оцелелият указател в една улична телефонна будка ги снабди с така нужната им информация, а едно такси ги откара на посочения в указателя адрес. Жилищният блок с градина, в който се намираше апартаментът на семейство Брожински, изглеждаше далеч по-прилично от предишния. Кой знае защо Лорън изпита задоволство, че сестрата на Сюзан се е изкачила по стълбицата на жизненото благоденствие.

Отвори им момиче тийнейджърка. Лорън веднага си спомни пазача на гаража, в който паркираше колата си. От километър личеше, че е почитателка на Мадона. Дори човек да не се сетеше по мрежата, привързана около къдравата ѝ коса, или по нарисуваната бенка точно над горната ѝ устна, или по оскъдното боди и още по-оскъдната поличка, издаваше я дантелената ръкавица без пръсти на едната ѝ ръка.

— Ммм? — измуча девойчето.

— Търсим Ан Брожински — каза Лорън. — Вкъщи ли е?

Момичето наклони глава назад и викна към тавана:

— Мамо!

Малко след това към вратата приближи привлекателна жена — типична средностатистическа американка. Ан Брожински бе по джинси, потник и препасала престилка, която в момента използваше като кърпа за ръце. Косата ѝ, малко по-светла от тази на Лорна, беше подстригана на черта до раменете и прибрана зад ушите. Даже без грим, лицето ѝ изглеждаше красиво.

В първия момент Ан явно се стъписа. Очите ѝ се разшириха. Отвори уста, после я затвори и се вторачи въпросително в Лорън.

— Знам, че приличам много на Сюзан, но името ми е Лорън Стивънсън — усмихна ѝ се Лорън. — Това е Мат Крюгер. Бихме ли могли да поговорим няколко минути?

— Вие приятели на Сюзан ли сте? — попита жената, по-скоро разтревожено, отколкото с любопитство. Лорън го отдаде на хладните отношения между двете сестри.

— Индиректно, да — отвърна Лорън. — Можем ли да влезем?

Ан не помръдна, а вместо това каза някак припряно:

— Не се виждам със сестра си. Всяка е поела своя път.

— Това ни е известно, но трябва да поговорим с вас. Никой не можа да ни помогне досега.

— За какво става дума? — моментално реагира Ан. Мат, който до този момент мълчеше, разбра защо жената ги гледаше с враждебна подозрителност.

— Госпожо Брожински, уверяваме ви, че не искаме да направим нищо лошо на Сюзан — намеси се той. — Напротив, бих казал, че се опитваме да ѝ помогне, и затова сме тук. Тя е в опасност. Струва ми се, че вие го знаете, или поне знаете, че се крие, че живее някъде под чуждо име и че животът ѝ ще бъде в опасност, ако я открият. Това, което със сигурност не знаете, е, че хората на Теодор Принз са взели по погрешка Лорън за Сюзан. В продължение на близо месец съсипваха нервите ѝ с психически тормоз. Преди по-малкото от седмица я отвлякоха и едва не я убиха. Точно тогава тя разбра за съществуването на Сюзан — Мат говореше тихо, но с една особена настойчивост в гласа. — Трябва да открием вашата сестра, госпожо Брожински, да я предупредим какво се канят да ѝ сторят. Трябва да я убедим да отиде в полицията. Ако Сюзан и Лорън свидетелстват срещу Принз, може би ще постигнат нещо.

Ан пребледня ужасно. Стиснала в юмруците си краищата на престилката, хапеше нервно долната си устна.

— Бихме ли могли да влезем вътре? — повтори Лорън, но този път направо го удари на молба.

Ан се поколеба само още миг и ги пусна. Нареди на дъщеря си да се прибере в стаята си и ги въведе в малка скромно обзаведена всекидневна. Не ги покани да седнат. Напрежението, което витаеше във въздуха, сякаш не предразполагаше към любезности.

— Не знам дали ви разбирам напълно. Нямам нищо общо с живота на Сюзан! — избухна Ан.

— Съзнаваме го — натърти Мат. Гласът му беше тих, но явно искаше да убеди жената, че казват истината. — Идваме от Канзас Сити, където разговаряхме с Тимоти Тренис и Александър Фроун. Говорят ли ви нещо тези имена?

След кратко колебание, Ан кимна.

— Имате ли им доверие? — когато последва отново мълчаливо кимване от страна на Ан, той продължи: — Александър Фроун ни даде вашето име — беше записано в молбата за постъпване на работа на Сюзан. Той очевидно е бил привързан към нея и, ако не ни вярваше, бъдете сигурна, че нямаше да ни даде вашето име. А и ние не бихме ви безпокоили, ако имяхме някаква друга възможност. Изглежда обаче, че никой не знае къде е в момента тя или с какво се занимава. Предполагам, че Принз засега не знае за вашето съществуване, но рано или късно, той ще ви открие — първо вас, след това сестра ви, защото по всяка вероятност само вие знаете новото ѝ име и адрес — Мат направи драматична пауза, после заговори с още по-убедителен тон: — Ще ни го кажете ли, Ан? Ние искаме само да ѝ помогнем!

— Бих искала да разговаряте с мъжа ми, но той не си е вкъщи — промълви безпомощно Ан, готова да се разридае. — Аз... Не ги разбирам тези работи...

— Вие сте сестра на Сюзан. Вие трябва да решите как да постъпите.

— Но отношенията ни са някак прекалено крехки. Дълги години нямаше почти никакви контакти. Живеехме в два съвсем различни свята, между които няма мост. Не бих искала да направя нещо, което би я ядосало, или, не дай си Боже, би я поставило в опасност.

— Трябва да ни кажете тогава къде е тя — намеси се и Лорън. — Никой няма да е в безопасност, докато не я намерим и не я убедим да отидем заедно в полицията. Мат и аз сме сигурни, че вървим само на крачка пред хората на Принз.

Ан явно претегляше думите на Лорън. Погледът ѝ нервно скачаше от предмет на предмет. Изведнъж се оживи.

— Нека аз да се обадя на Сюзан! Ще ѝ предам всичко, което ми казахте...

— И смятате ли, че ще ви повярва или ако ви повярва, че няма да избяга? — прекъсна я Мат. — Правила го е вече и пак ще опита. Трябва да види Лорън, да се увери във външната прилика между двете, за да повярва, че онова, което ѝ разказваме, наистина е станало.

— Искате от мен ужасно много! — Ан местеше поглед от единия към другия. — А ако сте изпратени от Принз? Ако всичко това е номер, за да ви кажа адреса на Сюзан...

— Ан, можете да се обадите в полицията в Бостън или в Линкълн. Оттам ще потвърдят всичко, което сега ви казвам.

— Фроун също взе предпазни мерки — записа имената и адресите ни — добави Мат. — Знае къде да прати полицията, ако се случи нещо със сестра ви.

— Никога няма да си простя, ако аз стана виновна нещо да ѝ се случи!

— Нищо няма да ѝ се случи, ако я намерим навреме! — Мат вложи цялата си душа в тази може би последна надежда да убеди Ан. — Най-същественото е факторът време, разбирате ли? Но нищо не можем да направим, ако не знаем къде се намира.

Още няколко безкрайно проточили се минути Ан обмисляше напрегнато онова, което се искаше от нея. Стиснала плътно устни, местеше поглед, изпълнен с тревога, ту към Лорън, ту към Мат. Очите ѝ задаваха въпроси, за които нямаше отговор.

Точно когато Лорън бе готова да ревне от отчаяние, Ан изправи рамене, пое си дълбоко дъх, въздъхна и се предаде.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Върху тревата зад Тед Принз се бе проточила самотна сянка. Стоеше в градината, зареял поглед в околните хълмове. Запали разсеяно цигара и всмукна дълбоко дима.

Така. Значи Сюзан беше във Вашингтон... Логично. Представи си я как се опитва да улови на въдицата си някой политик с як гръб, за да я закриля.

Устните му се разтеглиха в злорада усмивка. Госпожичката си правеше сметката без кърчмар. Неговите хора щяха да се погрижат за нея! Точно в този момент Крюгер и онова момиче клечаха пред Хей-Адамс Хауз. Апапите му следяха зорко всеки техен ход.

А Сюзан щеше да проклина деня, в който се е родила.

— Какво мислиш по въпроса? — Мат погледна часовника си. — Тази вечер или да го оставим за утре?

— Чувствам, че сърцето ми ще се пръсне от вълнение! — възбудено възкликна Лорън, притиснала с ръка гърдите си. — Още не мога да повярвам, че я намерихме!

— Нека първо да я видим с очите си.

— Не, тука е! — поклати енергично тя глава. — Чувствам го. Освен това Ан каза, че миналата седмица са разговаряли по телефона.

— Моята вечна оптимистка! — Мат я прегърна през рамо, привлече я към себе си и целуна връхчето на носа ѝ. — Добре, какво решаваме? Тази вечер или утре сутринта?

Лорън явно претегляше двата варианта.

— Ако опитаме да я видим тази вечер, ще трябва да отидем в апартамента ѝ, Ан каза, че бил в луксозна сграда, което означава, че има и портиер...

— Чиято задача е и да предупреждава стопаните на апартаментите, че искат да ги посетят. Сюзан не ни познава и сто на

сто ще откаже да ни приеме. Разбираш ли, трябва да я изненадаме! Така ще се окажем в по-благоприятна позиция.

— От друга страна, иска ми се всичко това да свърши колкото се може по-скоро — продължи да разсъждава Лорън. — Най-сетне и аз да въздъхна с облекчение. Макар че след всичко, което преживях, все ще издържа някак още дванайсет часа.

Мат кимна в знак на съгласие и добави:

— Знаем къде работи. Ако утре се появим без предупреждение в работата ѝ, няма как да ни отпрати. Дори и да се изплаши и да се опита да избяга, ще я спрем.

— Мат, но ще ни трябва време да поговорим с нея, да ѝ обясним защо ни е нужно нейното съдействие — Лорън прокара език по долната си устна и продължи да разсъждава на глас. — Сюзан е консултантка в козметичен салон, така ни каза Ан. Какво ще кажеш, защо да не се обадим утре сутринта в салона и да си запишем час? Ако просто вземем и ѝ се натресем, може да е ангажирана с клиенти. Друг е въпросът, ако имаме предварително определен час...

— Колко си умна! — доволна усмивка разцъфна върху лицето на Мат. — Знаех си, че ненапразно съм те взел със себе си!

Лорън го сграбчи за ушите и най-безмилостно ги издърпа. Мат изохка доста театрално, но за утеха бе възнаграден с целувка. Прегърнати, те се наслаждаваха смълчани на близостта си, ала в ден като този изглежда Лорън трудно можеше да озапти напирещите мисли.

— Горкичката Сюзан! — възкликна. — Ако знаеше само какво я чака утре...

— Не бъди чак толкова милозлива, скъпа — промърмори Мат. — Сюзан Майлс може да ни създаде още доста работа! Едно е да се срещнем с нея, друго — да я убедим, че сме на нейна страна, но кой знае какво ни чака, когато започнем да я убеждаваме да отидем заедно в полицията!

Мишел Слоун — така Сюзан наричаше себе си сега — бе открила изискан салон за красота в модното предградие Джорджтаун. Лорън издири телефона и започна да звъни от осем и половина сутринта, но едва в девет се свърза със салона. Щастieto ѝ се усмихна. Една клиентка бе анулирала посещението си в последния момент и Мишел можеше да я приеме в единайсет и половина.

Минутите се влачеха със скоростта на костенурка, докато двамата с Мат побутваха с вилица закуската в чиниите си, почти без да сложат залък в уста. След това решиха да се поразходят с намерението да изразходват поне част от нервната енергия, но без особен резултат.

Стана десет часът, после десет и половина. Прибраха се хотела. Към единайсет Лорън едва се сдържаше. Крачеше изнервена напред-назад из стаята и често поглеждаше часовника си. Едва в единайсет и десет излязоха от стаята, слязоха с асансьора във фоайето на хотела, където портиерът им спря едно такси. Съвсем правилно бяха преценили уличния трафик. Точно в единайсет и половина таксито спря на посочения адрес.

Около минута Мат и Лорън се задържаха на тротоара пред импозантната сграда, облицована с червеникав варовик, на чийто партерен етаж се помещаваше салонът на Сюзан. С големи виненочервени букви върху витрината бе изписано: „Елеганс“.

Ниско долу с доста по-дребен шрифт се уточняваше, че салонът предлага модни съвети и козметични услуги.

Поемайки си колективно дъх за кураж, те пресякоха тротоара, изкачиха трите стъпала, водещи към входа на салона и влязоха. Мигновено ги обляхна особена, деликатна атмосфера на изискан лукс. Приемната бе издържана в успокояващи нюанси на бледорозово и светлосиво. Приятна музика звучеше като фон — точно толкова силна, колкото бе нужно, за да се създаде усещане за съвременност и, въпреки това, бе ненаатрапчива.

Една жена седеше на фотьойла и прелистваше списание, очевидно изчакайки реда си. Мат и Лорън се насочиха направо към служителката на рецепцията.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита любезно тя.

— Имам час при Мишел Слоун. Името ми е Лорън Стивънсън.

Служителката направи справка в отворената тетрадка върху бюрото си, сложи малка точица до името на Лорън и каза усмихната:

— Бихте ли изчакали за малко? Мишел ей сега ще свърши с другата клиентка. След минутка-две ще може да ви приеме.

Мат и Лорън се настаниха на две съседни кресла в срещуположния край на приемната. Лорън кръстоса крака, отпусна ръце в скута си. Наклони глава към Мат и му прошепна, опитвайки да поразсее напрежението:

— Кога за последен път си ходил на такова място?

В отговор чу тихо изръмжаване — единствен признак, че той не бе в най-лъчезарното си настроение. Външно обаче изглеждаше абсолютно невъзмутим и сдържан. Вземайки пример от него, Лорън пое дълбоко дъх и изправи рамене. Бяха толкова близо, толкова близо до целта...

След малко влезе една жена, обади се на рецепцията и служителката веднага я насочи към задните стаички. Лорън я проследи с поглед, докато вървеше по дълъг коридор. Клиентката влезе в една от двете врати откъм страната, която бе видимата за Лорън. Можеше да се предположи, че на отсрещната стена симетрично има още две врати.

Точно в този момент откъм страната, която не се виждаше, се разнесе приглушен разговор, а миг след това две жени минаха в приемната, но Лорън бе вперила очи само в едната.

Сюзан Майлс... Тази жена наистина бе ослепителна! По ръст и фигура много приличаше на Лорън. Беше с бледожълта рокля с подплънки, даващи ширина в раменете, с ниска талия и прилепнала по тялото пола. Носеше гердан и гривна от едри топчета. Не беше видно дали са комбинирани с подходящи обици, защото гъстите вълни, обрамчващи лицето, закриваха ушите ѝ.

Накратко — всичко в нея беше много шик, но без излишна показност. Лорън, чиято модна туника и клин допреди минута ѝ даваха прилична доза самочувствие, изпита благородна завист. Завист, примесена с учудване. Въпреки външната прилика между двете, все пак изглеждаха много различни. Очевидно младата жена, която я посрещна на рецепцията, бе пропуснала да забележи тази прилика. Вглеждайки се внимателно в Сюзан, Лорън проумя защо.

Косата на Сюзан бе доста по-светла от нейната — явно изрусена, макар цветът ѝ да изглеждаше съвсем естествен, в пълна хармония с тена и грима. Да, гримът. Още една съществена разлика между двете. Лорън почти не слагаше грим, освен червило и малко руж. Гримът на Сюзан, нанесен със забележителна вещина и майсторство, като че ли целеше да промени лицето ѝ. Дали бе правила пластична операция? Едва ли... Но имаше нещо в носа... Малка подутина или нещо такова...

Клиентката, която Сюзан придружаваше, си тръгна. Сюзан надникна в тетрадката, където се записваха предварително

уговорените часове. Служителката от рецепцията посочи с пръст към Мат и Лорън и Сюзан се запъти усмихната към тях. За миг усмивката ѝ стана някак колеблива, лицето ѝ като че ли едва забележимо пребледня, но очевидно моментално се окопити, защото продължи да се усмихва, макар ѝ малко неестествено.

Лорън се изправи. Топлината от тялото на Мат, застанал плътно до нея, ѝ вдъхваше кураж и успокоение. Щом Сюзан бе решила да разиграва театър, тя щеше да изиграе достойно своята роля.

— Мишел? — протегна ръка, надявайки се, че не трепери.

Сюзан стисна протегнатата ръка.

— Да. Вие сте Лорън. А господинът? — отмести поглед тя към Мат.

— Мат Крюгер — представи се усмихнат той.

Сюзан кимна, но вниманието ѝ вече бе насочено към Лорън. Кръстоса ръце пред гърдите си, като се вглеждаше в нея, — може би твърде продължително — после се прокашля и каза:

— Доколкото разбирам, сте дошли за консултация. Защо не влезем в моя кабинет?

Последваха я по коридора до вратата в дъното отдясно.

Кабинетът, в който влязоха, както и приемната, бе мебелиран семпло и много стилно. По стените бяха окачени множество полуабстрактни акварели, единият изобразяваше женско лице. При други обстоятелства Лорън непременно би ги разгледала, ако не за друго, то поне заради впечатляващата хармония между картините и рамките, но в този момент трябваше да сложи преди всичко ред в собствените си мисли и да подбере думите, в които щеше да ги облече.

Седнаха и тримата — Сюзан зад бюрото си, Мат и Лорън — на удобните фотьойли, разположени пред него. Първа заговори Сюзан.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита с любезен, може би дори сърдечен тон. Тревогата в очите ѝ би останала незабелязана за всеки друг, освен за онзи, който я наблюдаваше с особено внимание. Като Мат и Лорън.

— Забелязахте приликата, нали? — Лорън бе решила да използва директната атака.

— Прилика? — Сюзан смръщи чело. Изражението ѝ трябваше да означава недоумение, ала отново разиграваше етюд. Почти забележимото ѝ пребледняване я издаваше.

— Имам сериозни проблеми — продължи Лорън, като не откъсваше очи от Сюзан. — Много се надявам, че ще ми помогнете. Преди няколко месеца се подложих на пластична операция. Налагаше се заради физически дефект, който заплашваше и здравето ми. Операцията не беше лека. Когато ми свалиха превръзките, лицето ми изглеждаше напълно променено, с две думи — бях като нов човек. Но след като се върнах в Щатите, отварям скоби — клиниката, в която ми направиха пластичната операция, се намира на Бахамите, започнаха да ми се случват разни инциденти. Твърде странни при това. И доста опасни...

Лорън описа съвсем накратко няколко от преживяванията си и замълча, изчакайки реакцията на Сюзан. Видимо тя запазваше самообладание, макар че бледността ѝ вече не бе тъй незабележима. Лорън продължи:

— Известно време смятахме с Мат, че поредицата инциденти са просто нещастно съвпадение, докато не получих трите писма, адресирани до Сюзан Майлс. Едва тогава проуяхме, че има грешка, че ме вземат за друг човек. Опитвахме се да открием въпросната Сюзан Майлс, но такава личност нямаше около Бостън. Чудехме се какво да предприемем. И тогава, това беше преди около седмица, ме отвлякоха. Както си вървах по улицата, двама непознати ме принудиха да се кача в една кола. Онези двамата бяха твърдо убедени, че аз съм Сюзан Майлс.

Сюзан премигна. Това бе всичко.

— В продължение на часове колата обикаляше по пътищата. Накрая ме завлякоха в един изоставен склад и едва тогава ми разкриха плановете си. Да подпалят склада и да се убедят, че ще изгоря в пламъците. Шефът им държал на това — искал да е сигурен, че ще умра — Лорън отново прекъсна разказа си, но този път наистина ѝ се налагаше. Гласът ѝ бе започнал да трепери — дали причина бе споменът за преживяното или обидно ироничното изражение върху лицето на Сюзан, не би могла да каже.

— Лорън успя да избяга — притече ѝ се на помощ Мат. — Не сме сигурни обаче дали похитителите нарочно са я оставили да избяга, защото е успяла да ги убеди, че не е Сюзан Майлс. Полицията е в задънена улица, просто няма за какво да се захване, а Лорън не може вечно да живее под охрана. Тогава разбрахме, че единствената ни надежда е да открием тази Сюзан Майлс.

За първи път, откакто бяха седнали, Сюзан се размърда неспокойно на мястото си. Потърси опора с лакът върху страничната облегалка на стола, подпирайки с длан брадичката си. Красиво оформените маникюри на ноктите ѝ бяха лакирани с прозрачен розов лак.

— Не съм много убедена, че ви разбирам... — каза тя. — Аз съм консултант по красота, а не частен детектив. Какво ви е накарало да се обърнете към мен?

Лорън бе тази, която се нае да отговори. Съвсем накратко описа перипетиите на издирването им, завършвайки с думите:

— Ан Брожински ни изпрати тук.

Очите на Сюзан изразяваха недоумение, тя поклащаше озадачено глава, но сега ръката ѝ инстинктивно се беше свила в юмрук.

— Нито едно от тези имена не ми говори нищо. Ан — нямам представа коя е тази дама — явно ви е заблудила. Не проумявам защо ви е изпратила тук.

— Мисля, че се преструвате — Мат реши да хвърли ръкавицата. — В момента, в който ни видяхте, забелязахте приликата между вас и Лорън.

Сюзан се изсмя — неприятен дрезгав и изкуствен смях.

— Говорите нелепости! Пълен абсурд! Не знам дори защо седя и ви слушам! — обаче не помръдна от стола. — Наистина ли вярвате, че ще се хвана на глупостите, които ми говорите? Съжалявам. Дори да бях повярвала на абсурдната история, която ми разказахте, а случаят не е такъв, просто не разбирам защо някой е трябвало да ви изпраща при мен. Що се отнася до приликата, грешите...

— Не, не сме дошли при вас да ви причиним зло. — Мат говореше тихо, мъчейки се едновременно да прояви разбиране към страховете ѝ и да потисне собственото си нетърпение. — Разбираме, че сте в трудно положение, но по едно странно стечение на обстоятелствата, Лорън също неволно е забъркана в тази каша. Според мен, просто не е честно! Наясно сме, че зад всичко това стои Теодор Принз. Наясно сме също така, че ако не се съгласите да дадете показания в полицията заедно с Лорън, той ще се измъкне сух и невредим... — разнесе се мелодичното бръмчене на телефона върху бюрото на Сюзан, ала Мат не му обърна внимание. — Въпрос на време

е да ви открие — Ан го проумя, — а междуременно и Лорън може да пострада.

Когато телефонът избръмча повторно, Сюзан взе слушалката. Владееше движенията си.

— Да?... О, така ли?... Не, не! Нека ме изчака. След секунда идвам — остави слушалката, стана и тръгна към вратата. Мат моментално скочи на крака, но тя го спря с ръка. — Изчакайте ме, няма да се бавя. Има някакъв проблем на рецепцията. Изчакайте ме тук — непременно! Искam да чуя още малко за този господин, Теодор Принз.

С тези думи тя излезе от кабинета. Може би секунди след това телефонът зажука отново. Мат погледна апарата и се намръщи. Скочи на крака, но Лорън го беше изпреварила. Погледите им се срещнаха върху мигащия бутон на апарата. Сигналът идваше от външна линия, но мигащото копче бе отделно от останалите и нямаше нищо общо с междуофисната връзка.

— По дяволите, праметна ни и се измъкна! — изръмжа Мат, насочвайки се тичешком към вратата. — Това не беше момичето от рецепцията, а някой, който се обаждаше на персоналната ѝ линия. Сега се обажда да разбере какви глупости му е дрънкала преди малко — излезе в коридора, следван по петите от Лорън, и се огледа. — Лорън, аз ще изляза от задния вход, който вероятно води към някаква странична алея. Не, по-добре ти излез оттам! Аз ще мина през главния вход, ще заобиколя, за да те пресрещна.

Лорън се стрелна през някаква бяла завеса в дъното на коридора към задната стаичка, блъсна изпречилата се на пътя ѝ врата и действително се озова на една странична алея, ужасно дълга и осеяна с консервни кутии и всякакви боклуци. Някъде далеч напред видя Сюзан, която тичаше с всичка сила. Горедолу беше преполовила разстоянието до пресечката на алеята с улицата.

— Мишел! Чакай! — изкрещя Лорън и се спусна след нея. Сюзан обаче изглежда нямаше намерение да се подчинява. — Спри, Мишел! Опасно е!

Глас в пустиня. Сюзан непременно щеше да избяга, ако от другия край не я бе пресрещнал Мат. Тя го забеляза, спря, обърна се, видя Лорън, за части от секундата сякаш се подвоуми, понечи да свие към най-близкия портал, ала Мат я изпревари. Сграбчи я за раменете и я притисна до стената.

— Няма да ти сторя нищо лошо — Мат едва успяваше да си поеме дъх. — Но няма... Няма да допусна да избягаш! След толкова усилия да те открием, след всичко... всичко, което Лорън изживя заради теб!

В този момент дотича Лорън, останала без дъх. Нарочно или от умора, коленете на Сюзан се огънаха и тя започна да се свлича по стената, ала Мат веднага я прихвана под мишниците и я върна в първоначалното ѝ положение. Веднъж вече го беше изиграла, така че Лорън одобри предохранителните мерки.

— Аз не съм виновна — прошепна Сюзан с разтреперен глас. От самообладанието, което допреди малко демонстрираше, не бе останала и следа. Очите ѝ, пълни с паника, скачаха от Мат към Лорън и обратно. — Трябваше да минат две години, за да открия кой в действителност е Тед. Искях да се махна, но той ме заплашваше с най-ужасни работи. Година, цяла година продължи агонията, докато накрая започнах да ненавиждам себе си не по-малко от самия него. Бях отчаяна... Не исках повече да живея. Тогава се реших на онази стъпка...

— Опит за самоубийство? Знаехме, че е било автомобилна катастрофа... — вметна Мат. — Това променя изцяло нещата.

— Сама насочих колата към пропастта. Бях вътре, когато колата се затъркаля по склона, но вратата се отвори и аз изхвърчах — с трепереща ръка Сюзан повдигна кичура, закриващ челото ѝ. Точно там, където започваше косата, имаше голям белег — счупих си ръката и няколко ребра, но можех да дишам, да мисля, да усещам и тогава осъзнах, че това е моят шанс да избягам, да се отърва от Тед. Те щяха да си мислят, че съм загинала в колата, която гореше като факел. Не питайте как съм се добрала до болницата в едно забравено от Бога градче в Аризона... Пътувах на автостоп...

— Звучи абсурдно!

— Казвам ви самата истина! В онзи момент най-важното за мен беше да изчезна!

— Защо не си отишла в полицията, щом Тед те е заплашвал?

— Тед държи в ръцете си полицаите или поне част от тях. Не ви говоря празни приказки! Свидетел съм как се е измъквал невинен от много сериозни обвинения, купувайки съответните служители...

Лорън, която искрено започна да съчувства на Сюзан реши да се намеси. Съзнаваше, че трябва да я успокоят, да я предразположат,

защото без нейното съдействие мисията им бе обречена на провал.

— Добре, разбираме те, не си могла да се обърнеш към полицията. Кажи ни тогава, какво направи по-нататък? Мъжете, които ме отвлякоха, говореха за някакви кожи и бижута...

— Тези неща бяха мои — подарък от Тед. Смятам, че съм заплатила достатъчно висока цена за тях.

— Но как ги взе все пак? Не си се връщала в Лос Анжелис?

— Помогна ми един приятел — гласът на Сюзан омекна. — Старец, който продаваше цветя на улицата, недалеч от моя бутик. Сприятелихме се. Напомняше ми за баща ми. Представях си, че щеше да изглежда така, ако не бе починал едва четирийсетгодишен — добави шепнешком. — Сам, така се казваше старецът, бе готов на всичко за мен. Може би не постъпих правилно, но знаех, той ми го беше казал, че е неизлечимо болен и му остават още шест месеца живот. Помолих го да ми помогне и той го направи. Направил го с радост, така ми писа в бележката, която беше мушнал в джоба на едно от кожените палта.

— Старецът е влязъл с взлом в апартамента и е откраднал палтата и бижутата? — Мат дори не се опитваше да скрие своя скептицизъм.

— Той не ги открадна, върна ми онова, което беше мое! — отсече убедено Сюзан. — А що се отнася до влизането в апартамента — тази работа са свършили негови приятели, готови да направят всичко за него, както бих направила и аз.

— Но тази възможност не ти се е отдала... — отбеляза Мат със саркастичен тон.

— Грещиш! — натърти Сюзан. — Когато продадох първия пръстен, му изпратих голяма сума. Свързах се с него, затова съм сигурна, че е получил парите. Не знам обаче дали може да им се порадва. Опитах отново да се свържа с него, но никой не отговаряше. Може би е заминал някъде... или... Не знам...

— А може би хората на Принз са го убили! — каза направо Мат.

— Знам! Мислите ли, че не знам това? — извика Сюзан. — Виждала съм как действа Тед.

— Не е ли крайно време да направиш нещо?

Не беше трудно да се забележи, че във въздуха започнаха да прехвърчат искри. Лорън се зае да успокои топката.

— Моля ви, да не избързваме — намеси се тя. — Сюзан, разкажи ни какво стана след Аризона? Оттам направо ли дойде във Вашингтон?

— Не, не съвсем. Задържах се за кратко на няколко места, но всеки път ми се струваше, че не съм избягала достатъчно далеч от Тед, и продължавах — Сюзан се облегна на стената. Личеше, че се е поуспокоила. Мат вече не я държеше, беше отстъпил крачка назад. — Накрая стигнах до Вашингтон. Трябваше да продължа нататък с плуване или да се установя тук. Избрах второто.

— А какво е станало с носа ти? — попита Лорън. — Смятахме, че си се подложила на пластична операция, за да промениш външността си. Хората на Принз са предложили същото, затова са тръгнали да те издирват от онази клиника на Бахамите, откъдето е тръгнала и цялата бъркотия.

— Предвидих го, затова избягнах пластичната операция. Носът ми беше счупен при катастрофата. Нямах доверие на лекарите в онази малка болница и не пожелах да правят нищо, освен да го оставят да зарасне. Когато свалиха превръзките, видях, че при зарастването се е получила малка гърбавина. Нищо, реших, че това придава характер на лицето ми и леко променя профила ми. Изглежда обаче, че не успях да ви заблудя.

— Ние имавме предимството, че знаем къде и кого търсим — намеси се Мат. Раздразнението в гласа му бе изчезнало. — Дори преди да влезем в салона, бяхме подготвени да срещнем Сюзан Майлс.

— Ето, че я срещнахте — Сюзан погледна безпомощно към сребреещото небе. — И я притиснахте в ъгъла. Струва ми, че дълбоко в себе си винаги съм знаела, че един ден това ще стане. В известен смисъл съм доволна, че това сте вие.

— Тоест ти ни вярваш? — обади се Мат.

— Да ви вярвам? Много е рано да се каже...

— Но поне повярва, че ти казваме истината? — Лорън улови ръката ѝ.

Сюзан се вгледа продължително в лицето ѝ. Накрая каза:

— Приликата е... изумителна. Как изглеждаше преди?

Лорън погледна объркана към Мат, който ѝ кимна, и едва тогава отговори:

— Ужасно — описа накратко физическия си дефект. — Ричард направи чудо, Бог да го поживи! Въпреки че заради това...

Мат не я остави да довърши. Прегърна я и рече:

— Забрави за това, съкровище! Човекът наистина има златни ръце! А всичко останало ще се оправи с помощта на Сюзан. Тя ще дойде с нас в полицията...

— Не съм казвала такова нещо!

— Дължна си да го направиш, заради себе си! — извика отривисто Лорън. — Рано или късно онези типове ще те открият и тогава...

— Здравсти, здрасти! — прекъсна я плътен мъжки глас, изтъкан от сарказъм.

И тримата, като по команда, обърнаха глави. Лорън и Сюзан неволно ахнаха, а Мат замръзна на мястото си.

— Кого виждам тук? — продължи провлечено мъжът, чието лице и глас Лорън нямаше да забрави, докато е жива. Човекоподобният „гардероб“ държеше в ръката си насочен пистолет. — Матю Крюгер, Лорън Стивънсън... и неуловимата госпожица Сюзан Майлс.

— Какво искаш, Лио? — попита Сюзан, без да трепне. В очите ѝ се четеше по-скоро отвращение, отколкото страх.

— Отлично знаеш какво. Теб, разбира се — ухили се с отвратителната си усмивка Лио.

— Заета съм.

— Не мисля така, душичке! Тия двамата — посочи той с глава към Мат и Лорън, — само гледат как да се отърват от теб!

— Това не е вярно... — започна Лорън, но Мат я стисна за ръката, за да я накара да млчи.

— Сега и тримата сме в ръцете ти. Наясно си, че и с пръст да пипнеш Сюзан, ние ще отидем право в полицията. Какво възнамеряваш да направиш — тройно убийство?

— Шефът едва ли ще си върже черна панделка заради това. Наредил ми е да действам както намеря за добре.

— Не бързай толкова, Лио, поразмисли, преди да действаш — обади се и Сюзан. — Мат и Лорън не са единствените, които са набъркани в тази история. Ако убиеш тях, ще се намери друг човек, който ще отиде в полицията. Играта задебелва. Това не ти е някое от онези вътрешни разчиствания на сметки, с които си се занимавал досега. Помисли, ще убиеш мен и още двама съвсем невинни хора.

Рано или късно полицията ще те пипне! И ако мислиш, че Тед ще те измъкне, жестоко се заблуждаваш!

Лио се изсмя.

— Полицията никога няма да ме пипне! Измислил съм го. Ще изглежда като че ли ти си стреляла в тях, а после си си теглила куршума.

— Никой няма да повярва на такава глупава инсценировка — натърти Сюзан. Когато Лио направи крачка към нея, тя прилекна с разкрасени крака и вдигна двете си ръце. — Предупреждавам те, че знам карате.

— Карате, а? — Лио отметна назад глава и се разхили гръмогласно. — Не на мене с тия номера! Никога не си знаела карате, а много се съмнявам, че си успяла да го научиш за толкова кратко време. Пък и карате срещу пистолет, как го виждаш?

Сюзан млчеше. Мат и Лорън също. Вниманието им изцяло бе съсредоточено върху оръжието в ръката на Лио. Преценяваха разстоянието между него и съучастниците му, застанали нащрек недалеч от тях.

— Хайде, вие тримата, размърдайте се! Към колата! Ти първа — той даде знак с пистолета на Сюзан.

Лорън преглътна. Гърлото ѝ беше сухо. Нямаше никакво желание отново да попада в колата с Лио и компания. Горчивият опит сочеше, че бягството оттам е безнадеждно. Трябваше да действат и то сега!

Мат продължаваше да държи ръката ѝ и тя усети как пръстите му засилиха натиска. Значи и той мислеше като нея. Трябваше да чака само да ѝ даде знак.

Сюзан тръгна бавно напред. Не бе направила и две крачки, стъпи накриво, изохка и се хвана за глезена.

— Мамка му! Откажи се от тия номера, моето момиче! — изръмжа Лио към нея. — Ако си мислиш, че ще те нося на гръб, жестоко се лъжеш!

— Токчетата... — изпъшка Сюзан. — Много са високи...

Пръстите на Мат се вкопчиха по-здраво в ръката на Лорън. От опит знаеха, че токчетата не бяха пречка за Сюзан, когато решише да бяга. Натегнати като пружина, двамата внимателно я наблюдаваха как разкопчава сандалите си и ги събува.

— Хайде, мърдай! Няма цял ден да се размотаваме... — изсумтя Лио.

Неочаквано мълниеносно движение на Сюзан го остави с отворена уста. Изправяйки се, тя запретна полата си, завъртя се и нанесе страхотен удар с крак, който би накарал инструктора ѝ по карате да се зачерви от гордост.

Пистолетът излетя от ръката на Лио. Със същата скорост Мат се хвърли върху гиганта и го събори на земята. Сюзан вече бе насочила вниманието си върху приятеля на Лио, нанасяйки светкавични ритници и крошета. Мишока се преве на две от болка, последван от бойното си другарче. Лорън, естествено, не се примири с ролята на безучастен зрител. Докато Сюзан нанасяше посичащите си удари, тя грабна капака от съседната кофа за боклук и започна да налага с него по гърба онзи нападател, с който в момента не се занимаваше Сюзан. Може би щеше да ѝ стане дори интересно, ако не бе мярнала с крайчето на окото Мат и Лио, които си разменяха юмруци и се търкаляха по паважа в жестока схватка. Тя захвърли капака, стрелна се към падналия недалеч от нея пистолет, грабна го и изкрещя:

— Край! Дотука беше! — с разкрасени крака, стиснала с две ръце оръжието, Лорън се целеше в живото кълбо на земята. Фактът, че нямаше никаква представа как да използва това чудо в ръцете си, играеше второстепенна роля в момента.

По-късно си даде сметка, че дори да беше стреляла, не би могла да разграничи вкопчените един в друг Мат и Лио. Мат обаче се възползва от моментното разконцентриране на Лио, причина, за което стана крясъкът ѝ, успя да се изтръгне от ръцете му, скочи и грабна пистолета от ръцете ѝ и го насочи към триото.

— Сюзан! Спри! — нареди той. Сюзан неохотно се отказа от поредния страничен удар, който се канеше да нанесе по главата на Мишока. — Вие тримата, ставайте! — подкани с насочен пистолет разпърпаната дружина. — И ако на някой случайно му хрумне, че не знам да използвам това нещо, искам да го предупредя, че съм страстен ловец. Лорън, изтичай до салона и извикай полицията...

Не бе успял да довърши изречението, когато по паважа се разнесе чаткането на обувки, и секунди след това иззад ъгъла се появиха полицаи с извадени пистолети. Мат не свали своя, докато върху китките на тримата юнаци не щракнаха белезниците.

— Господин Крюгер? — обади се единственият цивилен в групата. Личеше, че той ръководи операцията. — Аз съм инспектор Уокър. Фил Хюбър се свърза с мен и ме предупреди да си отварям очите. Явно е предчувствал, че може да си имате неприятности.

— Но как разбрахте къде да дойдете? — попита учуден Мат.

Уокър се усмихна, кимвайки с глава към Сюзан, която го наблюдаваше наежена.

— Обади ни се жената от рецепцията, когато усетила, че има нещо обезпокояващо в тази... „консултация по красота“. Съжалявам, че не можахме да дойдем по-рано. Сигурно щяхме да ви спестим някоя и друга синина — погледна той загрижено към Мат.

Мат опипа внимателно брадичката си, после бузите. Миг след това прегърна през рамо Лорън и я привлече към себе си.

— Готвеха се да ни застрелят — каза той.

— Онези двамата участваха в отвличането ми в Бостън — Лорън посочи с пръст Лио и Мишока.

— Със сигурност и третият е от хората на Принз — допълни Мат.

— Казва се Ханк Обер, по прякор Плъха — заяви Сюзан. — Онзи с грозния нос е Лио Чарни, а другият е Малкълм Дониа — Мишока — тя наблюдаваше как отвеждат тримата мъже, после се обърна към инспектора: — Какво ще правите с тях?

— Арестувам ги за опит за убийство.

— А после?

— Ще им бъде предявено обвинение и ако могат да внесат гаранция, ще бъдат пуснати до делото.

— Ще ги пуснете?! И не знаете ли какво ще стане? Ще изчезнат. Но преди това ще ни убият — все едно по отделно или заедно!

— Сюзан, това няма да се случи! — Мат сложи ръка на рамото ѝ. — Полицията няма да го допусне...

— Полицията! Ако още не са купени от Тед, скоро и това ще стане!

— Момент, моля! — ревна Уокър, пристъпвайки заплашително към Сюзан. — Никой досега не ме е купувал и докато съм жив, няма да ме купи! Същото мога да гарантирам за три четвърти от моите хора!

— А останалата четвърт?

— Няма да бъдат допуснати до случая! Хора като Тед Принз си въобразяват, че винаги могат да се измъкват сухи, но този път няма да му се размине!

— Значи го познавате? — Сюзан явно се поколеба.

— Та кой в нашата система не го познава? Лично аз ще смятам за връх в своята кариера, ако успея да го тикна зад решетките, но ще успея, само ако свидетелствате.

— Направи го Сюзан! — настойчиво и умоляващо се обади Лорън. — Веднъж завинаги да свършим с това!

— Лорън е права — намеси се и Мат. — Ще успеем, ако обединим усилията. Ако останем само двамата с Лорън, ще ни бъде много по-трудно.

— Но той ще ме преследва и ще ме унищожи, дори ако попадне в затвора!

— Няма да посмее и знаеш ли защо? — обади се Уокър. — Защото знае, че ще следим отблизо всяка негова стъпка. Ако само посмее да те докосне с пръст, Тед Принз подписва смъртната си присъда. Той не е глупав. Повярвай ми, знае го!

— Много ми иска да повярвам... — колебливо заяви Сюзан. — Наистина!

— Повярвай му! — убеждава я настойчиво Мат. — На нас поне! Впрочем, струва ми се, че вече си на път...

— Защо мислиш така? — попита тя, но тонът ѝ не беше рязък.

Мат се усмихна, ала разцепената устна явно го заболя, защото притисна мястото с пръст.

— Знаеш ли, Лио не вярваше, но ти наистина си страхотна каратистка. Умолявам те обаче да не изпробваш способностите си на мен — това съвсем в скоби. Ако искаше, можеше да избягаш — два-три ритника бяха достатъчни. Но фактът, че не го направи, мисля, че означава нещо... — опита повторно да се усмихне, този път го направи по-внимателно.

— Наистина, къде научи толкова бързо карате?

Сюзан сви рамене и се усмихва предизвикателно.

— Казах ви, че схващам бързо...

Мат се изкиска, после прегърна през рамо Сюзан. С другата ръка бе прегърнал Лорън.

— С нас си, нали, Сюзан?

Тя не отговори веднага. Овлажни с език устните си, насочвайки очи към Лорън.

— След всичко, което си преживяла заради мен, мисля, че ти го дължа — изви глава към Мат и продължи: — Хей, Лорън, къде намери този огромен пън? Случайно да си чувала да има двойник?

— Съжалявам, но втори като него няма да намериш на цялата планета. Не е ли изключителен? — смигна тя ухилена на Мат.

Мат се изчерви. Той отметна назад глава и въздъхна блажено:

— А-а! На това му викам рай! Красавица отляво, красавица отдясно. Къде са сега моите момчета от кръчмата да ме видят!

— Кръчма. Никога не си ми споменавал за кръчма — уж сърдито се обади Лорън. — Между другото, не си казвал и че си запален ловджия.

Бяха пак в хотелската стая, след като целия следобед прекараха в полицията. И отново бяха в леглото. Мат я изгледа изпод спуснатите си клепачи.

— Добре де, къде, според теб, ходят строителите да отморят и да разменят по някоя дума след работа?

— А напиват ли се?

— Случва се...

— А ти как изглеждаш... пиян?

— Ами отде да знам? Още не ми се е случвало.

— А ловджийството? — продължи разпита ухилена Лорън.

— Страхотен съм на дървените патици в увеселителния парк! Трябва да отидем някой път. Непременно ще спечеля за теб един огромен плюшен мечок.

— Благодаря, но вече си имам — тя потърка буза в гърдите му.

— Мисля, че и ти никога няма да престанеш да ме учудваш! — промърмори доволно Мат. — Като си помисля само как се хвърли към онзи пистолет и как го беше насочила... За момент ми мина през ума, че не за първи път държиш пистолет.

— Ами, пълен блъф! През живота си не съм докосвала оръжие.

— Дори воден пистолет?

— Дори воден. Родителите ми са пацифисти. Абсолютно отричане на всякакво оръжие, включително и на водни пистолети.

— Лорън?

Тя вдъхна с опиянение свежото, чисто мъжко ухание на кожата му.

— Какво биха казали родителите ти за мен?

— Зависи... — Лорън надигна глава и го погледна. — От голямо значение е какво аз ще им кажа преди това.

— А как ще реагират, ако им кажеш, че те обичам и искам да се оженим?

— А защо да не им кажа, че ти си силен и безстрашен, и умен, и че ми спаси живота?

— Това няма да е вярно, не съм ти спасил живота. Сама избяга от онзи склад. А днес всъщност ти спаси живота и на тримата.

— Ти ми спаси живота!

— Как съм го спасил?

— Даде му смисъл — истински, дълбок, траен смисъл. Това, че имах хубава работа, беше чудесно. Както и къщата в Линкълн, защо не и красивото лице... Но ти успя да съединиш всичко това в едно. Обичам те, Мат! Любовта е над всичко. Така е било и така ще бъде, докато свят светува!

Мат се прокашля, ала гласът му остана дрезгав от вълнение.

— Все пак кажи им, че те обичам и искам да се оженим. Как ще реагират?

— Мисля, че няма да подскочат до небето от радост, но знаеш ли какво? Изобщо не ме интересува! Ако ме обичат, а аз съм сигурна, че ме обичат, просто с времето ще омекнат. Това е. Други въпроси?

— Само още един. Не се ли притесняваш къде ще живеем?

— А ти?

— Не.

— Така ли? Защо?

— Защото вече съм решил — напускам, ако шефът не открие постоянен офис в Бостън. Имам достатъчно контакти, сигурен съм, че няма да остана без работа. Освен това, влюбен съм в къщата в Линкълн! — Мат замълча, присвивайки очи. — Защо ли ти го казвам? Ти вече си го знаеше! Знаеш ли, че си голяма хитруша? Въртиш ме на малкия си пръст. Май ще поразмисля, докато не е станало късно! Не мога да допусна да ме водиш за носа още петдесет-шейсет години...

Устните на Лорън му отнеха думата и след секунда двамата бяха погълнати изцяло от безсловесните аргументи на любовта. Забравяйки, че е насинен, Мат се претърколи и я обгърна с тяло. Зарови ръце в косите ѝ и прошепна дрезгаво:

— ... още петдесет-шейсет години... И всяка минута... ще знам, че съм живял в рая...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.